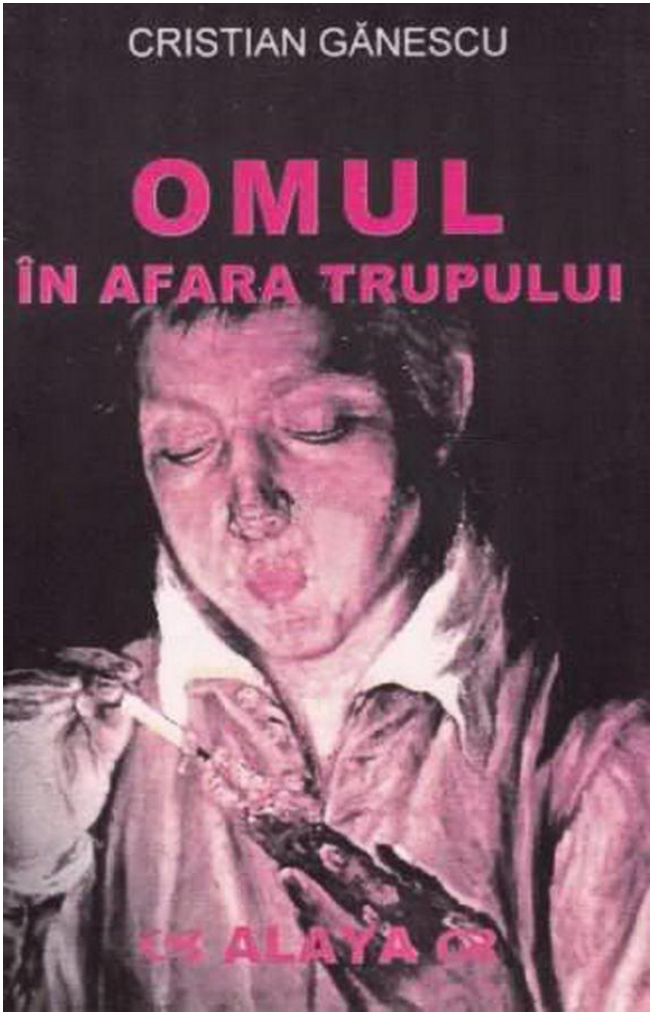
CRISTIAN GĂNESCU
OMUL
ÎN AFARA TRUPULUI
ALAYA

CRISTIAN GĂNESCU

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI
STRUCTURA AURICĂ A FIINŢEI UMANE

CICLUL FORŢĂ CONTRA FORŢĂ
VOL II, EDITURA ALAYA

În momentul naşterii, la fel ca şi în momentul morţii, oamenii se întâlnesc, pentru o fracţiune de secundă, cu ei înşişi, cunoscându-şi toate întrupările şi morţile anterioare. Acest flash este însă atât de scurt, încât nu toţi oamenii pot conştientiza clar momentul respectiv.

Este interesant şi cazul acelor oameni, care, în existenţa anterioară, au suferit morţi violente – în care sângele lor s-a scurs pe pământ. De altfel, datorită condiţiilor istorice ce existau acum trei-patru-cinci sute de ani, mulţi oameni care se întrupează în prezent au trecut prin astfel de morţi.

În momentul reîntrupării, oamenii din această categorie pot percepe, printr-un flash cognitiv intens, toată istoria planetei Pământ, păstrată în depozitul psiho-informaţional – memoria akashică – a **Spiritului Pământului.**

Printr-o moarte anterioară violentă, în care sângele li s-a scurs pe pământ, oamenii se leagă, într-un fel tainic, de **Spiritul Pământului,** *iar la următoarea încarnare în trup fizic se pot conecta spontan la memoria planetară. Astfel, în momentul următoarei naşteri fizice, ei retrăiesc fulgerător toate evenimentele trecutului globului terestru în care a curs sânge de om, imprimate în memoria* **Spiritului Pământului:** *crime, războaie, mari cataclisme etc.*

Iar dacă, la sfârşitul existenţei actuale, chiar în secunda morţii, au deja activat **corpul haric al plaselor mesianice** *– care constituie motorul formării, în lumea pământească, a Comunităţii (Bisericii) lui* **Iisus Hristos,** *ca o consecinţă directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani în Palestina – oamenii în cauză pot percepe mult mai mult…*

Pentru că, activitatea lui **Iisus Hristos** *nu a încetat după*

Crucificare – momentul în care sângele Său s-a scurs pe Pământ – ori după înălţarea la cer, ci se perpetuează în **prezentul continuu** *în care se manifestă* **Fiinţa Sa.**

Mijlocul concret prin care, de 2000 de ani, **Iisus Hristos** *ajută în mod efectiv omul să transcendă actuala stare de fapt, destinul adamic ca rezultat al căderii iniţiale, constă în formarea* **chakrei iubirii** *şi în apariţia celui mai misterios corp auric:* **corpul haric al plaselor mesianice.** *Aceste elemente aurice se formează la orice om, în momentul rostirii cu voce tare a* **Numelui lui Iisus Hristos** *sau, firește, în cazul rugăciunii creştine.*

De două mii de ani, **Numele lui Iisus Hristos** *a devenit cel mai puternic* **Nume** *din Cer şi de pe Pământ. Prin Jertfa Sa,* **Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat,** *a plătit* **Preţul sacrificiului.**

Plătind **Preţul sacrificiului, Iisus Hristos** *a dobândit* **Puterea şi Domnia.** *El a devenit* ***Domnul şi învăţătorul – Regele – tuturor oamenilor din Terra aurica.*** *Prin* **Puterea** *pe care* a *dobândit-o,* **Iisus Hristos** *a pus în toţi oamenii* **Efigia Puterii Sale** *şi a stabilit* **„o nouă cârmuire”.** *Datorită acestui fapt, tot ce se face în Cer şi pe Pământ se face doar prin* **Iisus Hristos;** *astfel se consfinţeşte cele ce Le-a spus la scurt timp după înviere:*

„TOATĂ PUTEREA MI-A FOST DATĂ ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT… ŞI IATĂ, EU SUNT CU VOI, PÂNĂ LA SFÂRŞITUL VEACULUI. AMIN”.

OMUL ÎN AFARĂ… TRUPULUI
STRUCTURA AURICĂ A FIINŢEI UMANE

Partea întâi
STRUCTURA AURICĂ A FIINŢEI UMANE

Cap. 1. Cercetarea celor văzute şi celor nevăzute
Ř Un eveniment neobişnuit
Ř Clarvăzător în lumea eterică
Cap. 2. Aura omului
Ř Perspective

Ř Individualitatea
Ř Personalitatea
Ř Corpurile aurice derivate
Cap. 3. Omul, în afară... trupului
Ř A doua perspectivă
Ř Culorile structurilor aurice
Ř Vechimea structurilor aurice
Cap. 4. Planurile cuantice
Ř Ferestre de lumină
Ř Perspectiva planurilor cuantice
Cap. 5. „Fiziologia" aurei
Ř Energia vitală
Ř Chakrele
Ř Metabolizarea energiilor prin chakre
Ř Chakrele principale
Ř Chakra iubirii – Shainiah
Ř Chakrele secundare şi chakrele minore
Cap. 6. Sigiliile karmice: reflectarea destinului
Ř Individualitate şi personalitate
Ř Sigiliile karmice ale corpului duh
Ř Sigiliile karmice ale sufletului
Ř Bolile karmice
Cap. 7. Thent-Thint 3 Si Bemol
Ř Si Bemol
Ř Thent Thint
Cap. 8. Reflectarea încarnărilor trecute
Ř Configuraţia sigiliilor karmice
Ř Punctul ideal
Ř Steluţa dintâi
Cap. 9. Preţul răscumpărării
Ř Omul nou, omul vechi
Ř Un fapt de viaţă actual, prezent, vital

Partea a doua:

ODISEEA SPIRITULUI

Cap. 1. Evoluţia omului
Ř Viaţa, suprema formă de iniţiere
Ř Principiul termometrului
Ř Paradigma evoluţiei
Ř Reflectarea evoluţiei în corpul duh
Cap. 2. Şcoala vieţii
Ř Cele şapte clase evolutive
Ř Pragurile Crucii Vieţii
Cap 3. Activarea chakrelor
Ř Nivelul optim de funcţionare
Ř Acţiunea Duhului Sfânt
Ř Sigiliile chakrelor
Ř Cele şapte Raze
Cap. 4. Cele trei căi
Ř Exercitarea liberului arbitru
Ř Tipuri de cunoaştere
Ř Calea evolutivă standard
Ř Cunoaşterea realizată prin inducţie
Ř Străvechea Cale a zeilor
Cap. 5. Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat
Ř Izvorul de Lumină
Ř Modificarea structurii aurice umane prin activitatea lui Iisus Hristos
Cap. 6. Ziua cea mai lungă
Ř Corpul astral, cheia evoluţiei
Ř Iubirea, credinţa şi speranţa
Cap. 7. Corpul haric al plaselor mesianice
Ř Darul
Ř Corpul haric
Cap. 8. Shainiah, Stânga 4
Ř Crucea circumscrisă de cerc
Ř Fiul Omului
Ř Corpul de diamant

Cap. 9. Odiseea spiritului

Această carte este bazată pe dezvăluirile clarvăzătorului EUGEN NICOLAE GÂSCĂ

CUVÂNT DE ÎNTÂMPINARE
LA CICLUL „FORŢĂ CONTRA FORŢĂ”.

Semnatarul acestor rânduri ţine să mulţumească ***tuturor*** *celor care au contribuit, într-un fel sau altul, la realizarea şi la apariţia cărţilor din ciclul* **FORŢĂ CONTRA FORŢĂ.**

Semnatarul acestor rânduri ţine să mulţumească, în mod special, Seniorului ***George Gănescu,*** *pentru răbdarea cu care a lecturat manuscrisul cărţilor din acest ciclu. Sfaturile sale, ca prim lector şi critic, au ajutat enorm la eliminarea unor erori inerente şi la limpezirea textelor.*

Semnatarul acestor rânduri mulţumeşte, de asemenea, prietenilor şi partenerilor **Mariana şi Radu Grigore** *de la SC Libra Dif SRL, pentru sprijinul acordat.*

Evident, nu în ultimul rând, semnatarul acestor rânduri mulţumeşte lui **Eugen Nicolae Gîscă,** *pentru amabilitatea de a-i fi pus la dispoziţie, cu multă generozitate, informaţiile ce au stat la baza realizării cărţilor din acest ciclu.*

Cu ceva timp în urmă, în copilărie, am avut parte, cu totul întâmplător, de o experienţă neobişnuită prin care, cu siguranţă, au trecut mulţi alţi oameni. În acele vremuri, la fel ca şi astăzi, exista obiceiul ca, în vacanţe, colegii legaţi sufleteşte unul de altul – băieţi şi fete – să participe la mici „chefuri”, în cadrul cărora experimentau diferite jocuri. Unul dintre ele era „jocul cu sticla” – un joc naiv şi banal, dar foarte apreciat pe atunci. În jurul mesei, pe scaune, de-o parte erau băieţii, iar de cealaltă parte erau fetele. Unul dintre participanţi învârtea o sticlă goală. Sticla se oprea pe direcţia unui băiat şi a unei fete, care apoi treceau într-o cameră alăturată pentru a se săruta.

La un moment dat, jocul cu sticla a constituit preludiul unor noi experienţe. Unul dintre colegi a avut ideea să pună în practică „jocul cu fularul". În cadrul acestui inedit joc, care se juca după acelaşi principiu, unul dintre parteneri presa, cu ajutorul unui fular, anumite puncte sensibile din partea din spate a gâtului celuilalt partener. Este, desigur, vorba despre un joc periculos, nerecomandabil, întrucât provoacă un scurt leşin. Prin presarea cu ajutorul unui fular a unor puncte sensibile din partea din spate a gâtului, se provoacă un scurt leşin. Acest procedeu se aplică cu efect doar copiilor care nu depăşesc vârsta de 10 – 12 ani, adulţii fiind cel mai adesea imuni, probabil datorită faptului că punctele respective se atrofiază la maturitate.

Cel căruia i se aplica procedeul îşi pierdea cunoştinţa, căzând eventual de pe scaunul pe care era aşezat, dar în scurtul răstimp de câteva secunde, avea parte de o experienţă stranie. Observa felurite fiinţe în trupuri ce luminează ca neoanele şi un decor diferit de cel existent în lumea materială, iar timpul parcă se dilata; apărea senzaţia că trec milenii. Altfel spus, persoana în cauză „aluneca" din această lume şi pătrundea în alta. Desigur, persoana care experimenta acest joc era readusă rapid în simţiri prin stropirea cu apă şi prin aplicarea unor pălmuţe peste obraji. Sentimentul adânc de tristeţe generat de despărţirea de acea lume mirifică persista la toţi participanţii mult timp după experiment.

Dacă ar fi să ne ghidăm după logica obişnuită, nu era vorba decât despre halucinaţii trecătoare. Nimeni nu poate răspunde însă la o întrebare foarte simplă, pusă tot după logica acestei lumi: cum se face că toate persoanele care au participat la „jocul cu fularul" au avut aceleaşi halucinaţii – adică au observat acelaşi fiinţe şi acelaşi decor?

Se ştie, copiii au o constituţie fizică ceva mai labilă, în curs de formare, astfel încât îşi pot permite astfel de „subtilităţi de procedură"; în schimb, dacă adulţii ar cunoaşte acele puncte sensibile şi le-ar presa cu ajutorul unui fular, nu le-ar fi de niciun folos, n-ar percepe nimic şi n-ar putea „aluneca" din lumea oamenilor – din lumea logicii normale şi sănătoase care, după câte se spune, este singura care are dreptul de a da verdicte şi de a stabili ceea ce este adevărat sau fals, ceea ce este miraj sau realitate.

La fel ca şi ceilalţi participanţi la jocul cu fularul, şi eu am avut parte de aceste experienţe. Ulterior, după încheierea copilăriei, de-a lungul vieţii, am mai „alunecat" de câteva ori, preţ de câteva clipe, în condiţii mai mult sau mai puţin dramatice, în acea lume în care secundele par milenii.

Fără nicio îndoială, mulţi oameni au trecut prin experienţe similare, mai ales în urma unor evenimente dramatice – de exemplu, cei care au trecut prin experienţe la limita morţii ori cei care au trecut prin morţi clinice. Ca o constantă generală, niciunul dintre aceşti oameni nu a reuşit să integreze complet în cunoaşterea normală astfel de experienţe, tot astfel cum nu se pot integra visele în experienţa cotidiană, în care funcţionează doar conştiinţa specifică stării de veghe – logica „sănătoasă" a acestei lumi.

Pentru mine, experienţele copilăriei au constituit însă imboldul de a cerceta amănunţit astfel de fenomene. Precum un om traumatizat, care se întoarce mereu şi mereu la starea ce a premers trauma, căutându-şi adevărata identitate, convins fiind de faptul că doar după descoperirea originii traumei se poate vindeca, am găsit de cuviinţă să cercetez ani de-a rândul fenomenologia unor asemenea fenomene, în speranţa ascunsă că voi putea obţine răspunsul la anumite întrebări. De altfel, toţi oamenii procedează la fel. Traumatizaţi în forul lor interior de vreun eveniment petrecut cândva în trecut, oamenii încearcă să se vindece.

Dar, în momentul în care se vindecă de trauma lor particulară, oamenii înţeleg cu necesitate faptul că mai există o traumă, mult mai profundă. Înţeleg că dincolo de traumele particulare ale fiecărui om în parte, există o traumă comună; înţeleg, în cele din urmă, că toţi oamenii sunt bolnavi de aceeaşi boală, înţeleg, de asemenea, că această boală comună i-a determinat să se nască în lumea materială – aici şi acum. Abia în momentul în care conştientizează acest fapt, fiecare om poate începe procesul de vindecare – ***vindecarea de existenţă.***

Întâlnirea dintre mine şi ***Eugen Nicolae Gîscă*** *s-a produs în a doua jumătate a anului 1999. În acea perioadă, Eugen era în căutarea unei persoane care să-l înţeleagă. Fiind prins pe atunci cu alte probleme, nu am avut timpul necesar să mă implic în ceea ce voia Eugen să facă.*

Cum nu stăpânea meşteşugul scrisului, Eugen căuta o persoană capabilă să aştearnă pe hârtie o parte din informaţiile la care avusese acces.

Am ezitat o lungă perioadă de timp înainte de a mă apuca în mod serios de treabă. Gândindu-mă totuşi la faptul că propriile mele traume, propriile neliniști, propriile erori sau propriile întrebări sunt ale multor oameni, gândindu-mă, în acelaşi timp, că încercarea de a răspunde la ele poate aduce, dacă nu răspunsuri, cel puţin conştientizarea unor aspecte care să ajute la ***vindecarea de existenţă*** *a cât mai multor oameni, am acceptat în cele din urmă o astfel de propunere. Luând în calcul, evident, şi propriile trăiri şi experienţe de viaţă, am înţeles abia mai târziu ce şansă am în faţă: integrarea în cunoaşterea normală a unor informaţii oferite de o persoană –* ***Eugen Nicolae Gîscă*** *– care a devenit capabilă, în urma unor evenimente dramatice, să perceapă acea lume în care secundele par milenii – care este lumea eterică.*

Ceea ce este foarte important este însă faptul că Eugen a devenit capabil să perceapă acea lume nu doar pentru câteva fracţiuni de secundă, precum în cazul celor care au experienţe la limita morţii sau participă la jocul cu sticla, ci o perioadă mai lungă de timp, astfel încât informaţiile sale sunt extrem de preţioase.

Deşi, iniţial, totul părea a fi destul de simplu, am înţeles ulterior faptul că, dată fiind natura elementelor pe care Eugen dorea să le împărtăşească prin intermediul cărţilor, lucrurile sunt mult mai complexe. Treptat, m-am implicat din ce în ce mai mult în acest proiect, care a început să prindă viaţă şi substanţă. Rolul meu a devenit din ce în ce mai activ, întrucât a fost nevoie de o activitate imensă de selectare, interpretare şi comentare a unor informaţii brute, adesea neinteligibile prin intermediul logicii formale şi de constituire a unei ***concepţii*** *unitare şi coerente. În ultimă instanţă, a fost vorba despre transformarea unor informaţii de natură spirituală într-un limbaj adaptat mentalităţii epocii în care trăim.*

În perioada de început a colaborării cu Eugen, mi-am pus problema felului în care să reflect cele afirmate de acesta. Gândindu-mă la modul în care voi proceda, am descoperit câteva soluţii.

Aveam de ales între a face un reportaj, de a urma întocmai firul celor narate de el, de a realiza cărţile sub forma unui interviu sau de a

adopta rolul de narator obiectiv. Am renunțat curând la varianta unui reportaj, apoi am renunțat la varianta unei serii de cărți-interviu – variantele cele mai facile – și m-am înhămat la munca cea mai dificilă.

*Ceea ce mă interesa cu adevărat și, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei **concepții** bazate pe descrierile lui Eugen. Am considerat că nu persoanele sunt importante, ci **concepția** ce ar putea rezulta. De aceea, de-a lungul cărților, am încercat să scoatem în evidență nu atât persoana lui Eugen și capacitățile sale, cât mai ales **concepția** rezultată. Această **concepție** va fi prezentată în mod progresiv de-a lungul mai multor lucrări, reunite în ciclul pe care l-am denumit după titlul primei cărți: **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ.***

*Niciun moment, nu trebuie pierdut din vedere faptul că nu este vorba despre cărți de autor în sensul tradițional al cuvântului, în care autorul să prezinte ceea ce gândește ori ceea ce-și imaginează în aceste cărți este expusă o anumită **concepție,** dar trebuie să fie evident pentru orice cititor faptul că o astfel de **concepție** nu poate fi creația unui om, oricât de inventiv ar fi acesta. De altfel, o astfel de **concepție** nu poate fi creația exclusivă a unui om încarnat… Precum un brutar care primește de la altcineva ingredientele necesare fabricării unei pâini, eu nu am fost, în cele din urmă, decât un transmițător care a primit de la altcineva ingredientele necesare. Evident, depinde de brutar dacă, pe baza ingredientelor primite, reușește să facă o pâine bună, care să fie apreciată de consumatori. La urma urmei, orice brutar trebuie să-și asume responsabilitatea produsului mâinilor sale. Tot astfel, eu trebuie să îmi asum deschis răspunderea pentru modul în care am reflectat în scris informațiile primite. În acest context, are mai puțină importanță că respectivele cărți au fost scrise de o persoană pe baza informațiilor altei persoane. Din acest punct de vedere, actul de a scrie și, respectiv, de a percepe prin cea de-a doua vedere sunt secundare. Ceea ce este cu adevărat important este ca o astfel de **concepție** să poată ajunge la cititori. Cititorii sunt singurii care au dreptul, pe baza opțiunilor personale, să decidă valoarea **concepției** expusă în aceste cărți.*

Uneori, se pot face lucruri mari prin oameni mici. Cărțile au fost scrise, iar restul este un prezent transformat deja în trecut, o re-amintire despre… viitor.

Partea întâi
STRUCTURA AURICĂ A FIINŢEI UMANE

Capitolul 1
CERCETAREA CELOR VĂZUTE ŞI CELOR NEVĂZUTE

Ř Un eveniment neobişnuit

Eugen Nicolae Gîscă reprezintă un caz tipic de persoană, care, în urma unui şoc existenţial, şi-a schimbat mentalitatea materialistă cu cea specifică unui investigator spiritual.

Lucrând la o secţie de transformatoare a unei mari întreprinderi, Eugen a avut un accident de muncă care i-a modificat structura aurică, ceea ce i-a permis să pătrundă conştient, în stare de veghe, într-un alt palier al cosmosului, în care percepe fiinţe şi evenimente total diferite de cele care pot fi observate prin intermediul simţurilor fizice.

În acea zi crucială pentru existenţa lui, de om obişnuit într-o lume obişnuită, Eugen şi-a început programul de lucru ca de obicei, şi nicio stare specială nu anunţa că se va petrece ceva important. Era în apropierea sărbătorii Paştelui, anul de graţie 1994. Potrivit caietului de sarcini din ziua respectivă, Eugen trebuia să pătrundă în zona împrejmuită unde se afla, în probă, un transformator de mare putere. Lucrând la transformator, la un moment dat, în apropiere, dar suficient de departe pentru a nu-l afecta fizic, a avut loc un scurt-circuit puternic, iar Eugen şi-a pierdut, pentru câteva fracţiuni de secundă, cunoştinţa.

A remarcat totuşi cum un val de căldură l-a străfulgerat dinspre baza coloanei vertebrale spre creştetul capului. Părea că el însuşi se transformase într-o fântână arteziană; şuvoiul de căldură urca cu violenţă dinspre baza trupului spre creştetul capului, pentru a izbucni în afară cu mare intensitate. Deşi trupul era fierbinte, creştetul capului rămăsese rece ca gheaţa. Undeva, în creştet, parcă se deschisese ceva

ce semăna cu o antenă parabolică, iar şuvoiul de neoprit se scurgea în afară. Întregul cap începuse să pulseze, iar în zona frunţii apăruse o senzaţie de durere, ca şi cum ar fi avut un ţăruş fierbinte înfipt între sprâncene.

După ce pulsaţiile cald-rece s-au diminuat sau poate n-au mai fost conştientizate, Eugen a remarcat cu stupoare cum mediul familiar se estompează treptat, lăsând locul unui alt mediu, pe care-l vedea pentru prima oară. Datorită faptului că evenimentele derulate foarte rapid i-au produs o senzaţie de greaţă intensă, s-a aşezat pe o băncuţă din lemn, dintre acelea care pot fi găsite în orice întreprindere. În locul imaginii atât de familiare a locului de muncă, el distingea foarte clar o altă imagine, ca ruptă dintr-un vis, a unei alte lumi. O lume diferită, deşi asemănătoare cu lumea materială. Arbuşti, fructe, flori formau, într-adevăr, un peisaj de basm.

În primele fracţiuni de secundă, la fel ca orice om aflat în astfel de situaţii, nici nu a realizat ce se întâmplă. Imaginile s-au succedat pe retină, au fost înregistrate automat într-un colţ al conştiinţei, dar nu au fost analizate corespunzător. Eugen privea imagini dintr-o altă lume, fără să realizeze ce se petrece. Surpriza a venit în câteva secunde; când să se ridice de pe băncuţa pe care se aşezase, s-a văzut pe sine în două ipostaze diferite, în două trupuri diferite. Prima tocmai se ridica de pe băncuţă, iar cealaltă sta în continuare aşezată. Cele două „personalităţi" se priveau una pe cealaltă stupefiate.

Pe bancă continua să stea trupul material, care nu apucase să se ridice, iar în picioare se afla o dublură din „fum". Cea reală era aşezată pe băncuţa de lemn, iar cea din „fum" stătea în picioare. Fiecare dintre ele o privea pe cealaltă şi spunea *eu.* Trupul din „fum" sau, mai corect spus, din lumină era identic cu trupul material, cu deosebirea că se prezenta într-o stare oarecum idealizată: dantură perfectă, părul lung şi ondulat şi nu scurt şi destul de rar, precum era în realitate. Dar nici n-a avut timp să cerceteze prea amănunţit fenomenul, că dublura energetică, trupul de lumină, a revenit brusc, ca aspirat, în trupul material, iar atenţia lui Eugen a fost atrasă de peisajul ce se deschidea în jurul său. Un peisaj cu adevărat paradiziac, în care arbori şi pomi fructiferi, de diferite forme şi categorii, se întindeau până departe, la

marginea orizontului observabil. O lume paralelă se însera lumii materiale, atât de familiară.

La un moment dat, după ce, parcă pierdut în observarea a *ceea ce nu trebuia* să se afle acolo, Eugen a tresărit brusc când, chiar în faţa lui, la nici doi metri, a apărut o fiinţă strălucitoare, în trup asemănător, ca esenţă, dublurii sale energetice. Purta o haină cu falduri, ce se prelingea vaporos peste o statură impresionantă ce măsura aproape doi metri şi jumătate înălţime. Fiinţa respectivă levita la mică distanţă de solul acelei lumi, foarte atentă la mişcările fiinţei umane, pe care o observa prin *ochii negri, lipsiţi de iris.*

La un moment dat, fiinţa respectivă i-a întins lui Eugen o mică bilă luminoasa, ca un glob terestru, pe suprafaţa căruia se puteau remarca clar contururile unor continente. Totuşi, la o privire superficială aruncată de Eugen, era evident că nu semăna cu globul terestru, întrucât configuraţia uscatului şi a apei era total diferită.

Curios, Eugen a întins mâna pentru a lua globul luminos, dar, chiar în acel moment, de undeva de foarte departe, dintr-un alt timp şi alt spaţiu, ceva sau cineva l-a împiedicat să facă acest gest, iar imaginea pe care a avut-o, de data aceasta în minte, era a bunicii sale, defunctă de mult timp. În acel moment, Eugen a pierdut contactul cu acea lume şi a revenit, nu fără părere de rău, în lumea atât de familiară şi de prozaică a bancului de lucru, alături de transformatorul de mare putere.

Deşi amintirea evenimentului straniu a persistat mult timp după aceea – la fel cum a persistat şi amintirea mai puţin plăcută a evenimentelor ce au urmat, modul şi împrejurările în care a leşinat, felul în care colegii de serviciu l-au adus într-un vestiar să-şi revină –, Eugen a reuşit totuşi să treacă destul de uşor peste acea întâmplare şocantă.

De fapt, aşa se întâmplă cu noi toţi. Avem anumite senzaţii sau trăiri în urma unor evenimente mai mult sau mai puţin dramatice – în cazul unor operaţii, accidente de muncă, traume, ca să nu vorbim despre morţile clinice destul de frecvente –, dar le uităm la fel cum, în fiecare dimineaţă, atunci când aprindem lumina, uităm visele, care încă ne stăruie, vagi, precum vechile amintiri.

Chiar dacă noi uităm prea uşor, iar uitarea pare să fie singura cale de salvare a unei conştiinţe prea fricoase sau prea comode, care nu poate accepta decât ceea ce i-a devenit deja cunoscut, există ceva care nu uită şi care nu trece cu vederea evenimentele sau trăirile ce par să se încadreze în regulile unei alte logici.

În acea dimineaţă a anului 1994, după ce şi-a revenit din şocul iniţial, Eugen şi-a reluat viaţa de dinainte, fără a se preocupa prea mult în a găsi explicaţii. Avusese un accident, urmat de halucinaţii trecătoare şi atâta tot. Dar, la nici trei săptămâni, aşa-zisele halucinaţii se dovediră a nu fi chiar atât de trecătoare precum crezuse.

Într-o zi, la vremea prânzului, o senzaţie stranie de ameţeală, urmată de o stare de vomă, îl înştiinţară pe Eugen că lucrurile sunt ceva mai complicate decât crezuse. La fel ca prima oară, pe fondul slăbiciunii trupului, lumea familiară perceptibilă prin intermediul simţurilor se estompă progresiv – fără însă a dispărea cu totul – pentru a face loc lumii paralele deja cunoscute, cu peisaje mirifice, rupte parcă din visurile inocente ale unui copil.

De data aceasta, pe fundalul peisajului, fiinţe strălucitoare cu staturi impresionante se mişcau cu viteze ameţitoare într-o direcţie sau în alta, fără a-l remarca pe micul om îngrozit. Speriat la culme, Eugen a luat-o la goană pe străzi, printre maşinile care-l claxonau, printre pietonii care-l priveau miraţi. Nu vedea pe unde fuge şi nici ce este în jur. Nu voia decât să se ascundă cât mai grabnic şi să scape în sfârşit de „extratereştrii" care invadaseră planeta. Oamenii de pe stradă ascultau mai mult sau mai puţin îngăduitori explicaţiile precipitate ale unui individ livid de groază, care fugea de rupea pământul.

În acele momente de adâncă groază, singura speranţă era să descopere un loc în care să nu mai fie urmărit de „extratereştri". Şi, până la urmă l-a găsit, dar nu în locul acela liniştit, cu cămăşi de forţă, paturi albe şi medici competenţi, indicat de binevoitorii întâlniţi pe stradă, ci prin atingerea unei stări de oboseală ce a determinat, în cele din urmă, întreruperea contactului vizual cu acea lume populată de fiinţe înspăimântătoare, cu trupuri ce luminau precum neoanele, care se deplasau în toate direcţiile cu o viteză ameţitoare. Şi, într-adevăr, nu

se ştie cum, imaginea acelei lumi a dispărut ca prin farmec, iar Eugen s-a întors la traiul de toate… zilele.

Ř Clarvăzător în lumea eterică

Acesta a fost însă începutul unei aventuri ce nu s-a încheiat nici în ziua de astăzi. La câteva zile după aceea, „halucinaţiile" au revenit, dar de data aceasta Eugen nu s-a mai speriat la fel ca prima oară, ci, metodic, a început să investigheze ceea ce se perinda în jurul său. A înţeles că s-a petrecut un eveniment important, dar nu a înţeles de la început că a dobândit o capacitate nouă, definită de cercetările tradiţiei esoterice şi de parapsihologia modernă prin termenul de *„clarvedere"* sau *„a doua vedere".*

Cu timpul, Eugen nu s-a mai speriat la contactul cu acea lume enigmatică şi, mai mult decât atât, a învăţat să-şi provoace singur, prin presarea anumitor puncte de pe suprafaţa trupului, capacitatea de a o percepe prin *cea de-a doua vedere,* ori de câte ori doreşte.

În cele din urmă, a fost remarcat de fiinţele care, nu cu mult timp în urmă, îl speriaseră de moarte. Şi între acele fiinţe impresionante şi Eugen s-a înfiripat un dialog, care continuă şi astăzi. La început neîncrezător, Eugen le-a întrebat dacă sunt într-adevăr extraterestre, aşa cum crezuse iniţial. Zâmbind, acele fiinţe strălucitoare i-au replicat că nu auziseră vreodată despre extratereştri – despre fiinţe provenite din afara globului terestru, care să se deplaseze cu aparate de zbor materiale –, dar l-au invitat pe Eugen ca, în cazul în care va remarca vreuna, să le dea şi lor de ştire, să se minuneze împreună că există ceva despre care n-au aflat. Dar în momentul în care a dorit să ştie cine şi ce sunt, Eugen a primit de la impozantele fiinţe care populau acea lume răspunsul că sunt *„fraţii mai mari ai fiilor femeii",* adică, ceea ce, noi, oamenii, denumim prin termenul generic **de îngeri**.

În momentul în care întâlneşte o fiinţă angelică, discuţia începe, invariabil, cu întrebarea *„Ce vrei să ştii".* Uneori, este necesar ca fiinţa angelică să explice de mai multe ori pentru a fi priceput de o minte

omenească; dincolo de toate, răbdarea, bunătatea şi modul lor impecabil de comportare depăşesc orice limită a imaginaţiei. Nimeni nu se supără când este întrebat, toate fiinţele sunt fericite că pot răspunde unei fiinţe umane încarnate. Nimeni nu este în criză de timp, deşi vastitatea activităţilor pe care le desfăşoară este imposibil de conceput.

Toate fiinţele îngereşti se comportă cu un om ca şi cum ar fi cel mai important element din cosmos, iar aceasta nu se petrece doar cu o singură fiinţă umană, ci cu toţi oamenii deopotrivă. Când omul suferă, fiinţele angelice suferă împreună cu el, când omul este bucuros, se bucură împreună cu el. Bucuria lor cea mai mare este de a-l ajuta pe om, *„fratele lor mai mic”,* care, de cele mai multe ori, greşeşte şi suferă consecinţele actelor sale.

Paralel cu investigarea amănunţită a lumii respective şi a fiinţelor întâlnite, Eugen a remarcat un alt fapt interesant: ori de câte ori era conectat la *cea de-a doua vedere,* putea vedea dublura eterată, aura energetică ce învăluie orice fiinţă vie din lumea materială.

În acea perioadă, Eugen nu era încă informat că omul, posedă aură, suflet sau spirit, nici că există o lume a spiritelor sau o lume de „dincolo”. Educaţia sa, mai mult materialistă, nu îi adusese până atunci în atenţie faptul că dincolo de lumea materială mai poate exista şi altceva. Acesta este şi motivul pentru care, în prima etapă a dezvoltării capacităţilor de clarvăzător, denumea într-un mod impropriu structurile aurei prin termeni precum „cămăşi”, iar chakrele prin termeni precum „leduri” sau „beculeţe”.

După ce s-a obişnuit să perceapă prin cea de-a doua vedere, Eugen a fost implicat într-un alt eveniment dramatic. Internat în spital, în urma unei crize renale, a fost supus unei operaţii. Atunci a suferit un accident postoperatoriu, în urma căruia a trecut printr-o experienţă de moarte clinică. Decorporarea şi recorporarea, precum şi trecerea prin etapele succesive ale morţii clinice, au reprezentat alte experienţe notabile, care l-au determinat să continue investigarea aurei umane şi a lumii paralele prin *cea de-a doua vedere.*

După terminarea perioadei de convalescenţă ce a urmat operaţiei, Eugen a reluat metodic investigaţia. O lungă perioadă de

timp, prin procedeul deja cunoscut, Eugen şi-a activat voluntar *cea de-a doua vedere,* pentru a putea observa atât aurele umane cât şi lumea paralelă – care nu este alta decât *lumea eterică.*

Lumea eterică este, după cum bine se ştie, diferită de *lumea astrală* – lumea în care merg oamenii după momentul morţii. *Lumea eterică* este, de fapt, o lume intermediară între *lumea fizică* şi *lumea astrală.*

În ceea ce priveşte *lumea eterică,* Eugen poate observa prin *cea de-a doua vedere* doar ce se află în faţa lui şi ceea ce-i permite acuitatea vizuală; el poate vedea doar cât îi permite acuitatea vizuală în astfel de condiţii.

Decorul *lumii eterice* este diferit de decorul lumii materiale, deşi cuprinde aceleaşi forme de relief: câmpii, munţi, ape curgătoare. Acolo unde există oraşe în lumea materială, în *lumea eterică* nu există decât forme de relief asemănătoare câmpiilor, în care se observă arbori şi pomi fructiferi. Întrucât, în *lumea eterică* există şi munţi înalţi, este firesc ca Eugen să-i poată observa doar de la depărtare, întrucât ar trebui să… zboare pentru a ajunge acolo. Munţii din lumea materială nu sunt situaţi în aceleaşi locuri în care se află cei din *lumea eterică.*

Pe de altă parte, este bine de ştiut şi faptul că niciun om care posedă *cea de-a doua vedere* nu poate cunoaşte absolut tot ce se află în *lumea eterică.* Cel care posedă *cea de-a doua vedere* trebuie să se deplaseze în lumea materială pentru a urmări decorul şi peisajele din *lumea eterică.* Astfel, dacă în *lumea eterică,* Eugen are în faţă un copac, să spunem la cinci metri, trebuie să se deplaseze cinci metri în lumea materială, pentru a fi exact în faţa lui.

Totuşi, nu doar observarea vizuală a *lumii eterice* şi a aurei umane constituie atributul fundamental al clarvăzătorului Eugen. În afara simţului văzului, el are dezvoltate alte trei simţuri de bază, care pot aduce informaţii valoroase: *auzul, mirosul şi simţul vechimii.*

Prin *văz,* Eugen ia cunoştinţă de formele şi culorile mediului *lumii eterice* şi ale aurei. Culorile, de cele mai multe ori, sunt diferite de cele care există în lumea materială, au o altă strălucire şi o altă intensitate. Verdele din lunea materială nu este asemănător cu cel din *lumea eterica* sau cu cel prezent în straturile aurei. De asemenea,

există şi culori fără corespondent în lumea materială.

Auzul este un simţ complementar de mare valoare cognitivă, întrucât, spre deosebire de lumea materială, fiecare obiect, fiinţă sau element emite un anumit sunet. De fapt, sunetul nu poate fi despărţit de culoarea sa corespondentă. Fiecare fiinţă a *lumii eterice* posedă propriul sunet de fond, care nu seamănă cu al alteia. Fiecare element auric are, de asemenea, propriul său sunet. Universul nu este doar cromatic, ci şi sonor, iar aceste două elemente ale cosmosului dau o bogăţie de informaţii pe care cunoaşterea din lumea materială nu le poate oferi.

Asemănător, *mirosul* reprezintă un factor suplimentar în procesul cunoaşterii. În general, mirosurile perceptibile în *lumea eterică* şi în structurile aurei sunt diferite de cele existente în lumea materială, precumpănind în general mirosurile florale. Se poate stabili totuşi o corespondenţă cu mirosuri cunoscute din planul fizic.

La toate acestea se adaugă un simţ care nu are corespondent în lumea materială: *simţul vechimii.* Acest simţ, care nu pare să aibă un organ specific, precum este urechea pentru auz sau ochii pentru văz, permite o înţelegere aprofundată a mediului eteric, dar mai ales a fiinţelor umane sau nonumane întâlnite. Fiecare fiinţă are propria sa experienţă de viaţă, care este percepută sub forma acestui simţământ uman: vechimea. De asemenea, prin intermediul simţului vechimii se poate percepe într-un mod inedit vechimea straturilor aurice.

Mulţi dintre noi, în anumite momente ale existenţei noastre, ne simţim, dintr-odată, foarte bătrâni sau simţim difuz faptul că avem în spate o îndelungată experienţă de viaţă, ce pare că transcende scurta existenţă în lumea materială. Dacă am ridica la puterea a zecea un astfel de simţământ, ne-am putea face o idee cu privire la ceea ce este *simţul vechimii.* Fiinţele spirituale au o vechime incomensurabilă, care aproape şochează pe cel care le poate percepe. Oamenii sunt, la rândul lor, diferenţiaţi: unii sunt mai tineri, alţii sunt mult mai bătrâni, deci au o experienţă spirituală mult mai îndelungată.

Acum trebuie făcută o constatare extrem de importantă: Eugen *nu poate pătrunde în lumea eterică, ci doar o poate vedea.* Niciun om încarnat nu poate pătrunde corporal în *lumea eterică* (în stadiul

evolutiv actual), pentru că nu are cum.

Eugen doar *vede lumea eterică* – desigur, prin *cea de-a doua vedere* – dar nu poate interacţiona cu ea. De exemplu, în *lumea eterică* există arbori cu fructe, dar el nu poate culege un fruct de pe o ramură. De câte ori a încercat să culeagă un fruct, să rupă o crenguţă sau să atingă o fiinţă de lumină a fost ca şi cum ar fi încercat să prindă vântul: a trecut prin ea, aşa cum trece mâna unui om printr-o imagine holografică proiectată de un sistem de laseri. Este ca şi cum un copil ar încerca să prindă o rază de soare ce se strecoară prin fanta unei uşi întredeschise.

Este extrem de interesant şi modul în care imaginea *lumii eterice* se proiectează omnidirecţional în jurul lui, precum o hologramă. Să spunem că, într-un anumit moment, Eugen priveşte spre direcţia fizico-geografică terestră vest. În acel moment, se deschide o imensă panoramă, în care se vede acea parte din *lumea eterică.* Decorul din lumea materială – imaginea vizuală a lumii fizice imprimată pe retină – se estompează aproape complet, iar în locul ei apare un alt decor: de exemplu, o pădure gigantică, cu arbuşti imenşi, bogaţi în fructe. Dacă schimbă poziţia, imaginea se modifică, în funcţie de perspectivă: se văd alţi copaci sau se vede alt peisaj.

Eugen poate comunica, de asemenea, cu fiinţele din acea lume, dar nu poate fi atins material, ci doar auric. Mai mult decât atât, Eugen a devenit un canal de comunicare între cele două lumi: pe de-o parte, el poate observa *lumea eterică,* iar pe de altă parte fiinţele din *lumea eterică* pot vedea, prin intermediul lui, lumea materială, aşa cum se vede prin ochii fizici ai unui om.

Ř Asocierea

În a doua jumătate a anului 1999, s-a produs întâlnirea dintre semnatarul acestor rânduri şi *Eugen Nicolae Gîscă.* În acea perioadă, care încă mai stăruie în amintirea mea într-un mod straniu, Eugen era în căutarea unei persoane care să-l înţeleagă şi, mai ales, să-l ajute să se poată descurca în hăţişul de informaţii pe care, într-un limbaj total

inadecvat, era dispus să le împărtăşească oricui avea bunăvoinţa de a-l asculta.

Fiind prins pe atunci cu propriile mele probleme – făceam corecturile finale la prima mea carte, care a apărut ulterior sub titlul *Tainele iniţiaţilor vechiului Egipt,* paralel cu pregătirile preliminare necesare redactării unei a doua cărţi –, nu am avut timpul necesar să mă implic cu adevărat în ceea ce voia Eugen să facă. Cum nu stăpânea meşteşugul scrisului, Eugen căuta pe cineva capabil să-l ajute să aştearnă pe hârtie o parte din experienţele sale de până atunci.

Deşi, de o bună bucată de timp bătuse la multe uşi, Eugen fusese refuzat, mai mult sau mai puţin politicos. Eu însumi, tributar opiniei că fiecare, dacă are ceva de spus, trebuie să facă singur efortul de a-şi comunica concepţiile sau experienţele, am ezitat o lungă perioadă de timp înainte de a mă apuca în mod serios de treabă. Gândindu-mă totuşi la faptul că propriile mele nelinişti, propriile mele erori sau propriile mele întrebări sunt ale multor oameni, gândindu-mă, în acelaşi timp, că încercarea de a răspunde la ele poate aduce, dacă nu răspunsuri, cel puţin conştientizarea unor aspecte care să ajute la înţelegerea globală a unor stări de fapt ce vizează înţelegerea omului şi a lumii, am acceptat în cele din urmă să aştern în scris dezvăluirile lui Eugen.

În momentul primelor discuţii cu Eugen, eu aveam o opinie oarecum formată, atât despre clarvăzători, cât şi despre aspectele ce pot fi cercetate prin intermediul clarvederii. Cu toate că, opinia mea era formată în principalele linii directoare, niciuna dintre temele de fond nu era în contradicţie cu ceea ce-mi spunea Eugen. Ceea ce era cu adevărat inedit pentru mine erau amănuntele şi aspectele concrete. Eram uimit de faptul că Eugen a putut penetra o lume despre care se ştiu foarte puţin lucruri, o lume pe care doar puţini clarvăzători au fost capabili să o cunoască.

Dificultăţile legate de redactarea textului final al primei cărţi, *Forţă contra Forţă,* şi debutul colaborării cu Eugen pot arunca o lumină lămuritoare asupra evenimentelor petrecute atunci. La început, lucrurile nu au fost întru totul limpezi pentru mine. Deşi, iniţial, am ezitat să reproduc în scris ceea ce Eugen decisese să-mi dezvăluie

despre experienţele sale, ulterior mi-am învins reticenţa. Totuşi, între momentul în care am discutat pentru prima oară cu Eugen şi momentul în care m-am apucat efectiv de scris s-au scurs mai multe luni.

Desigur, în urma primelor întâlniri, dincolo de stupefacţia iniţială, sentimentul meu general a fost acela de neîncredere. Am lăsat totuşi lucrurile să curgă. Treptat, întâlnirile noastre au devenit mai dese, sfârşind prin a ne petrece ore întregi în discuţii, clarificări şi, uneori, controverse.

Vorbindu-mi despre *lumea eterică,* Eugen devenise o Şeherazadă ale cărei poveşti erau derulate pe parcursul fiecărei seri, iar eu, vrând-nevrând, îmi asumasem rolul lui Harun al Rashid, acela de a asculta relatări despre evenimente petrecute într-o altă dimensiune a cosmosului. Treptat, pe măsură ce se derulau discuţiile, pe măsură ce se însăilau capitolele, iar subiectele erau cât de cât dezvoltate şi parţial elucidate, mi-am dat seama că, în ciuda limbajului, de multe ori atipic, pe care, sincer să fiu, nu prea îl înţelegeam, Eugen vorbea despre aspecte relativ cunoscute. Vorbea dintr-o perspectivă pe care nu o cunoşteam şi nu o întâlnisem nicăieri.

În faza iniţială, total neîncrezător, i-am pus lui Eugen multe, foarte multe întrebări. La întrebările mele insistente şi adesea enervante – eterna întrebare *„de ce”* –, Eugen răspundea invariabil: *pentru că aşa se vede.* Cum întrebările mele curgeau în avalanşă, iar neîncrederea era pe măsură, Eugen a reuşit, cel puţin în prima parte a discuţiilor noastre, să mă arunce într-o stare de confuzie cvasitotală.

O barieră în comunicare era, pe atunci, limbajul atipic al lui Eugen, pe care nu-l înţelegeam în totalitate, şi, într-o oarecare măsură, era şi incapacitatea mea de a lăsa la o parte ceea ce ştiam, pentru a asculta nepărtinitor ceea ce mi se povestea. Cu timpul, am început să ne armonizăm limbajul, mai ales în ceea ce priveşte aspectele „tehnice”, cu privire la aură.

Pe parcurs, deşi nu am dorit iniţial acest lucru, rolul meu a trebuit să devină mult mai activ. Dacă, iniţial, rolul meu consta doar în transcrierea într-un limbaj coerent a experienţelor lui Eugen, mi-am dat foarte repede seama de faptul că lucrurile sunt mai complicate

decât păruseră. Dată fiind natura celor expuse de Eugen, trebuia depăşit rolul, liber asumat, de „scrib autorizat". Era nevoie de un efort imens de triere, selectare, analiză, sinteză şi, mai ales, de interpretare a unor informaţii diverse. Multe din informaţii aveau toate şansele să se piardă, în cazul în care efortul de analiză şi de sinteză, specifice unui astfel de demers, nu era dus până la capăt şi, mai ales, în cazul în care interpretarea nu se potrivea.

În perioada de început a colaborării între mine şi Eugen, mi-am pus problema felului în care să reflect cele afirmate de el. Gândindu-mă la modul în care voi proceda, am descoperit câteva soluţii. Aveam de ales între a face un reportaj, de a urma întocmai firul celor narate de el, de a realiza cartea sub forma unui interviu sau de a realiza o carte în care să-mi revină rolul de narator obiectiv. Am renunţat curând la varianta unui reportaj, apoi am renunţat la varianta unei cărţi interviu – variantele cele mai facile – şi m-am înhămat la munca cea mai dificilă. Ceea ce mă interesa cu adevărat şi, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei *concepţii* bazate pe descrierile lui Eugen şi pe explicaţiile primite de la fiinţele cu care el are capacitatea de a dialoga. Am considerat că nu noi, ca persoane, suntem importante, ci *concepţia* ce ar putea rezulta.

Cu timpul, aspectele puse în discuţie au început să se lămurească. Efortul comun de descifrare a rolului şi a funcţionării elementelor care pot fi observate prin *cea de-a doua vedere* a dus în cele din urmă la o *concepţie* generală. Este de la sine înţeles faptul că, fără explicaţiile lămuritoare provenite de la fiinţele cu care dialoga Eugen în *lumea eterică,* nu s-ar fi ajuns la niciun rezultat. Aceste explicaţii au constituit temeiul care a făcut posibilă redactarea primei cărţi: **Forţă contra Forţă.** De fapt, meritul esenţial aparţine fiinţelor cu care Eugen a dialogat în *lumea eterică,* căci fără explicaţiile lor răbdătoare, n-ar fi fost posibil nimic.

A urmat o perioadă îndelungată, în care am încercat să analizez şi să sintetizez într-un tot coerent informaţiile obţinute. Cum terminam un capitol, i-l citeam lui Eugen şi făceam corecturile din mers. Treptat, efortul depus a produs roade. Capitolele se constituiau încetul cu încetul, fragmentele aparent disparate începeau să se lege.

După mai bine de nouă luni de redactare, am stabilit configuraţia generală a cărţii – nu înainte, desigur, de a avea acceptul lui Eugen.

Convenisem, înainte de toate, să am dreptul de a stabili redactarea textului, modul de concepere şi de exprimare. Trebuia doar să fiu atent să nu modific în vreun fel încărcătura informaţională iniţială, rod al investigaţiei prin *cea de-a doua vedere.* În cele din urmă, citind varianta finală, Eugen a fost de acord cu textul propus de mine, considerând că inadvertenţele sunt minore. Firește, nu a uitat să-mi reproşeze prieteneşte faptul că, încă nu mă putusem dezbăra de concepţiile mele „învechite" – cum afirma el în glumă –, pentru a primi cum se cuvine informaţiile inedite comunicate prin intermediul său de către fiinţele din *lumea eterică.*

Dar, înainte de toate, mai trebuie spus un lucru absolut necesar: nici cartea *Forţă contra Forţă,* nici cartea de faţă, nici următoarele cărţi pe care le pregătim, nu reprezintă cărţi de autor în sensul tradiţional al cuvântului.

În aceste cărţi este expusă o anumită concepţie, dar este evident pentru orice cititor faptul că o astfel de ***concepţie*** *nu poate aparţine unui om, după cum nu poate aparţine nici efortului comun a doi oameni.*

Tot ce am reprodus în carte este, desigur, rodul cercetării lui Eugen prin *cea de-a doua vedere,* dar pentru a nu încărca textul şi, mai ales, pentru a păstra coerenţa explicaţiilor, am preferat să-l desemnez pe Eugen prin termenul ***clarvăzătorul.*** De asemenea, ori de câte ori, va fi folosită în carte expresia ***prin clarvedere,*** Eugen este subiectul subînţeles.

Capitolul 2
AURA OMULUI

Ř Perspective

Cercetările mai mult sau mai puţin recente asupra structurii aurice umane pun accentul doar asupra elementelor cantitativ-statistice: dimensiuni, culori, densităţi etc. Într-un fel, cercetările respective cercetează aura umană ca pe un motor de maşină, după normele metodologice specifice *ştiinţei.*

Este totuşi de la sine înţeles faptul că nu se poate face o analiză a structurilor aurei umane fără a ţine cont de celelalte planuri ale cosmosului spiritual, după cum nu se poate face o analiză pertinentă fără a se ţine cont şi de fiinţele angelice care se manifestă în *lumea eterică.* De aceea, am considerat oportun ca descrierea constatărilor obţinute prin *cea de-a doua vedere* de către **Eugen Nicolae Gîscă** să fie realizată din *două puncte de vedere.*

Primul punct de vedere, care este sintetizat în prezenta lucrare, are ca obiect de studiu structura energetico-informaţională a fiinţei umane considerată *în sine,* iar *al doilea punct de vedere* se referă la structura energetico-informaţională a omului considerată sub aspectul raporturilor sale cu mediul, cu lumea în ansamblu, cu alţi oameni şi cu fiinţele diriguitoare ale cosmosului. Acest din urmă punct de vedere va fi analizat separat, într-o lucrare viitoare.

Descrierea constatărilor obţinute **prin clarvedere** de către **Eugen Nicolae Gîscă** poate fi realizată prin *două metode de lucru:* una dintre metode porneşte dinspre general spre particular, iar cealaltă dinspre particular spre general. Una dintre metode porneşte de la macrocosmos spre microcosmos, iar cealaltă metodă pleacă de la microcosmos spre a ajunge la macrocosmos. Datorită specificului cercetării lui Eugen ***prin clarvedere,*** am ales metoda ce pleacă de la microcosmos spre macrocosmos. Microcosmosul este, desigur, omul şi alcătuirea sa aurică, iar fără înţelegerea modului în care este structurat omul, nu se poate înţelege nimic din macrocosmos.

Omul, ca structură materială, energetică şi informaţională este

copia *întregului.* Omul este *imago mundi,* un microcosmos care reflectă structura macrocosmosului – cosmosul spiritual. La fel ca şi macrocosmosul, fiinţa omenească este formată dintr-un *aspect existenţial,* care este *corpul fizic* şi dintr-un *aspect ortoexistenţial,* format, la rândul său, din mai multe învelişuri energetice, care împreună formează ceea ce numim **aura.**

Concepţia rezultată în urma demersului cognitiv realizat de către Eugen relevă faptul că, în afara trupului fizic, există mai multe structuri energetice. Preluând tradiţia statornicită de multă vreme, am considerat că este bine ca aceste învelişuri aurice să primească, cu toate, denumirea de **corpuri.**

Se ştie, denumirea de **corp energetic** nu a satisfăcut pretenţiile criticilor, ceea ce este perfect întemeiat, dacă ne gândim ce înseamnă în fond termenul de corp. Prin **corp,** ne-am obişnuit să înţelegem un corp material mai mult sau mai puţin dens, care ocupă un loc în spaţiu. Desigur, din această perspectivă, învelişurile energetice nu prea au cum să îndreptăţească utilizarea termenului de corp.

Cu toate acestea, Eugen poate remarca **prin clarvedere** faptul că învelişurile energetice sunt situate pe un alt *nivel cuantic* decât trupul material, iar pe nivelul respectiv ele se comportă precum corpurile materiale în lumea fizică. Acesta este temeiul pentru care, pentru un clarvăzător, folosirea termenului de **corp** poate intra în terminologia curentă.

Cercetând fenomenele cu discernământ şi cu atenţie, beneficiind de asemenea şi de explicaţiile fiinţelor din *lumea eterică,* se poate face o distincţie clară între **corpurile** ce formează structura energetico-informaţională a omului. De aceea, pentru a preîntâmpina orice neînţelegere a subiectului, am considerat că este util să desemnăm prin termenul de *aură* toate *corpurile* energetico-informaţionale, invizibile percepţiei normale, care formează *nivelul ortoexistenţial* al fiinţei omeneşti. De asemenea, am considerat necesar să introducem termenul de *plan cuantic* pentru a desemna acele niveluri perceptibile *prin clarvedere* de către Eugen, care transcend planul fizic al cosmosului.

În plus, pentru a evita orice înţelegere eronată cu privire la

fiinţa omenească şi la modul în care este alcătuită, în cele ce urmează vom prezenta principalele elemente constitutive ale fiinţei umane din *patru perspective, în funcţie de patru sisteme de referinţă.*

Prima perspectivă este cea a modului în care se prezintă structura energetico-informaţională a omului în limitele unei existenţe în lumea materială, deci **omul ca spirit încarnat în trup fizic***.* Această perspectivă va fi întregită prin descrierea, în ordinea lor, a elementelor constitutive ale fiinţei umane.

A doua perspectivă este cea a modului în care se prezintă clarvederii structura energetico-informaţională a omului atât înaintea naşterii în lumea materială, cât şi după moarte sau, cu alte cuvinte, cum apare **omul... în afara trupului***.*

A treia perspectivă din care poate fi cercetată aura omului este **perspectiva planurilor cuantice***.* Fiecare structură a amplului sistem auric uman se află dispusă în propria sa „lume", adică pe propriul ei nivel cuantic.

În fine, **a patra perspectivă** este cea **funcţională***,* în care componentele aurei umane vor fi analizate în dinamica manifestării lor la omul încarnat.

Ř Individualitatea

După Eugen, fiinţa omenească este formată, în afara trupului material, din mai multe elemente constitutive, după cum urmează: **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal al spiritului, corpul duh, corpul adamic, linia divină, sufletul, corpul eteric interior, corpul eteric exterior, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual, sistemul de protecţie şablon, plasele aurice, inima aurică, banda de lumină din jurul capului, corpul plaselor mesianice, noul corp eteric.**

Toate aceste elemente au fost descrise succint în lucrarea anterioară – **Forţă contra Forţă.** În cele ce urmează vom dezvolta descrierea elementelor principale ale structurii aurice, pornind de la elementul cel mai important, **spiritul,** care este situat pe cel mai

profund nivel cuantic. Toate elementele structurii aurice ale fiinţei umane vor fi analizate în ordinea lor firească, indiferent de importanţa sau de caracteristicile pe care le manifestă în ansamblul general.

Elementul central al fiinţei umane, nucleul neperisabil, este, aşadar, **spiritul. Spiritul** este vizibil în interiorul trupului omenesc în regiunea pieptului, undeva între chakrele manipura şi vishudi.

Există însă diferenţe sensibile de poziţionare a spiritului; unii oameni posedă spiritul situat în apropierea chakrei anahata, în timp ce alţi oameni posedă spiritul în apropierea chakrei manipura. Diferenţa de poziţionare a spiritului nu depăşeşte trei-patru centimetri, astfel încât, deocamdată, vom face abstracţie de ea.

Privit prin clarvedere de către Eugen, **spiritul** are forma sferică a unei mingi de ping-pong, strălucitoare, care pulsează intermitent în trei culori: roşu, alb şi albastru. Această structură sferică, vizibilă destul de palid la omul încarnat, este nucleul imperisabil al fiinţei omeneşti.

De la **spirit** se formează o legătură cu trupul material printr-un cordon format din lumină, ca o rază strălucitoare. **Spiritul** este legat de corpul material în două puncte principale: coşul pieptului şi în spate, între omoplaţi.

La toţi oamenii, **spiritul** posedă aceeaşi structură standard. Cu toate că este identic la toţi oamenii, **spiritul** prezintă anumite caracteristici, în funcţie de nivelul evolutiv al fiecărui om. Ceea ce diferă este strălucirea şi luminozitatea sa. De aceea, el prezintă culori, sunete şi mirosuri diferite, în funcţie de nivelul evolutiv al omului respectiv într-un cuvânt, **spiritul** are culoarea, mirosul, luminozitatea şi sunetul în funcţie de gradul de evoluţie al omului.

Al doilea element al fiinţei umane este **învelişul spiritului,** o membrană cu circumferinţa de mărimea unei mingi de tenis de câmp, care învăluie sfera **spiritului.**

Învelişul Spiritului este format, la rândul său, din trei sfere. Fiecare dintre cele trei sfere are propria sa culoare. Cele trei sfere sunt dispuse în jurul nucleului **spiritului. Spiritul** şi **învelişul** său formează o unitate indestructibilă.

Al treilea element este **corpul cauzal. Corpul cauzal** are forma

unei sfere cam de mărimea unei portocale. **Corpul cauzal** înveleşte precum o membrană **spiritul** şi **învelişul spiritului.** Printre alte caracteristici, **corpul cauzal** are rolul de a proteja **spiritul** de orice agresiune din afară. De fapt, **corpul cauzal** este învelişul dat omului de structura **Terrei aurica,** drept pentru care poate fi considerat un corp spiritual „planetar".

Corpul cauzal este sediul conştiinţei şi voinţei, conştienţei şi memoriei. El poate fi considerat drept depozitul ancestral în care se strâng toate experienţele individului, de când s-a încarnat pentru prima oară. **Corpul cauzal** este, pe drept cuvânt, depozitul în care se află stocate toate amintirile individualităţii umane, de la prima încarnare până în prezent.

Între cele trei corpuri – **spiritul, învelişul spiritului** şi **corpul cauzal** – nu există, în mod aparent, nicio legătură energetică, deşi sunt incluse una în alta. Ele se urmează una pe cealaltă, ca şi cum ar fi situate în acelaşi câmp gravitaţional.

Întregul angrenaj seamănă cu un ansamblu care are în centru o sferă care este **spiritul. Spiritul** este învăluit într-o membrană protectoare – **învelişul spiritului** – şi introdus într-o altă sferă: **corpul cauzal.** Deşi, par a forma un ansamblu perfect, este de la sine înţeles că fiecare dintre ele se află pe propriul nivel cuantic, în propria sa lume şi în propriul său mediu.

Următorul element al structurii energetico-informaţionale a fiinţei umane este **linia divină** – o linie de energie strălucitoare, asemănătoare unei raze de lumină, care se vede foarte clar începând de la un metru şi treizeci de centimetri deasupra capului unui om şi care se termină undeva sub tălpile picioarelor.

Linia divină trece exact prin centrul **spiritului,** secţionând structura fiinţei umane în două părţi egale, precum canalul **Sushumna** la nivelul **corpului eteric** sau coloana vertebrală la nivelul corpului material.

Linia divină arată ca o linie de culoare argintie, ce pare să coboare de sus, pătrunde prin interiorul chakrei sahasrara şi iese prin muladhara. Este de presupus că **linia divină** nu se termină la distanţa de un metru şi treizeci de centimetri deasupra capului, ci continuă în

infinit, dar acest aspect nu este observabil pentru *a doua vedere* a lui Eugen.

Linia divină poate fi considerată „firul de argint" ce leagă **spiritul** omului de **Dumnezeu. Linia divină** reprezintă legătura perenă şi indestructibilă a omului cu **Dumnezeu,** proiecţia Divinităţii în corpul omenesc fiind chiar **spiritul.**

Linia divină apare clarvederii ca un tub gros de jumătate de centimetru, alcătuit din milioane de particule minuscule, de culoare roşie, galbenă sau albastră, care nu se ating între ele, dar care se aprind continuu unele de la altele, ca prin inducţie. Privită de aproape, **linia divină** pare să se exfolieze în mai multe ramificaţii luminoase, fiecare ramificaţie având culori, sunete şi mirosuri specifice.

Din înalt, prin **linia divină** „curge" neîncetat o energie cristalină, de forma unor fulgi luminoşi, cu o culoare fără corespondent în culorile spectrului solar. Fulgii luminoşi emit un miros oarecum asemănător mierii de albine.

În biserici, la preoţii aflaţi în exerciţiul funcţiunii, această energie se revarsă mult mai abundent decât la oamenii obişnuiţi, precum o ninsoare formată din fulgi mari, luminoşi, ce coboară printr-un tub transparent – la fel ca acele jucării de iarnă, formate din globuri de sticlă în interiorul cărora par să cadă fulgi groşi de zăpadă.

Linia divină emite culori în funcţie de nivelul evolutiv al oamenilor. După cum se prezintă clarvederii lui Eugen, oamenii se împart în şapte clase evolutive, fiecare clasă evolutivă fiind caracterizată prin anumite particularităţi de bază ale structurilor aurice. La oamenii din primele două clase evolutive, **linia divină** are culoarea albă strălucitoare. La oamenii care au depăşit a doua clasă evolutivă, **linia divină** are culoarea albastră. La cei din clasa a patra, **linia divină** are culoarea roşie intensă, cu sclipiri argintii. La oamenii din a cincea clasă evolutivă, **linia divină** are culoarea argintie.

O altă structură aurică este **vechea linie divină. Vechea linie divină** este o structură aurică identică până la un punct cu **linia divină** actuală. Ea pare să fi fost în activitate cândva, în trecutul îndepărtat. Actualmente, **vechea linie divină** este o reminiscenţă aurică pe cale de a se şterge definitiv.

Vechea linie divină apare astăzi ca un tub din care lipsesc mai multe părţi. Este alcătuită din mii şi mii de zale minuscule, destul de puţin luminoase, de formă pătrată. **Vechea linie divină** pare să se descompună tot mai mult de la o existenţă la alta. În trecutul umanităţii, **vechea linie divină** a avut rolul şi funcţiunea identice cu actuala **linie divină.** În ziua de astăzi, **vechea linie divină** nu mai emite niciun miros şi niciun sunet, iar luminozitatea sa este din ce în ce mai slabă.

Corpul duh – numit uneori **perispirit** (mai ales în cazul în care este vorba despre omul decorporat), adică **purtător al spiritului** şi prima manifestare a sa –, este primul element al structurii energetico-informaţionale care posedă o formă umanoidă.

Dacă primele elemente constitutive ale fiinţei omeneşti, **spiritul, învelişul spiritului** şi **corpul cauzal** au forme sferoide – în lumea eterică, precum şi în vechile scrieri, **spiritele** sunt numite *„stele"* –, **corpul duh** este primul element care posedă formă umanoidă. **Corpul duh** este un trup de lumină diafană.

Corpul duh este acel element al fiinţei omeneşti care persistă oarecum neschimbat atât în timpul existenţelor fizice, cât şi în *lumea de dincolo.* Acesta este motivul pentru care **corpul duh** poate fi considerat un element peren al fiinţei umane.

Evident, **corpul duh** este situat la un alt nivel cuantic decât corpul material sau decât corpul eteric, dar, din punct de vedere spaţial, *la omul încarnat, se găseşte în interiorul formei materiale şi nu depăşeşte niciodată conturul trupului fizic.*

Corpul duh este un element al fiinţei umane despre care se poate vorbi foarte mult, fără a epuiza însemnătatea sa deosebită. Despre **corpul duh** se poate vorbi din două perspective distincte, oarecum independente, dar în acelaşi timp interdependente. În primul rând, se poate vorbi despre **corpul duh** din *perspectiva omului... în afara trupului,* iar în al doilea rând se poate vorbi din *perspectiva omului aflat în trup material.* Atât înainte de naşterea în lumea materială, cât şi după trecerea prin Poarta morţii, **corpul duh** este „trupul" de lumină în care se manifestă omul.

Deşi înaintea naşterii în lumea materială are dimensiuni

apreciabile, înălţimea sa atingând aproximativ 2, 30 metri, în momentul naşterii, **corpul duh** suferă o comprimare aproape de neconceput pentru o minte raţională. În momentul naşterii, **corpul duh** se comprimă brusc, devenind mai mic decât trupul fătului. Treptat, de-a lungul vieţii omului, **corpul duh** rămâne permanent mai mic decât trupul material, dar continuă să se maturizeze şi să crească odată cu corpul material. În timpul existenţei întrupate, **corpul duh** nu depăşeşte limitele trupului material.

Privit **prin clarvedere** de către Eugen, în timpul existenţei întrupate, **corpul duh** se vede ca o păpuşă luminoasă, ca o figurină din neon, care emite o luminozitate constantă. La toţi oamenii, **corpul duh** este unicolor, iar culoarea sa unică este în funcţie de nivelul evolutiv al fiecărui individ.

Dacă, de-a lungul vieţii omului, corpurile aurei – de exemplu, corpul eteric, corpul emoţional ori corpul astral – îşi modifică neîncetat coloritul în funcţie de sentimentele şi de pasiunile trecătoare, **corpul duh** nu îşi modifică culoarea. **Pe toată durata vieţii unui om, corpul duh** posedă aceeaşi *culoare,* acelaşi *miros* şi acelaşi *sunet,* în funcţie de nivelul evolutiv.

Caracteristicile de bază ale **corpului duh** nu se modifică decât după moartea fizică, atunci când are loc „metabolizarea" experienţelor din timpul vieţii. Într-un fel, culoarea unică a **corpului duh** este o *rezultantă vectorială,* reprezentând nivelul evolutiv acumulat în decursul palingeneziei omului prin Terra aurica, de-a lungul nenumăratelor existenţe încarnate, dar şi de-a lungul perioadelor petrecute în *lumea de dincolo.*

În funcţie de culoarea **corpului duh,** oamenii pot fi împărţiţi în **şapte clase evolutive** distincte. Fiecare clasă evolutivă corespunde unei anumite culori a **corpului duh.** Prima clasă evolutivă se caracterizează prin *culoarea roşie,* a doua prin *culoarea portocalie,* a treia prin *culoarea galbenă,* a patra prin *culoarea aurie,* a cincea prin *culoarea albastră,* a şasea prin *culoarea indigo,* a şaptea prin *culoarea alb-argintie.*

După cum se poate remarca, din punct de vedere cromatic, nivelurile evolutive umane urmează întrucâtva – există câteva

deosebiri de nuanţă, având în vedere faptul că şi culorile transfizice sunt diferite de cele din lumea materială – culorile spectrului solar, iar din punct de vedere sonor par a urma notele gamei muzicale, de la Do la Si.

Culoarea corpului duh este, aşadar, o rezultantă vectorială evolutivă, care reflectă calitatea energetico-informaţională globală a fiinţei umane.

După trecerea omului prin *Poarta morţii,* când are loc desprinderea tuturor structurilor aurice de trupul material, **corpul duh,** în urma unui proces de restructurare şi de reformatare, revine la dimensiunile pe care le-a posedat înaintea naşterii în lumea materială; după moarte, omul redevine o fiinţă de lumină, de aproximativ 2, 30 metri.

În interiorul **corpului duh** se află dispuse **şapte chakre principale,** pe care le vom denumi **chakre-atribut**. Cele şapte **chakre-atribut** au formă sferică, fiind asemănătoare ca aspect cu **spiritul** omului. Aceste chakre se află situate în aceleaşi locuri în care sunt dispuse, la nivelul **corpului eteric,** chakrele eterice. În fond, chakrele eterice sunt doar manifestările **chakrelor-atribut.**

Privite de către Eugen prin clarvedere, chakrele situate la nivelul **corpului eteric** sunt prelungirile **chakrelor-atribut** aflate la nivelul **corpului duh. Chakrele-atribut** au rolul de a metaboliza informaţiile primite de la chakrele eterice ale **corpului eteric.**

La nivelul **corpului duh** există, de asemenea, **trei mari pete sau sigilii karmice.** Aceste pete karmice sunt vizibile la toţi oamenii, în regiunea pieptului, dar ceea ce diferă este structura, dimensiunea şi coloratura lor. **Sigiliile karmice** sunt zonele de la nivelul **corpului duh,** în care este reflectat destinul fiecăruia, acumulat de-a lungul existenţelor trecute.

În timpul vieţii omului, **corpul duh** nu este accesibil observaţiei prin clarvedere, fiind acoperit de structurile aurice derivate – **corpul eteric, corpul emoţional, corpul astral** etc. Există totuşi o mică porţiune, undeva în regiunea pieptului, în care se poate observa **prin clarvedere** o fantă luminoasă ce dezvăluie culoarea **corpului duh.** Această fantă prin care se poate observa **corpul duh** la omul încarnat

este numită **vizor de control.**

După moarte, în *lumea astrală,* omul redevine un **corp duh.** Dincolo de *lumea astrală* există însă o altă lume, denumită uneori *lumea spiritelor* – sau, pentru a folosi terminologia creştină, *„Cerul”;* în terminologia teosofilor este numită *Devachan* sau *lumea mentală „rupa” (rupa:* cu formă).

Pentru a pătrunde în *lumea spiritelor,* omul are nevoie de un alt trup. Acest trup de lumină – care însă nu poate fi observat la omul încarnat, după cum nu poate fi observat nici măcar la omul aflat pe unul din palierele *lumii astrale,* fiind ascuns complet de *corpul duh* – este **corpul spiritual adamic.**

Lucrările mai vechi de ocultism vorbesc adesea despre un fenomen numit *„moartea astrală”,* în care, ceea ce noi denumim **corpul duh** „moare”, iar omul pătrunde mai departe, în *lumea spiritelor.* Dar, pentru a pătrunde în *lumea spiritelor,* în *Cer* sau în *Devachan,* omul are nevoie de un „trup” de natură spirituală.

Acest trup îşi dezvăluie existenţa abia după ce omul a terminat existenţa în *lumea astrală,* când are loc un fenomen extraordinar. În timpul unei ceremonii, la care participă înalte fiinţe angelice *corpul duh* se aprinde instantaneu, ca un joc de artificii şi „arde” complet, lăsând să se vadă un alt corp, de o mare frumuseţe: **corpul spiritual adamic**. Aşadar, **corpul duh** ascunde în interiorul său un alt corp de lumină. Acesta este **corpul spiritual adamic**.

Corpul spiritual-adamic este un corp de lumină de o frumuseţe imposibil de exprimat în termeni omeneşti. El nu posedă caracteristici precum culoare, fiind identic la toţi oamenii. **Corpul spiritual adamic** este, într-adevăr, trupul arhetipal al omului, creat cândva de către **Dumnezeu,** *„după Chipul şi Asemănarea Sa”.*

Omul aflat în **corpul spiritual adamic** este asemănător unui înger strălucitor. Capacităţile sale de manifestare sunt extraordinare. Desigur, omul nu trebuie identificat cu un înger, fiind vorba doar despre o comparaţie.

Vechile concepţii ale umanităţii, numite astăzi pe nedrept „mito-poetice”, vorbeau despre un *mega-antropos,* o formă arhetipală perfectă, *„strămoşul tuturor oamenilor”.* Acest *mega-antropos*

primordial a fost numit **Purusha** de vechile concepţii ale indienilor, **Pangu** de vechile concepţii ale chinezilor şi **Adam Kadmon** de vechii evrei.

Denumirea **Adam Kadmon** apare în Kabbala unde desemnează „omul primordial". Tot Kabala afirmă că *Adam,* Primul Om, a fost creat ca reflectare a *mega-antropos-ului* primordial. Cum macrocosmosul se reflectă perfect la nivelul microcosmosului, este de la sine înţeles că reflectarea în om a *mega-antropos-ului* primordial este o structură aurică distinctă, care se manifestă ca atare doar în „patria" omului, care este *lumea spirituală;* această structură este **corpul spiritual adamic.**

După fenomenul denumit *moartea astrală,* aflat în **corpul spiritual adamic,** omul se întoarce în ceea ce s-ar putea numi „patria" sa, *Cerul* sau *lumea spiritelor,* locul de unde a venit cândva pentru a îndeplini procesul palingeneziei cosmice. După o perioadă nedefinită, în care are posibilitatea de a locui în *Cer,* omul revine în *planul astral,* înveşmântându-se din nou într-un **corp duh.**

În momentul în care revine din *Cer,* trupul strălucitor de lumină care este **corpul spiritual adamic** se acoperă cu o peliculă-înveliş, care este **corpul duh.** Din acel moment, se poate vorbi iarăşi despre **corpul duh** al unui om.

Din punctul de vedere al unui om încarnat este dificil de a diferenţia aspectul fiinţei umane care este **corpul duh,** de aspectul care este **corpul spiritual adamic.** Într-un fel, poate fi vorba despre aceeaşi structură spirituală de bază, în care omul se poate manifesta în două planuri distincte: în *planul astral* şi în *planul spiritual.* Este, de asemenea, dificil de a stabili cu exactitate dacă este vorba de două „corpuri" sau de unul singur, în două ipostaze distincte.

Fiind totuşi prea depărtat de interesul cotidian şi de structura aurei umane la omul încarnat – de altfel, **corpul spiritual adamic** nu poate fi observat nici măcar în *lumea astrală* –, preferăm să nu-l includem în clasificarea curentă a elementelor de bază ale fiinţei umane.

Corpul duh, spiritul, învelişul spiritului* şi *corpul cauzal formează **Individualitatea** care se manifestă, aproape neschimbată,

de-a lungul încarnărilor terestre.

Ř Personalitatea

De-a lungul unei singure întrupări în lumea materială, **Individualitatea** – formată din **spirit, învelişul spiritului, corpul cauzal şi corpul duh** – nu se poate manifesta în mod direct.

De aceea, la fiecare nouă întrupare, **Individualitatea** emite o *reflectare limitată de sine,* o emanaţie energetico-informaţională, compusă dintr-o energie inferioară, prin care se poate manifesta la nivelul lumii materiale. Această emanaţie este **Sufletul** sau **Personalitatea**.

Sufletul este format din cinci elemente componente: **sufletul propriu-zis**, **corpul cauzal al sufletului, corpul sufletului, corpul conştiinţei şi corpul conştienţei**.

Sufletul propriu-zis se prezintă celei *de-a doua vederi* ca o *sămânţă* luminoasă, situată în dreptul laringelui. Despre această sămânţă luminoasă a **sufletului** nu se pot spune prea multe lucruri. Ea se vede ca o steluţă ce străluceşte foarte puternic.

Sufletul propriu-zis este învelit într-o membrană energetică, asemănătoare unui **cocon**, de dimensiunea unei mingi de ping-pong, situată la intersecţia dintre fosele nazale şi laringe. Dacă omul deschide gura, **prin clarvedere**, Eugen poate observa acest cocon ce învăluie esenţa luminoasă a **sufletului**. Acest cocon este **corpul cauzal al sufletului**.

Corpul cauzal al sufletului are o culoare albă-mată, pulsează la fiecare inspiraţie şi expiraţie, emiţând o lumină strălucitoare. El pare, în limbaj omenesc, cleios.

Structură aurică formată din sămânţa sufletului şi din coconul care o învelește este legată prin mii de fire de lumină de întregul trup omenesc – de oase, de tendoane, de muşchi, de organele interne şi de glandele endocrine –, formând o structură energetică asemănătoare unei fantome albicioase. Fantoma albicioasă ce învelește trupul uman este **corpul sufletului.**

Aşadar, **corpul sufletului** este un înveliş energetic ce învăluie

trupul fizic, ca un abur albicios. Totuşi, spre deosebire de **corpul eteric,** cu care nu trebuie confundat, **corpul sufletului** nu reproduce cu prea mare exactitate conturul trupului material. Extremităţile, mâinile sau picioarele **corpului sufletului** sunt difuze şi estompate. Cea mai accentuată asemănare între **trupul material** şi **corpul sufletului** este în regiunea capului. Chipul fizic şi, mai ales, ochii se observă foarte bine la nivelul **corpului sufletului. Corpul sufletului** este situat, spaţial, între **corpul eteric** şi **corpul duh,** făcând legătura dintre ele.

Această triadă, care este situată pe propriul ei nivel cuantic – formată din **sămânţa** de la nivelul laringelui, deci din **sufletul** propriu-zis, din coconul albicios ce o învelește, **corpul cauzal al sufletului,** şi din fantoma albicioasă, **corpul sufletului,** formează un ansamblu complex pe care am convenit să-l numim printr-un singur termen: **suflet.**

Sufletul se manifestă prin încă două elemente componente, **corpul conştiinţei,** care are forma unei flăcări şi **corpul conştienţei,** de forma unei oglinzi. Cele două corpuri auxiliare, **corpul flacără al conştiinţei** şi **corpul oglindă al conştienţei,** *culisează* – termenul este, desigur, metaforic – strălucinând celelalte structuri aurice umane.

Corpul „flacără" al conştiinţei poate fi observat prin clarvedere de către Eugen ca o flacără strălucitoare, de aproximativ 60 de centimetri ce porneşte din **sămânţa sufletului.** *Rolul* **corpului conştiinţei** este de a imprima omului conştiinţa a tot ce percepe.

Locul **corpului conştiinţei** este diferit de la un om la altul. **Corpul conştiinţei,** care are aspectul unei flăcări, străluminează câte un strat auric, în funcţie de nivelul evolutiv al omului.

La *oamenii din prima clasă evolutivă* – corespunzătoare **corpului duh** de culoare roşie –, corpul flacără al conştiinţei este situat la nivelul **corpului eteric.** La *oamenii din a doua clasă evolutivă* – culoarea portocalie a ***corpului duh*** – corpul conştiinţei este centrat la nivelul **corpului emoţional** şi la nivelul **corpului astral.** La *oamenii celei de-a treia clase evolutive* – culoarea galbenă a **corpului duh** – corpul flacără al conştiinţei este centrat la nivelul corpului mental

inferior. Acesta este chiar nivelul în care este centrat astăzi **corpul conştiinţei** la majoritatea oamenilor, fiind stadiul actual de evoluţie. Cândva, **corpul conştiinţei** va fi situat la nivelul mentalului superior, apoi la nivelul corpului spiritual.

La oamenii activi în **corpul mental inferior** – „intelectualii", cei care lucrează prin intermediul intelectului: profesori, doctori, ingineri, muncitori etc –, culoarea corpului flacără este aurie-argintie, are un miros de mere sau de fructe verzi, necoapte, iar sunetul emis este asemănător şuieratului unui şarpe.

La oamenii activi în **corpul mental superior** – cei preocupaţi de filosofie, de esoterism, de aspectele nevăzute ale existenţei –, culoarea corpului flacără al conştiinţei este alb-argintie, mirosul este de piersici coapte, zemoase, iar sunetul emis este asemănător vântului ce adie blând printre copaci.

La oamenii activi în **corpul spiritual** – misticii, cei care se roagă mult, cei preocupaţi de religie şi de problematica spirituală –, culoarea corpului conştiinţei este de un alb strălucitor, extrem de clar; emite un miros suav, de pâine caldă înmuiată în vin, miros asemănător cu cel emanat de **Trupul de Slavă** al lui **Iisus Hristos.** Sunetul este asemănător clipocitului dulce al unui izvor de munte.

În ultimă instanţă, prin conştiinţa omului – generată de **corpul conştiinţei** – se produce înţelegerea legilor subtile ale cosmosului şi conştientizarea mecanismului de funcţionare a lumii. În funcţie de capacitatea de conştientizare şi, implicit, de înţelegere a lumii şi a fiinţei sale interioare, omul îşi adaptează comportamentul. Cu timpul, prin **corpul conştiinţei,** omul înţelege că motorul evoluţiei cosmice este Iubirea.

Corpul „oglindă" al conştienţei este, la fel ca şi corpul conştiinţei, o manifestare a **sufletului. Corpul conştienţei** apare clarvederii ca o oglindă sau ca o antenă parabolică, de dimensiunea întregii aure, ce învăluie omul din creştetul capului până la tălpile picioarelor. Substanţa din care este alcătuit **corpul conştienţei** seamănă cu un lichid gelatinos albastru-verzui, cristalin.

Prin **corpul conştienţei** omul devine conştient de lumea înconjurătoare. Ceea ce noi numim *conştienţă* ca manifestare a

psihicului, nu este altceva decât activitatea acestui corp auric.

Atunci când omul este preocupat de aspectele emoţionale ale vieţii, **corpul conştienţei** este în relaţie cu **corpul emoţional**. Atunci când omul este preocupat de problemele intelectuale – de exemplu, când rezolvă o situaţie care implică folosirea intelectului –, **corpul conştienţei** este în legătură cu **corpul mental**. Când omul se dedică unei activităţi abstracte sau filosofice, **corpul conştienţei** este în legătură cu **corpul mental superior**. Când omul se dedică unor probleme ce depăşesc cadrul restrâns al existenţei umane, îndreptându-se spre problemele mistice, **corpul conştienţei** este în legătură cu **corpul spiritual**.

Corpul conştienţei reflectă ceea ce face omul într-un anumit moment. Atunci când omul mănâncă tort şi este conştient de acest fapt, corpul conştienţei miroase a tort; atunci când omul priveşte în mod conştient ploaia, **corpul conştienţei** are mirosul ploii. Atunci când rezolvă o problemă prin intermediul intelectului, **corpul conştienţei** capătă un miros anumit – ceva asemănător unor fructe ce dau în pârg. Când omul meditează la problemele mistice, corpul conştienţei împrumută caracteristicile principale, manifestate ca miros, sunet şi culoare, ale fiinţei sau ale nivelului cosmic asupra cărora se axează meditaţia sa.

Nu întotdeauna **corpul conştienţei** se află la acelaşi nivel cu **corpul conştiinţei**. La mulţi oameni, **corpul conştiinţei** poate fi situat la nivelul **corpului astral**, iar **corpul conştienţei** la nivelul **corpului mental inferior**.

Ř Corpurile aurice derivate

Omul este aşadar format din mai multe aspecte fundamentale: **individualitatea** care are o natură spirituală, **personalitatea** care are o natură sufletească şi **materialitatea,** care este formată din **corpul material.** Ca efect al manifestării ***individualităţii* şi *personalităţii* prin intermediul *materialităţii*** apar **corpurile aurice derivate.**

Individualitatea nemuritoare a omului este formată din patru elemente fundamentale: **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal**

şi corpul duh. Aceste elemente componente, datorită naturii energetice foarte înalte, *nu se pot manifesta în mod direct în trupul material* sau, cel puţin, nu o pot face în actualul stadiu de evoluţie; după câte se pare, nu o vor putea face încă mult timp de acum înainte. De aceea, la fiecare întrupare, este nevoie ca aceeaşi ansamblu care este **individualitatea** să-şi formeze un înveliş temporar; **individualitatea** se reflectă, după cum este şi firesc, de-a lungul unei singure existenţe, prin **suflet,** adică prin ceea ce numim **personalitate.**

Spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal al spiritului şi corpul duh *se reflectă în cele trei structuri aurice* **ale sufletului: sufletul propriu-zis, coconul sufletului şi corpul sufletului.**

Sămânţa sufletului situată la nivelul laringelui este reflectarea **spiritului, coconul sufletului** este reflectarea **corpului cauzal al spiritului,** iar **corpul sufletului** este reflectarea **corpului duh.**

Sufletul este reflectarea, pentru o singură existenţă încarnată, a **spiritului** şi, prin urmare, manifestă atributele acestuia. **Coconul sufletului** este reflectarea, pentru o singură existenţă încarnată, a **corpului cauzal al spiritului** şi manifestă caracteristicile acestuia. Experienţele dintr-o singură încarnare sunt stocate la nivelul acestei structuri aurice. Acesta este ceea ce unii definesc a fi *„subconştientul”.* La rândul său, **corpul sufletului** este reflectarea **corpului duh** pe parcursul unei singure existenţe încarnate, căruia îi manifestă atributele şi caracteristicile.

La toţi oamenii, la naştere, **sufletul** este *tabula rasa.* Din acest punct de vedere, toţi oamenii sunt egali. Indiferent de nivelul lor evolutiv reflectat la nivelul **corpului duh,** din punctul de vedere al **sufletului**, toţi oamenii pleacă din acelaşi punct: *tabula rasa.* Pe această pagină albă care este **sufletul**, în funcţie de faptele omului, se vor scrie experienţele vieţii.

Personalitatea începe să se manifeste prin naşterea în trup fizic şi se formează de-a lungul anilor, pe măsura acumulării experienţelor. Prin însuşi faptul de a exista, deci de a acumula experienţe, omul îşi formează karma: aceasta este karma existenţei prezente. În timpul existenţei, karma este înmagazinată în

„subconştient”, adică în coconul de culoare alb-mată, situat la nivelul laringelui şi reflectată în *sigiliile karmice* situate la nivelul **corpului sufletului**.

Karma acumulată de-a lungul unei existenţe nu este transferată complet de la nivelul **corpului sufletului** la nivelul **corpului duh,** decât după trecerea prin *Poarta morţii.* Abia în momentul trecerii prin *Poarta morţii,* karma este transferată **individualităţii,** iar acest fapt are o mare însemnătate, dacă ne gândim la faptul că înseamnă o şansă imensă pentru orice om. Atâta timp cât omul nu trece prin *Poarta morţii,* informaţiile conţinute la nivelul **sufletului,** care reprezintă karma acumulată în actuala existenţă, nu sunt transmise **corpului duh,** ceea ce permite arderea lor chiar şi în ultimele zile ale vieţii. Poate că o boală la sfârşitul unei existenţe înseamnă o şansă, desigur foarte dureroasă, acordată *in extremis* omului pentru a-şi plăti anumite datorii şi a evita astfel transferarea karmei de la nivelul **personalităţii** la nivelul **individualităţii.**

Concluzionând cele afirmate anterior, se poate spune că, pentru a se manifesta plenar la nivelul planului fizic, **individualitatea nemuritoare** (formată din ***spirit, corpul cauzal al spiritului*** şi din **corpul duh*)*** îşi construieşte, ca reflectare limitată de sine, atât **personalitatea** – formată din **suflet** –, cât şi **corpul material**. Ca manifestare în plan material a acestor elemente, se dezvoltă **corpurile aurice derivate*:* corpul eteric, corpul emoţiilor, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior şi corpul spiritual.**

Corpul material se formează în perioada gestaţiei intrauterine, pe baza energiilor modulate informaţional, conţinute la nivelul *individualităţii* – mai ales, a celei acumulate la nivelul *corpul duh.*

Corpul eteric a primit foarte multe denumiri, iar existenţa sa este bine cunoscută de bioenergeticieni, care lucrează în mod curent asupra lui.

De-a lungul timpului, **corpul eteric** a primit nu mai puţin de nouăzeci de denumiri. Egiptenii l-au denumit *ka,* evreii *nephesh,* hinduşii l-au denumit corp *pranic,* chinezii l-au denumit *qi* – prin *qi* se înţelege, de regulă, energia care susţine trupul –, grecii l-au denumit *pneuma,* filosofii evului mediu l-au denumit *arche, anima mundi, liquor*

vitae, corp odic etc. Dintre denumirile cel mai des utilizate în ultimul timp putem reține: *dublu vital, corp bioenergetic* sau *corp bioplasmatic.* În limbajul teosofilor apare uneori sub denumirea *linga sharira.*

Rolul **corpului eteric** este de a asigura buna funcţionare a trupului material. Fără existența **corpului eteric**, trupul material, supus entropiei atotprezente la nivelul întregii lumi materiale, s-ar dezintegra rapid, aşa cum se întâmplă cu orice cadavru. De fapt, la moarte, **corpul eteric** îşi încetează activitatea, iar trupul este lăsat sub dominaţia forţelor ce există în lumea materială. Rezultatul acţiunii legii entropiei este prea bine cunoscut pentru a mai fi descris în detaliu.

Totuşi, în ceea ce priveşte **corpul eteric**, pentru clarvederea lui Eugen, lucrurile sunt ceva mai complexe. **Prin clarvedere**, Eugen percepe nu unul, ci **două aspecte distincte ale corpului eteric**. Despre acest ansamblu se poate vorbi din două puncte de vedere. Ansamblul poate fi considerat ca fiind format din două straturi ale aceluiaşi corp sau poate fi considerat ca fiind format din două corpuri.

În primul rând, este vorba despre **corpul eteric interior,** care este mai mic decât trupul material; acest corp este întrucâtva asemănător **corpului duh.** De fapt, **corpul eteric** despre care este vorba aici este o emanaţie directă a **corpului duh.** El are o culoare albicioasă, brăzdată de numeroşi curenţi energetici aflaţi în continuă mişcare.

Corpul eteric interior nu reproduce organele interioare ale trupului material, dar posedă anumite elemente anatomice specifice. Cel mai important element anatomic al **corpului eteric interior** este un „organ" de formă sferică, situat la câţiva centimetri sub ombilic. Acest organ de formă sferică este **acumulatorul de energie** al corpului eteric.

În al doilea rând este vorba despre **corpul eteric exterior,** care este situat chiar la nivelul epidermei. **Corpul eteric exterior** reproduce structura şi înfăţişarea corpului material. Propriu vorbind, el este dublura energetică perfectă a trupului material. **Corpul eteric exterior** nu este nici el mai mare decât corpul material, dar reproduce perfect organele trupeşti.

Ceea ce, într-adevăr, depăşeşte limitele trupului material este

radiaţia sau aureola **corpului eteric exterior** – pe care, pentru a o distinge ca *element reflectat,* o putem denumi **câmp sau aură de sănătate.** Ea depăşeşte cu aproximativ cinci-zece centimetri conturul trupului material.

Corpul eteric exterior are culoarea gri-albăstruie. La nivelul **corpului eteric exterior** se pot percepe foarte clar contrapărţile tuturor organelor anatomice ale corpului material. La acest nivel se poate determina foarte clar starea de sănătate a fiecărui organ şi a fiecărui element anatomic cu mult înainte ca disfuncţiile să se poată manifesta la nivelul trupului material.

Dacă o persoană are un organ sau un membru lipsă – o mână, un picior, un deget –, contrapartea eterică a acestor organe se poate observa **prin clarvedere.** Cu timpul, contrapartea energetică a membrelor lipsă se retrage, dispărând de la nivelul eteric.

La fel ca şi în cazul altor structuri aurice, pentru a nu crea confuzii, deşi este vorba despre două aspecte distincte ale **corpului eteric,** la care se adaugă **aura de sănătate,** vom considera întregul ansamblu prin formula înglobatoare de **corp eteric**. De altfel, privite de la distanţă, dată fiind structura lor oarecum asemănătoare, nu există diferenţe notabile între cele două aspecte ale corpului eteric, dar este de datoria **clarvăzătorului** de a semnala acest aspect, chiar dacă acest fapt inedit poate contraria.

Corpul eteric (considerat ca ansamblu) pulsează neîncetat. În momentul pulsaţiilor, **corpul eteric** emite zeci de parfumuri şi de sunete, care se modifică neîncetat. **Corpul eteric** emite mirosuri specifice, asemănătoare întrucâtva mirosurilor florale: de ghiocei, de violete sau de fân proaspăt cosit. **Corpul eteric** emite o muzică suavă, asemănătoare cu sunetul emis de mii de tuburi de cupru, care vibrează şi se ating în adierea vântului. **Corpul eteric** emite aceleaşi sunete şi mirosuri ca şi întreaga lume eterică.

La nivelul **corpului eteric** există numeroase elemente anatomice specific eterice. Astfel, **corpul eteric** este străbătut de o reţea complicată de canale prin care circulă energia. Aceste canale energetice au primit diferite denumiri de-a lungul timpului. În ziua de astăzi, datorită influenţei definitorii a înţelepciunii extrem orientale,

aceste canale au fost denumite prin termenul sanscrit de **nadisuri,** termen pe care îl vom folosi şi noi.

La nivelul **corpului eteric** există trei canale energetice principale. Cele trei canale energetice principale – pe care Eugen le poate remarca foarte clar prin clarvedere – au primit numele **Sushumna, Pingala şi Ida.**

În afara celor trei canale principale, există un număr nedeterminat, oricum foarte mare, de canale secundare, de mai mică importanţă. O parte din aceste canale secundare au fost denumite **meridiane,** folosindu-se un termen preluat din străvechea înţelepciune chineză. Unele canale au un rol definitoriu în buna funcţionare a trupului şi a corpului eteric, în timp ce altele au importanţă pentru procesul evolutiv uman în ansamblu.

În afara canalelor prin care circulă energia, există şi alte elemente componente, care fac posibilă funcţionarea **corpului eteric** şi a fiinţei umane. Aceste elemente, care apar celei de-a doua vederi ca nişte vârtejuri de energie, au primit denumirea de **chakre** – de la sanscritul *chakra,* care înseamnă roată, prin extensie vârtej.

De-a lungul coloanei vertebrale a omului, înşirate pe canalul central, **Sushumna,** sunt situate şapte chakre principale. În afara celor şapte chakre fundamentale, mai există un număr mare de chakre mai mici, cu diferite roluri şi funcţiuni. Aceste chakre de mai mică importanţă sunt mai luminoase sau mai puţin luminoase, în funcţie de nivelul evolutiv al omului şi de activitatea specifică, desfăşurată la un anumit moment.

De asemenea, la nivelul **corpului eteric** clarvederea lui Eugen poate remarca un **curent energetic vital,** o **energie de viaţă fundamentală,** ce pare să pornească de la nivelul chakrei muladhara. **Energia vitală** se ramifică şi „curge" prin nadisuri, precum un lichid curge printr-un tub, transformându-se neîncetat în forme de energie particulare. Fiecare dintre aceste energii particulare are propria sa culoare, propriul său miros şi propriul său sunet.

Totuşi, **energia de viaţă** care animă trupul, deşi porneşte dintr-un loc situat la baza coloanei vertebrale, nu este energia cunoscută sub numele **Kundalini,** ci, probabil, numai o manifestare a

sa. De altfel, **Kundalini** este o energie transfizică, care nu pare să fie situată la nivelul eteric al fiinţei omeneşti, ci la un nivel mult mai profund. Vom continua să denumim energia ce urcă de la baza coloanei vertebrale prin termenul **energie vitală sau energie de viaţă,** evitând să o confundăm cu **Kundalini.** Putem conveni că **energia vitală** *poate fi o formă de manifestare* a lui **Kundalini** – care acţionează pe timpul vieţii omului pentru a menţine structura aurică umană în stare de funcţionare. Ea poate fi identificată cu acele *sufluri de viaţă* sau *vânturi* despre care amintesc vechile scrieri sanscrite.

Următorul corp auric, **corpul emoţional,** este situat, spaţial, imediat după **corpul eteric**. El exprimă senzaţiile şi emoţiile primare ale omului, motiv pentru care, la fel de bine, poate fi denumit **corpul senzaţiilor**. Nivelul său de manifestare vibratorie este apropiat de cel al trupului fizic. La nivelul acestui corp se exprimă senzaţiile şi emoţiile primare ale omului.

Corpul emoţional este un corp de forma ovoidală, care nu copiază structura corpului fizic. Conturul **corpului emoţional** depăşeşte cam cu şapte-zece centimetri limitele trupului fizic, ocupând un spaţiu bine delimitat în interiorul şi în exteriorul acestuia. El se prezintă ca un balon ce imită imprecis trupul fizic, mult mai lat la umeri şi mai subţire în partea inferioară.

Corpului emoţional este alcătuit din formaţiuni energetice fumurii, de diferite culori – cele mai des întâlnite sunt culorile roşu, galben şi albastru – ce nu se amestecă între ele. Aceste formaţiuni energetice colorate ce apar ca nişte norişori translucizi, emit sunete şi parfumuri diferite, în funcţie de stările de moment ale omului.

Atunci când omul are senzaţii şi emoţii intense, la nivelul **corpului emoţional** se produc modificări rapide ale configuraţiei culorilor, sunetelor şi mirosurilor. Aceste modificări se produc atât de rapid încât, în momentul în care **clarvăzătorul** doreşte să descrie o anumită configuraţie, aceasta s-a şi schimbat.

Fiecare stare sau senzaţie se manifestă printr-o anumită configuraţie. Norişorii se deplasează rapid, în funcţie de starea senzorială şi emoţională a omului, intrând uneori în interiorul **corpului eteric.** În momentul în care pătrund în **corpul eteric**,

norişorii devin mult mai fluizi şi, întrucâtva, diferiţi de modul în care se prezintă la nivelul **corpului emoţional.**

La persoanele care au senzaţii şi stări negative – de angoasă, spaimă, frică, teroare – norişorii se colorează în culori întunecate, urâte, emiţând sunete joase şi dizarmonice, asemănătoare sirenei răguşite a unui vapor care părăseşte rada unui port. Simultan, mirosul **corpului emoţional** devine aproape pestilenţial.

În momentul în care omul este bine dispus şi percepe lucruri plăcute sau se simte confortabil, **corpul emoţional** capătă culori frumoase, vii, deschise, sunetul devine foarte melodios, ca şi cum ar fi emis de mii de clopoţei de argint, iar mirosul devine asemănător cu cel al florilor de primăvară.

Corpul astral este situat, cel puţin spaţial, imediat după **corpul emoţional**. **Corpul astral** reflectă sentimentele şi dorinţele omului. El nu trebuie confundat cu **corpul emoţional**, care reflectă doar senzaţiile şi emoţiile primare.

Ca structură aurică, **corpul astral** are o formă ovoidală, mult mai amplă decât a **corpului emoţional. Corpul astral** depăşeşte cu peste optzeci de centimetri limitele epidermei trupului material. Practic, **corpul astral** învăluie toate celelalte corpuri ale aurei.

Corpul astral este alcătuit din formaţiuni colorate de energie, care nu se amestecă unele cu altele. Atunci când o persoană este plină de supărare sau de ură, formaţiunile noroase de la nivelul **corpului astral** se colorează în culori închise, urâte, emiţând sunete foarte joase, la fel ca şi în cazul corpului emoţional.

Dimpotrivă, în momentul în care o persoană iubeşte sincer o altă persoană, **corpul astral** devine un bulgăre strălucitor de culoare trandafirie, cu o peliculă argintie pe margine. În acest caz, mirosul emis seamănă cu un suav parfum de trandafiri, iar sunetul este foarte melodios, distingându-se o melodie ce se repetă parcă la infinit: **AAAEEEOOO…** Această melodie, ce se aude ca pe un fond de harpe, răsună simultan din mai multe locuri.

Corpul astral este asemănător membranei unui difuzor ce vibrează în momentul în care impulsurile electromagnetice se transformă în sunete. Primind impulsurile din mediu, vibrează şi se

colorează în funcţie de natura impulsului. Întrucât impulsurile primite sunt sentimente sau dorinţe, înseamnă că fiecare norişor sau formaţiune energetică ce apare la nivelul **corpului astral** reflectă sentimentele şi dorinţele persoanei respective.

Informaţiile provenite din mediul exogen sunt „procesate" de **corpul astral** şi transmise mai departe prin intermediul chakrelor. Chakrele sunt ca nişte cilindri ce fac legătura între toate straturile aurei. **Prin clarvedere,** Eugen poate observa cum flashurile luminoase de energie ce provin din mediu sau de la alţi oameni sunt aspirate foarte rapid prin intermediul chakrelor. În momentul în care o chakră metabolizează informaţia, o transmite la **suflet** şi la **corpul duh.**

În ziua de astăzi, se confundă adesea **corpul duh cu corpul astral,** afirmându-se că omul pătrunde în *lumea de dincolo* „înveşmântat" în **corpul astral.** Acest fapt este nu numai inexact, ci chiar ilogic. **Corpul astral** – element care apare clarvederii ca o radiaţie ce se întinde până la optzeci de centimetri sau mai mult de trupul material – este într-o continuă modificare. În ceea ce priveşte compoziţia coloristică şi forma sub care se prezintă, **corpul astral** este cel mai instabil element al fiinţei umane. În fond, atât forma, cât şi compoziţia coloristică a **corpului astral,** nu reprezintă altceva decât manifestarea unor energii modulate informaţional, ce se modifică cu repeziciune, în funcţie de dorinţele şi sentimentele momentane ale omului.

Corpul astral, atât de instabil, nu poate constitui temelia prin care să se poată manifesta fiinţa umană în *lumea de dincolo.* **Individualitatea** omului nu poate fi constituită dintr-o structură aurică instabilă, căci omul şi-ar pierde identitatea. De altfel, **prin clarvedere,** Eugen poate remarca modul în care **corpul astral,** la fel ca şi celelalte corpuri aurice derivate, îşi încetează existenţa la moarte, fiind resorbite prin intermediul chakrelor – ca prin nişte pâlnii – în elementul **suflet** şi, apoi, în **corpul duh.**

În consecinţă, **corpul astral** – ca sediu al dorinţelor şi pasiunilor – nu este şi nu poate fi „vehiculul" omului în *lumea de dincolo.* Cel ce, într-adevăr, constituie temelia fiinţei umane este **corpul duh,** a cărui stabilitate energetico-informaţională, manifestată

prin culoarea unică şi prin structura sa interioară, neatinsă de sentimente şi de stări afective trecătoare, permite continuitatea conştiinţei, potrivit legii continuităţii informaţiei.

Următorul corp auric derivat, **corpul mental inferior,** apare clarvederii ca un ovoid ce înconjoară trupul material, mult mai amplu în regiunea umerilor şi a capului şi mai subţire în regiunea inferioară a trupului. **Corpul mental inferior** reflectă gândurile concrete, „cu suport", legate de lumea fizică; el este oglinda gândurilor omului.

Spaţial, locul **corpului mental inferior** este între **corpul emoţional** şi **corpul astral** cu care, uneori, fuzionează. Cum, de regulă, nu se poate vorbi despre sentiment pur sau gândire pură, **corpul mental inferior** formează adesea o unitate cu **corpul astral.**

Corpul mental inferior nu funcţionează decât cu gânduri care au drept suport realităţi ale lumii fizice. Mentalul inferior combină, separă, sintetizează, analizează.

Energia fluidă a **corpul mental** este foarte fină, precum fumul de ţigară. Are un miros foarte puternic de iod. Corpul mental inferior pare a fi în relaţii cu chakra manipura. În momentul în care omul are o idee, chakra manipura emite o anumită vibraţie, iar în energia fluidă a **corpului mental** se formează nenumărate explozii luminoase, ca nişte stropi coloraţi pe geamul unui parbriz. Deşi, iniţial, are o culoare verzuie, fluidul energetic al **corpului mental** devine galben şi se dilată, contopindu-se cu **corpul astral.** Acest fapt determină impresia că cele două structuri aurice – ***corpul astral* şi *corpul mental inferior*** – formează o unitate. Datorită faptului că omul are în permanenţă senzaţii, sentimente, dorinţe, gânduri sau idei, cele două elemente par să funcţioneze împreună.

Din reunirea celor două corpuri aurice, apar miliarde de stropi multicolori, ce tind să se depărteze până la o anumită distanţă de aură, în funcţie de puterea mentală a omului care le emite. Gândurile rele sunt închise la culoare, emit un sunet foarte jos şi au un miros greu, de frunze putrezite.

În schimb, gândurile de dragoste au o culoare portocalie şi un miros asemănător săpunului de casă. De altfel, acest miros se simte uneori şi la nivelul fizic, persoanele cu sufletul curat emit un miros de

săpun, ca şi cum s-ar fi spălat de curând.

Corpul mental superior este o structură aurică autonomă ce înveleşte corpul mental inferior, precum o manta. La omul mediu actual, **corpul mental superior** este mai mare cu şase-şapte centimetri decât corpul mental inferior.

Corpul mental superior are o culoare trandafiriu-aurie şi un miros de zambile. Sunetul emis de acest corp este asemănător sunetului produs de o harpă. El pare a veni din toate părţile, ca şi cum s-ar auzi o melodie cu ajutorul unor difuzoare stereo.

Corpul mental superior permite înţelegerea lumii prin intermediul conceptelor abstracte. El pare să exprime şi dragostea necondiţionată pentru toate fiinţele vii. Întrucât reflectă şi iubirea necondiţionată faţă de întreaga lume şi faţă de toate fiinţele din cosmos, însuşirea principală a **corpului mental superior** este ceea ce, în limbajul curent, s-ar putea numi *iubire-înţelepciune.*

Omul nu poate pătrunde cu raţiunea pură la înţelegerea cosmosului decât în cazul în care această gândire este învăluită de iubire. *Iubirea-înţelepciune* este singurul instrument prin intermediul căruia cosmosul, în sfârşit, începe să se deschidă. Totuşi, *iubirea-înţelepciune* apare numai într-un anumit stadiu al evoluţiei omului, motiv pentru care, **corpul mental superior** nu apare decât la persoanele cu un **corp duh** de culoare galbenă sau aurie.

Corpul mental superior este dezvoltat inegal, în raport cu celelalte structuri aurice: unii oameni îl au mai mic, alţii ceva mai mare şi mai strălucitor, în timp ce alţii nu-l au dezvoltat deloc. El poate fi dobândit doar în momentul în care ura, mânia şi răutatea sunt, în mare măsură, eliminate.

Următorul corp auric derivat, **corpul spiritual,** apare clarvederii ca o aureolă situată deasupra corpului mental superior. El pare format din miliarde de sclipiri ce incomodează privirea, precum zăpada proaspăt aşternută în bătaia razelor soarelui. **Corpul spiritual** are culoarea argintie.

Corpul spiritual emite un sunet asemănător unei trâmbiţe şi are un miros ce aduce cu cel de pâine caldă, îmbibată în vin roşu. Uneori, **corpul spiritual** emite un sunet ce seamănă cu un OOO**...**

prelung, ca o exclamaţie de uimire.

În stadiul evolutiv actual, foarte puţini oameni posedă un **corp spiritual** bine conturat şi dezvoltat. La majoritatea oamenilor, **corpul spiritual** depăşeşte doar cu câţiva centimetri **corpul mental superior.**

Există totuşi şi oameni care posedă un **corp spiritual** ce depăşeşte cu un metru **corpul mental superior,** după cum există oameni – foarte puţini – care posedă un **corp spiritual** care depăşeşte treizeci de metri în diametru, iar radiaţiile sale se întind mult mai departe.

Corpul spiritual este legat intim de elementului iubire, dar nu de iubirea carnală manifestată în lumea fizică, ci de acea iubire perenă care stă la temelia cosmosului; iubire pe care, acum 2000 de ani, **Iisus Hristos** a sădit-o în inimile tuturor oamenilor – un dar nepreţuit pe care **Fiul lui Dumnezeu** l-a adus umanităţii.

Sistemul de protecţie şablon nu este propriu-zis un corp, ci un sistem de formă globulară, constituit din linii, care se suprapun într-o reţea de plase ce încadrează întregul corp auric. El este situat imediat după **corpul spiritual.**

Sistemul de protecţie şablon are forma unui glob alungit la ambele capete, fiind format din mii şi mii de fire strălucitoare. El este susţinut de **linia divină.** Mirosul **sistemului de protecţie şablon** este asemănător aerului curat, care poate fi respirat pe vârfurile munţilor.

Sistemul de protecţie şablon are o frumoasă culoare albastru-verzui închisă, culoare formată din amestecul dintre roşu şi albastru – culoarea liniilor energetice ce-l străbat.

Sistemul de protecţie şablon emite un sunet complex, format din suma tuturor sunetelor care-l compun, la care se adaugă alte sunete, despre care nu se poate spune de unde provin. Fiecare sistem este producătorul unor caracteristici noi, inexistente anterior. Acesta este şi motivul pentru care, atunci când se apreciază caracteristicile cromatice sau sonore generale ale unei structuri aurice, acestea pot să nu fie generate de elementele ce compun sistemul.

Sistemul de protecţie şablon conţine, ca un negativ al unei fotografii, toate formele structurilor fizice ale trupului. Structura

şablon apare ca un *model arhetipal* – sau ca un *pattern energetico-informaţional* – al trupului material.

Dacă o celulă a trupului este distrusă, dacă omul suferă un accident, o operaţie sau o deformare a unui organ, datorită acestei structuri şablon, trupul se poate reface şi îşi poate redobândi forma şi structura iniţială. Faptul că o rană sau o operaţie se vindecă rapid, nu se datorează doar simplei „înţelepciuni" sau „inteligenţe" a materiei, ci faptului că, undeva, la un anumit nivel auric, există o structură matricială în care sunt imprimate toate informaţiile referitoare la trupul fizic. Pe baza acestor informaţii, energia formatoare a trupului poate opera însănătoşirea. „Înţelepciunea" sau „inteligenţa" materiei nu este altceva decât capacitatea materiei de a fi receptivă la impulsurile informaţionale provenite de la nivelul structurii matriciale a **sistemului şablon**, ajutată fiind de energia generată de **corpul eteric**.

Rolul **sistemului şablon** este de a susţine întreaga structură a aurei. Despre acest corp se poate spune că este *alfa şi omega,* deoarece susţine, ca *pattern energetico-informaţional,* toate celelalte corpuri aurice.

Plasele aurice sunt elemente distincte care îndeplinesc rolul de protecţie între corpurile aurice. Plasele aurice despart două corpuri succesive ale aurei. Există astfel o plasă aurică situată între corpul emoţional şi corpul astral, o altă plasă aurică situată între corpul astral şi corpul mental inferior şi aşa mai departe.

Rolul plaselor aurice este acela de a asigura o protecţie adecvată între corpurile aurice, dar şi de a facilita transmiterea energiei şi informaţiei. Plasele aurice sunt extrem de fine, fiind formate dintr-un păienjeniş de fire de lumină, cu o grosime de mai puţin de un milimetru. Ele seamănă cu o pânză de păianjen.

O **plasă aurică** este formată din două straturi distincte, una de culoare roşie, de semn negativ, cealaltă de culoare albastră, de semn pozitiv. Cele două straturi distincte, una de culoare roşie, cealaltă de culoare albastră, nu se ating între ele, deşi sunt situate la niciun milimetru distanţă. Între cele două straturi se formează neîncetat mici fulgere.

Următoarea structură aurică, **corpul haric al plaselor mesianice,** nu este generată de structura aurică umană propriu-zisă. **Corpul haric al plaselor mesianice** apare instantaneu, doar în cazul rugăciunii creştine sau în cazul rostirii cu voce tare a **Numelui lui Iisus Hristos**.

În momentul în care pronunţă cu voce tare **Numele lui Iisus Hristos**, omul este învăluit instantaneu într-o cupolă aurică strălucitoare. **Corpul haric al plaselor mesianice** persistă doar atâta timp cât omul este conectat vibratoriu prezenţei lui **Iisus Hristos**, care se manifestă în *Trupul de Slavă* în lumea eterică.

Rolul **corpului haric al plaselor mesianice** este de protecţie, de purificare şi de întărire. El protejează aura umană, prea slabă, de influenţele provenite din exterior.

Corpul eteric superior este ultimul înveliş care poate fi observat prin cea de-a doua vedere a lui Eugen. Totuşi, **corpul eteric superior** nu face parte din structura aurică umană propriu-zisă, fiind situat în afara acesteia.

Corpul eteric superior nu este un corp auric derivat; cu alte cuvinte, nu este produsul structurii aurice umane, fiind total independent. Structura aurică umană nu interacţionează cu el. Locul **corpului eteric superior** este în afara plaselor mesianice – în cazul în care acestea sunt activate – sau dincolo de **sistemul de protecţie şablon.**

Corpul eteric superior are o grosime de aproximativ zece centimetri, fiind format din miliarde de particule mici de lumină alburie. Miliardele de particule infinitezimale tind la un moment dat să se umfle, pentru a se sparge apoi ca nişte balonaşe de săpun.

Culoarea acestui corp este în continuă schimbare, iar luminozitatea particulelor creează impresia unei anumite culori, care nu poate fi determinată cu precizie, întrucât nu seamănă cu vreo culoare din lumea materială.

Sunetul emis de acest corp se aseamănă cu muzica sferelor sau a îngerilor, care nu are corespondent cu ceea ce noi numim muzică. Aceste sunete melodioase se repetă la infinit: sunetele triste şi, parcă, tânguitoare alternează cu sunetele sprintene şi vesele. Mirosurile

emise de acest corp sunt extrem de parfumate.

Inima aurică – deşi termenul de inima este impropriu, fiind folosit în sensul metaforic de *inima a fiinţei,* iar nu de inima ca organ fizic al trupului – este un element despre care, cel puţin până în acest moment, nu s-a mai spus nimic. Termenul de **inima aurică** a fost dat de către **Îngerii Veghetori** din *lumea eterică,* dar termenul cel mai adecvat înţelegerii noastre umane pare să fie cel de *inima a conştienţei.*

Să ne imaginăm că, în jurul trupului nostru, la o distanţă de câţiva centimetri de trup, chiar la nivelul inimii fizice, se află o bilă luminoasă, care execută o mişcare de rotaţie continuă. Pentru cea de-a doua vedere a lui Eugen aşa şi este: în jurul trupului se roteşte neîncetat o bilă strălucitoare, pe o orbită apropiată de marginea corpului eteric.

Această bilă luminoasă are diametrul de aproximativ 3 – 4 milimetri. În interiorul ei se poate distinge un miez, nu mai gros de un milimetru, care este înfăşurat în două învelişuri ce strălucesc continuu, unul de culoare galbenă, celălalt de culoare albastră. Inima aurică emite o radiaţie de aproximativ 2 centimetri.

Rotindu-se cu mare viteză în jurul trupului, bila strălucitoare – pe care **Îngerii Veghetori** o denumesc **inima aurică** – emite un *„bip”* foarte scurt, chiar în momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice. Ea apare ca un satelit minuscul ce orbitează cu viteză în jurul trupului şi care, la fiecare bătaie a inimii, se află exact în dreptul organului fizic al inimii pentru a emite un *bip* foarte scurt. Practic, inima fizică, împreună cu inima aurică pulsează împreună.

Inima aurică este legată de funcţionarea **corpului conştienţei**. În momentul în care omul devine conştient de un lucru anume, **inima aurică** emite fulgere energetice, care interacţionează cu **corpul conştienţei** şi cu **corpul conştiinţei**. Prin intermediul acestei interacţiuni se formează gândurile oamenilor, exprimate la nivelul auric. Prin acest proces continuu, spun **Îngerii Veghetori**, omul învaţă tainele lumii materiale.

Firește, acest proces se desfăşoară instantaneu, fiind destul de greu de prins de privirea unui om care posedă clarvedere. Este un proces subtil, care are loc la nivelul microscopic al aurei; fără

explicaţiile **îngerilor Veghetori**, ar fi fost greu, dacă nu imposibil, de surprins în cuvinte.

Banda de lumină din jurul capului este un alt element al structurii aurice umane despre care nu s-a spus nimic până în prezent.

La nivelul aurei, în jurul capului fiecărui om gravitează în jur de 11 steluţe strălucitoare. Fiecare dintre cele 11 steluţe are propria sa strălucire, propria sa culoare, propriul său sunet şi propriul său miros. Există însă oameni la care sunt vizibile mai mult de 11 steluţe – de exemplu, unii oameni au 12 sau 14 steluţe. Nu poate fi estimată cauza acestui fenomen, astfel încât, ca principiu, vom vorbi doar despre 11 steluţe.

Cele 11 steluţe, a căror strălucire este mai pală decât a **corpului duh,** pulsează ritmic ca nişte blităuri ce emit fascicule de lumini multicolore. Fiecare dintre cele 11 steluţe luminoase are diametrul de maximum un centimetru. Între toate cele 11 steluţe se formează flashuri luminoase care, de la distanţă, dau impresia unei benzi continue de lumină cu străluciri multicolore. La copii, banda de lumină este mai apropiată de cap, dar, odată cu trecerea timpului, se depărtează. La bătrâni, banda de lumină este ceva mai depărtată de cap.

Rolul celor 11 steluţe este de a înregistra, ca nişte camere de filmat, toate evenimentele vieţii omului, de la naştere până la moarte. Toate faptele omului sunt înregistrate direct prin intermediul celor 11 steluţe strălucitoare, viu colorate. Prin intermediul steluţelor sunt înregistrate toate acţiunile omului atât în stare de vis, cât şi în stare de veghe.

În mod concret, primele trei steluţe frontale înregistrează acţiunile omului aflat în stare de veghe. În partea opusă a capului, alte trei steluţe înregistrează comportamentul omului în stare de somn. În părţile laterale sunt situate alte două steluţe, care înregistrează mediul şi persoanele din jur. Ultimele steluţe sunt canale directe prin care omul poate avea răspunsuri concrete transmise **de Îngerii Păzitori.**

Fiecare steluţă este „specializată" într-o anumită activitate umană. Atunci când omul rosteşte un cuvânt, inelul de lumină din jurul frunţii vibrează. În momentul în care omul se enervează, unele steluţe

vibrează violent, emiţând culori murdare, sunete joase şi mirosuri urâte. În acest caz, emisiile steluţelor din jurul capului se transmit la distanţă, reuşind uneori să spargă aura persoanelor din preajmă.

În cazul în care omul este vesel, râde sau glumeşte, steluţele emit culori plăcute, sunete cristaline şi mirosuri parfumate. În cazul în care omul se roagă, toate steluţele devin argintii, luminoase, producând sunete asemănătoare clipocitului unui râu ce coboară vesel printre stânci şi un miros oarecum asemănător strugurilor tămâioşi. În timpul rostirii **Numelui lui Iisus Hristos** sau a rugăciunii creştine, întreaga bandă luminoasă se colorează trandafiriu şi emite un miros asemănător pâinii calde abia scoasă din cuptor.

Datorită informaţiei înregistrate prin intermediul steluţelor, omul este capabil, imediat după *Pragul morţii,* să-şi amintească evenimentele existenţei fizice, dar nu ca văzute prin intermediul ochilor fizici, ci ca şi cum ar fi înregistrate de undeva de sus, de deasupra capului său.

Din acest punct de vedere, banda de lumină ce înconjoară fruntea omului sunt în relaţie directă cu **corpul duh.** Atât **inima aurică,** cât şi **banda de lumină din jurul capului** ţin de nivelul cuantic al **corpului duh.**

Capitolul 3
OMUL ÎN AFARĂ... TRUPULUI

Ř A doua perspectivă

Analiza fiinţei umane din **prima perspectivă, omul în timpul existenţei încarnate,** nu este suficientă pentru înţelegerea omului în complexitatea sa. De aceea, primei perspective trebuie să-i adăugăm **o a doua perspectivă, omul în afară... trupului,** care să cuprindă analiza fiinţei umane înaintea naşterii în lumea materială şi după trecerea prin Poarta morţii – deci, modul în care se manifestă omul ca „spirit liber", necondiţionat de trupul material.

Cercetarea **omului în afară... trupului** relevă faptul că, înainte

de naşterea în lumea materială, omul este o fiinţă de lumină foarte frumoasă, cu dimensiuni mai mari decât ale omului încarnat. Înainte de întruparea în lumea materială, fiinţa umană depăşeşte doi metri înălţime, iar strălucirea şi culoarea corpului de lumină este în concordanţă cu nivelul său evolutiv.

Corpul de lumină în care se prezintă omul înainte de naşterea în lumea materială este **corpul duh,** elementul fundamental al manifestării sale în *lumea de dincolo.* În pofida strălucirii orbitoare a **corpului duh,** se pot totuşi remarca câteva elemente importante, care pot să ofere o idee asupra modului în care se prezintă fiinţa umană înaintea naşterii, precum şi asupra modului în care se prezintă după trecerea prin *Poarta morţii.*

La omul decorporat, în interiorul **corpului duh,** în regiunea pieptului, se află o sferă extrem de luminoasă. Această sferă strălucitoare este **spiritul.** Prin centrul spiritului trece o linie de lumină – **linia divină** – ce vine de undeva de sus, pentru a se pierde în pământ. Linia de lumină trece exact prin centrul **spiritului,** împărţând trupul de lumină – **corpul duh** –, în două secţiuni egale.

Tot la nivelul **corpului duh,** situate pe **linia divină,** precum mărgelele pe o aţă, se află mai multe sfere strălucitoare. Aceste sfere strălucitoare, în număr de şapte, ceva mai mici şi mai pale decât **spiritul,** sunt poziţionate în aceleaşi locuri în care, la omul încarnat, la nivelul **corpului eteric,** se află chakrele. Cele şapte sfere de lumină sunt **chakrele-atribut** (sau chakrele-mamă). Pentru **corpul duh,** chakrele-atribut îndeplinesc acelaşi rol pe care-l îndeplinesc chakrele eterice pentru corpul eteric.

Omul în afară... trupului este, aşadar, o fiinţă de lumină diafană, în interiorul căreia se disting – lumină în lumină – principalele structuri interioare: **linia divină, spiritul** şi **chakrele atribut.** În funcţie de nivelul evolutiv, la omul decorporat, **corpul duh** emite o strălucire care se poate întinde până la o distanţă apreciabilă în jur. De departe, de la zece metri depărtare, omul pare un bulgăre de lumină, ce emite irizări feerice.

Decorporat, omul se mişcă extrem de rapid, iar capacităţile sale de manifestare sunt extraordinare. Practic, omul aflat în afara trupului

se poate manifesta plenar în palierul cosmosului spiritual cu care vibrează prin rezonanţă, dar şi pe toate palierele inferioare acestuia. El poate face tot ce doreşte şi tot ce este în consonanţă vibratorie cu propria lui fiinţă.

Făcând însă comparaţie între felul în care se prezintă omul *din prima perspectivă,* **„omul în timpul existenţei trupeşti”,** şi modul în care se prezintă omul din *a doua perspectivă,* **„omul în afara trupului”,** înaintea naşterii sau după moarte, apar două concluzii extrem de importante pentru înţelegerea fiinţei umane şi a mecanismelor sale de funcţionare.

Prima concluzie se impune de la sine: există o **diferenţă fundamentală de structură aurică** între cele două ipostaze ale omului. În timpul existenţei încarnate există toate structurile aurice. În schimb, înainte de naştere, dar şi după moarte, lipsesc o serie de elemente componente: **corpul eteric, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual** şi, firește, **trupul material**.

Această concluzie importantă indică faptul că **structura aurică de bază a omului** este formată doar din cinci elemente: **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal, linia divină şi corpul duh.** Cele cinci elemente fundamentale ale fiinţei umane sunt prezente atât la omul decorporat, în *lumea de dincolo,* cât şi la omul încorporat în trup material. Ele formează *individualitatea nemuritoare.*

Celelalte elemente ale fiinţei umane – **sufletul, corpul eteric, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental, corpul mental superior, corpul spiritual** şi, bineînţeles, **trupul material** – se formează abia la naşterea omului în lumea materială. Ele constituie **personalitatea terestră.** Toate aceste din urmă elemente sunt muritoare; ele dispar la moarte.

Structurile aurice ce compun **personalitatea terestră** se formează la încarnare. Astfel, **corpul eteric** se formează pe măsura dezvoltării fătului în timpul perioadei de gestaţie; **sufletul** apare în perioada intrauterină, dar se desăvârşeşte abia odată cu prima respiraţie în lumea materială. Restul elementelor componente – **corpul emoţional, astral, mental inferior, mental superior şi**

corpul spiritual – se formează treptat, de-a lungul existenţei omului în lumea materială. Primul care se formează este însă **corpul astral.**

La moartea omului, toate corpurile exterioare – **corpul eteric, corpul astral, corpul emoţional, corpul mental inferior, corpul mental superior şi corpul spiritual** – sunt resorbite în **suflet.** Scurt timp după aceea, la rândul său, **sufletul** este resorbit în **corpul duh.** Într-o fracţiune de secundă după momentul morţii, toate experienţele câştigate de **suflet** de-a lungul vieţii sunt transmise **corpului duh.**

A doua concluzie constă în realizarea unei distincţii clare, din punct de vedere calitativ, între cele două categorii fundamentale de structuri aurice: pe de-o parte, elementele ce formează **individualitatea,** iar, pe de altă parte, elementele ce formează **personalitatea.**

În timpul vieţii în lumea materială, toate structurile ce formează **individualitatea** sunt mai mici decât trupul material şi pot fi denumite, pentru a nu fi confundate, *corpuri aurice interioare* –, în timp ce structurile aurice ce formează **personalitatea** se întind până la o anumită distanţă în jurul trupului material, învăluindu-l. Ele formează ceea ce numim *corpuri aurice exterioare.*

Toate structurile ce formează **individualitatea – spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal, linia divină şi corpul duh** – *emit lumină.* Structurile ce formează **personalitatea – sufletul, corpul eteric, corpul emoţional** etc – *primesc lumină şi o reflectă,* precum Luna devine vizibilă datorită faptului că reflectă lumina Soarelui. Ele devin vizibile datorită faptului că reflectă lumina primită de la elementele **individualităţii,** la fel cum orice obiect din lumea materială devine vizibil datorită faptului că reflectă lumina Soarelui.

Ř Culorile structurilor aurice

Fiecare corp auric are propria sa paletă cromatică distinctă. Totuşi, culorile straturilor aurei nu trebuie confundate cu culorile care există în lumea terestră.

În general, pentru a desemna culoarea unui strat auric, folosim

sistemul de referinţă existent în lumea materială, culorile spectrului solar, dar nu trebuie uitat nicio clipă faptul că nuanţele şi culorile straturilor aurice nu corespund întru totul nuanţelor şi culorilor din lumea materială. Strălucirea culorilor din aura omului nu are corespondenţă în lumea terestră, iar folosirea denumirilor culorilor – de exemplu, galben, auriu, albastru etc – este mai mult orientativă şi nu trebuie interpretată într-un mod strict material. În aura omului există nuanţe care nu există în planul terestru.

Pe de altă parte, culoarea unui **corp duh** este diferită de culoarea omonimă a corpurilor ce formează aura exterioară. Există o asemănare relativă, de exemplu, între culoarea galbenă a **corpului astral** şi culoarea galbenă a **corpului duh**. Culoarea galbenă a unui **corp duh** este diferită de culoarea galbenă a **corpului astral**, după cum este diferită de culoarea galbenă pe care o are, să spunem, un automobil din lumea fizică. Culoarea galbenă a **corpului duh** are o nuanţă diferită, o strălucire interioară aparte, pe care galbenul ce apare la nivelul **corpului astral** nu o are şi nu o poate avea. Ce să mai vorbim despre culoarea galbenă din lumea fizică, de exemplu culoarea unui automobil, care este numai o palidă umbră a galbenului ce există la nivelul aurei, în ceea ce priveşte intensitatea şi luminozitatea.

Printr-o generalizare, se poate spune că la nivelul corpului duh, la nivelul aurei şi la nivelul fizic se manifestă culoarea galbenă, dar între cele trei tipuri de galben există diferenţe apreciabile, pentru care nu există cuvinte în limba omenească.

Spiritul are culorile cele mai diferite de cele existente în planul material. **Spiritul** – scânteia divină din om – are, în general, culoarea argintie-aurie; el se aseamănă cu un Soare ce emite raze cu scânteieri multicolore. În funcţie de nivelul evolutiv, **spiritul** îşi poate modifica nuanţele, precumpănind o nuanţă sau alta.

Învelişul spiritului are, la rândul său, culori ce diferă în funcţie de nivelul evolutiv al unui om. În general, **învelişul spiritului** emite radiaţii roz. **Corpul cauzal** al unui om mai evoluat are culoarea violet deschis.

Culoarea **corpului duh** se prezintă, şi ea, în funcţie de nivelul evolutiv al unui om. Traduse în limbajul curent, culorile sub care se

manifestă **corpurile duh** urmează culorile spectrului solar, în funcţie de cele şapte clase evolutive.

Oamenii din prima clasă evolutivă au culoarea **corpului duh** roşie, oamenii din cea de-a doua clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare portocalie, oamenii din a treia clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare galbenă, oamenii din a patra clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare aurie, oamenii din a cincea clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare albastră, oamenii din a şasea clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare violetă, iar oamenii din a şaptea clasă evolutivă au **corpul duh** de culoare alb-argintie.

Culoarea **corpului duh** nu se modifică semnificativ în decursul existenţei unui om. Ea se modifică abia după moartea trupului fizic.

Acelaşi lucru se poate afirma şi despre aspectul cromatic prin care se manifestă **sufletul** şi, în primul rând, **corpul sufletului.**

Culorile sub care se prezintă **corpul sufletului** urmează aceeaşi gamă coloristică ca şi în cazul **corpului duh** – desigur, cu delimitările de rigoare –, în funcţie de nivelul evolutiv al omului în decursul unei existenţe.

În decursul vieţii omului, culoarea **corpului duh** nu coincide cu cea a **corpului sufletului. Sufletul** învaţă greu din evenimentele vieţii. Orice eroare comportamentală aduce, automat, „pătarea" anumitor zone ale **corpului sufletesc,** astfel încât, culoarea generală şi petele ce apar periodic pe suprafaţa sa se modifică în funcţie de evenimentele vieţii şi de „jocurile" karmice care au loc la un anumit moment.

La naştere, **corpul sufletului** are o culoare alb-lăptoasă. Treptat, **corpul sufletului** capătă o tentă coloristică de bază – ce urmează evolutiv culorile spectrului solar, în funcţie de comportamentul omului: roşu, portocaliu, galben etc. De multe ori, **corpul sufletului** are o culoare mai închisă în regiunea capului. Unii oameni au în creştetul capului o strălucire aurie cu margini verzi. Mijlocul pieptului **corpului sufletului** are, la mai toţi oamenii, o culoare vânăt-întunecată, semn al neputinţei şi dezamăgirii aproape constante.

Este foarte interesant de remarcat faptul că, la nivelul **corpului sufletului,** pe ochi, gură şi nas se află mici pete. Aceste pete, denumite

„peceţi” de fiinţele din lumea eterică, au culori diferite. De regulă, la majoritatea oamenilor, peceţile de pe ochi au culoarea violetă, peceţile de pe gură au culoarea maron, cele de pe nas culoarea albastră, iar cele de pe urechi au culoare portocalie-gălbuie. **Peceţile** indică modul în care **spiritul** din om reuşeşte să se manifeste prin aceste organe.

Marea majoritate a oamenilor păstrează **peceţile** intacte tot timpul vieţii. Dacă, prin activitatea omului, de exemplu printr-o tehnică de iniţiere, o **pecete** ar fi eliminată, omul ar căpăta anumite capacităţi paranormale. Astfel, dacă ar elimina pecetea de pe ochi, omul ar deveni clarvăzător şi ar vedea în *lumea eterică* sau *astrală,* dacă ar elimina pecetea de pe urechi, ar poseda ceea ce se numeşte clarauz, adică ar auzi „muzica sferelor”, „corul îngerilor” sau vorbirea fiinţelor îngereşti. Dacă ar elimina pecetea din dreptul nasului, omul ar putea percepe mirosuri specifice *lumii eterice* sau astrale. Dacă ar elimina pecetea de pe gură, omul ar putea comunica cu fiinţe necorporale. După accident, lui Eugen i-au dispărut peceţile de pe ambii ochi, de pe urechea dreaptă, de pe nas şi de pe gură.

Următoarea structură aurică, **corpul eteric,** nu posedă o culoare standard la toţi oamenii. Culoarea **corpului eteric** se modifică des în funcţie de alimentaţie. Totuşi, culoarea de bază a **corpului eteric** este în general albăstruie, cu tente verzui, ceea ce indică relaţii bune cu natura şi cu Pământul ca planetă, o alimentaţie ponderată şi o sănătate trupească satisfăcătoare.

La persoanele cu o vitalitate mai scăzută, **corpul eteric** are o culoare albăstrie-albicioasă. Aceste persoane au, de regulă, un organism fizic mai slab, o încăpăţânare dezvoltată, dar şi o capacitate de regenerare rapidă, mai ales prin intermediul somnului. În schimb, **corpul eteric** al oamenilor solizi are o culoare ce tinde spre cafeniu.

Dacă omul este obosit, **corpul eteric** are nuanţe închise, cenuşii, iar dacă este odihnit sau într-o bună condiţie fizică, **corpul eteric** are sclipiri portocalii sau verzui. La omul bolnav apar nuanţe mai întunecate, ce bat spre cenuşiu închis, iar însănătoşirea aduce în **corpul eteric** culoarea portocalie sau argintie-albăstruie. Contrapartea eterică a fiecărui organ al trupului material are o anumită coloratură şi o anumită strălucire, în funcţie de nivelul de

sănătate.

Sistemul osos al corpului material emite o strălucire argintie, care nu dispare nici după moarte, ci doar îşi modifică culoarea. Din argintie, cum era în timpul vieţii, după moarte, culoarea sistemului osos care „odihneşte" o lungă perioadă de timp în pământ devine sângerie, violetă sau maronie.

Atâta timp cât oasele sunt îngropate în pământ, sângeriul devine din ce în ce mai închis. Culoarea oaselor îngropate este reţinută de memoria planetei Pământ. De fapt, întreaga structură a trupului îngropat este înmagazinată în memoria planetei Pământ şi, în funcţie de ea, se va forma trupul material al omului în viitoarea încarnare.

După moarte, pe măsură ce trupul se descompune, se disipează şi **corpul eteric**. Oasele însă rezistă cel mai mult, iar luminozitatea lor se estompează treptat. Dacă se întâmplă cumva ca omul să se reîncarneze în lumea materială, iar oasele continuă să subziste îngropate, acestea se colorează instantaneu în culoarea neagră. Practic, ele vor emite o „luminozitate" de culoare neagră (Desigur, în lumea materială, negrul nu poate emite o luminozitate, dar un clarvăzător poate vorbi cu deplin temei despre o „luminozitate neagră", chiar dacă, în limbajul curent pare o aberaţie lingvistică. Pentru un clarvăzător, strălucirea emisă de culoarea neagră este fascinantă şi, mai ales, paralizantă. Ea induce o amorţire rapidă a simţurilor, ca şi cum privitorul ar pătrunde într-un câmp de forţă foarte intens, care-i paralizează orice mişcare.)

Câmpurile aurice derivate – în special **corpul emoţional** şi **corpul astral** – îşi modifică des culoarea pe parcursul unei zile, în funcţie de impresiile primite prin intermediul celor cinci simţuri şi, oarecum, prin intermediul impresiilor inconştiente.

Fiecare *corp auric exterior* are o anumită culoare de bază. Aceasta este culoarea elementului personal al omului respectiv. Personalitatea omului încarnat se modifică lent. Se modifică doar stările, sentimentele şi gândurile.

Corpul emoţional este format din mici norişori energetici, pufoşi şi coloraţi. Corpul emoţional are, în general, nuanţe de roşu deschis, roz şi vişiniu, ceea ce indică senzaţii şi stări emoţionale

„calde", precum şi relaţii amiabile cu cei din jur, în special cu persoanele de sex opus, cu care se închide circuitul energetic bipolar. Prezenţa culorii galbene în **corpul emoţional** indică prudenţă, atenţie mărită la evenimentele vieţii, ceea ce corespunde unei stări afective „liniştite", specifică omului care nu trăieşte cu capul în nori, atent şi circumspect la ceea ce se întâmplă în jurul lui. Prudenţa firească – nu şi cea exagerată – în toate momentele vieţii, atenţia mărită asupra influenţelor de toate tipurile, constituie răspunsurile corecte şi binevenite ale omului la ceea ce viaţa îi oferă. Nu tot ce zboară se mănâncă şi nu tot ce sclipeşte este aur pur. Uneori aurul se ascunde şi în noroi, iar strălucirea generată din dorinţa de a epata ostentativ poate ascunde mizeria.

Culoarea verde indică capacitatea de a iubi în sens pământesc şi, într-un sens larg, capacitatea unui om de a se apropia de alţi oameni într-un mod deschis şi binevoitor. Culoarea albastră indică înţelepciune în gestionarea emoţiilor şi a stărilor afective, o anumită pace, dar şi singurătate.

Culoarea aurie sau, destul de rar, culoarea albă denotă faptul că persoana respectivă este capabilă să dăruiască iubirea dincolo de sexualitate şi să aducă mângâierea celorlalţi în momentele grele. Minciuna aduce nuanţe de gri, în timp ce rostirea adevărului aduce nuanţe deschise de albastru sau auriu. Când omul este alături de cei pe care-i iubeşte, corpul său emoţional se colorează în roşu deschis sau în vişiniu, iar când două persoane se ating fizic, **corpurile lor emoţionale** se colorează în verde sau verde-albăstrui.

În momentul în care două persoane întreţin raporturi sexuale, **corpurile emoţionale** se „îmbrăţişează", devenind verzi ca firul de iarbă. Anterior orgasmului sau emisiei seminale, pentru o scurtă perioadă de timp, corpurile emoţionale devin vişinii sau sângerii; după orgasm devin albastre cu reflexe argintii.

Vrăjitoarele au, în marea majoritate a timpului, **corpul emoţional** de culoarea neagră, iar la prostituate **corpul emoţional** capătă tente cenuşii.

Corpul astral are, în general, culori asemănătoare cu cele ale corpului emoţional. Totuşi, culorile **corpului astral** sunt mai frumoase

şi mai luminoase.

Influenţele negative, care se manifestă prin culori întunecate, cuprind **corpul astral** doar în momentul în care omul are vicii de fond, iar boala sufletească devine cronică. Influenţele negative se traduc prin culori întunecate ce emit sunete dizarmonice; ele seamănă cu mici paraziţi care murdăresc aura.

Corpul astral, situat oarecum deasupra sau paralel faţă de **corpul mental inferior** (aşa vede Eugen **prin clarvedere*)*** este cel mai greu de atins de influenţele negative, pentru simplul motiv că aceste influenţe sunt, de cele mai multe ori, oprite de **corpul mental.**

Numai în cazul unor „bombardamente" serioase, mentalul este străpuns, iar noxele – influenţele aurice nefaste – ajung la **corpul astral.** Totuşi, chiar dacă pătrund până la nivelul **corpului astral,** noxele pot fi uşor îndepărtate în momentul în care omul este convins de necesitatea modificării felului de viaţă şi a eliminării viciilor.

Corpul mental inferior are, de obicei, culoarea galbenă strălucitoare a soarelui, dar se întâmplă, de multe ori, să se „păteze", căpătând culori întunecate datorită influenţelor **corpului emoţional.**

Corpurile aurice se comportă precum subsistemele unui sistem mai vast, fiecare dintre ale având o anumită conştienţă difuză şi o anumită autonomie. În cadrul întregului sistem care este fiinţa omenească, subsistemele aurice au tendinţa de a uita de „stăpân" şi de a se manifesta potrivit nivelului propriu de evoluţie.

Cel care trebuie să ia comanda este **spiritul**, dar, cel puţin la omul obişnuit, **spiritul** doarme, la fel cum doarme şi **corpul duh**. Astfel, **sufletul** omului este elementul care preia, în timpul existenţei încarnate, „frâiele puterii". **Sufletul** omului are o oarecare stăpânire asupra întregului ansamblu prin intermediul **corpului astral şi corpului mental inferior**.

Corpul mental a fost înrobit mereu, de-a lungul evoluţiei, atât de **corpul eteric** (instincte primare: supravieţuirea, lupta pentru existenţă), cât şi de **corpul emoţional**. Păcălit mereu de pofte, dorinţe şi pasiuni, **corpul mental** este într-o continuă luptă cu **corpul emoţional**, fiind obligat, de cele mai multe ori, să taie cu bisturiul orice exces al acestuia. Cu cât omul este mai evoluat şi deci, are mai multe

experienţe de viaţă de-a lungul încarnărilor, cu atât mentalul se opune mai hotărât oricăror tendinţe de „păcălire" şi de „seducere". În fiecare om se duce o luptă acerbă între „pofte" şi „raţiune", iar cel mai puternic câştigă.

Corpul mental – ca subsistem autonom în cadrul structurii aurice a fiinţei umane – se opune atât cât poate, trăind permanent cu frica de a fi „eliberat" sau „suspendat" o perioadă din funcţie, răstimp în care aspectul emoţional ar putea să-şi facă de cap. În fond, beţia nu este altceva decât suspendarea din funcţie a mentalului, răstimp în care **corpul emoţional** îşi satisface poftele. În momentul în care câştigă **corpul emoţional**, **corpul mental** se acoperă în unele locuri cu o peliculă energetică cafenie, în funcţie de natura erorii, seducţiei sau ispitei.

La nivelul **corpului mental** au loc o serie de procese care pot fi remarcate *prin clarvedere de către* Eugen, dar care, la fel de bine, pot fi cercetate de fiecare om în parte, prin introspecţie. Fiecare om intuieşte procesele care au loc la nivelul corpului mental. Dacă omul acţionează într-un mod brutal – de exemplu, înşelând sau lovind aproapele –, toate corpurile aurice se încarcă cu noxe negative, care se manifestă prin culori întunecate. Repetând de mai multe ori aceleaşi fapte, vorbe şi gânduri, acestea se înrădăcinează adânc la toate nivelurile aurice, prezentându-se ca nişte norişori întunecaţi.

În momentul în care noxele întunecate pătrund în profunzime, formând ceea ce s-ar denumi un caracter negativ, mentalul devine din ce în ce mai întunecat, iar boala se cronicizează. Mentalul ştie din experienţele anterioare ce înseamnă să faci răul, să urăşti, să loveşti, să furi, să jigneşti, şi dă indicaţiile cuvenite celorlalte câmpuri aurice. În cazul în care nu este suficient de convingător ori nu are suficientă experienţă în acest sens, tot el va fi – cel puţin în primă instanţă – cel care va plăti oalele sparte.

Astfel, mentalul va fi lovit cu aceeaşi monedă, omul în cauză primind de la viaţă exact ceea ce el a dat altora, iar cei care-l vor face să sufere vor fi cei de care se simte ataşat. Suferind neîncetat aceleaşi lovituri de la cei pe care-i iubeşte şi-i sunt apropiaţi, omul înţelege, prin intermediul mentalului său, că nu trebuie să se mai comporte în

acelaşi mod şi, astfel, apare o nouă culoare la nivelul corpului mental inferior: un amestec între cenuşiu şi verde, care este culoarea remuşcării. Privită din acest punct de vedere, se poate spune că alchimia proceselor mentale are la bază **conştientizarea *şi* formarea conştiinţei.**

Corpul mental superior *şi* corpul spiritual nu apar la toţi oamenii, ci doar la cei care au depus eforturi în vederea dezvoltării lor.

Culoarea de bază a **corpul mental superior** este galbenul-auriu. Uneori, corpul mental superior capătă o culoare aurie strălucitoare. Argântiul pur este culoarea celor care se roagă, iar această culoare apare ca un nimb argintiu de câţiva centimetri.

Prin intermediul **corpului mental superior,** omul înţelege intuitiv *Ordinea cosmică.* Luminozitatea **corpului spiritual** indică acea capacitate a omului de a iubi necondiţionat, în afara limitărilor ce ţin de o persoană anume sau de sex.

Corpul spiritual este vizibil la marginea **corpului mental superior** ca un efect de coroană, aşa cum apare în cazul eclipselor de soare. În cazul persoanelor care se roagă zilnic, mai ales în cazul preoţilor, **corpul spiritual** este mult mai mare decât la ceilalţi oameni. **Corpul spiritual** este desenat şi pe pereţii bisericilor, el fiind, de fapt, nimbul strălucitor cu care sunt înfăţişaţi sfinţii.

Culorile **corpului mental superior şi corpului spiritual** sunt diferite de culorile care se manifestă în corpurile emoţional şi astral. Ele sunt mult mai fine, mai strălucitoare, mai luminoase, mai diafane. Culoarea albastră sau aurie de la nivel **corpului emoţional** este destul de departe de culoarea omonimă care se manifestă la nivelul corpului mental superior sau spiritual.

Pe măsură ce omul evoluează, culorile aurei dobândesc o strălucire mai intensă şi o luminozitate mai mare. De exemplu, la oamenii situaţi în clasa a treia evolutivă, corespunzătoare culorii galben a **corpului duh** – care este clasa evolutivă cea mai răspândită în zilele noastre –, culorile de bază ale tuturor corpurilor aurice par a avea nuanţe opace. Puţin câte puţin, prin eforturi susţinute din partea oamenilor care se „civilizează", culorile întunecate ale tuturor corpurilor aurice se transformă în culori plăcute, în care predomină

galbenul strălucitor, auriul, iar în cazul în care omul se roagă, argintiul pur.

Astfel, se poate vorbi despre o alchimie aurică, în care culorile închise şi murdare, însoţite de tonuri sonore grave şi joase, precum huruitul trenului care intră într-un tunel, se transformă în culori frumoase şi luminoase, ce emit sunete melodioase şi plăcute, tot mai asemănătoare cu muzica sferelor – „zgomotul de fond" al cosmosului.

Ř Vechimea structurilor aurice

Pentru Eugen, fiecare dintre elementele constitutive ale fiinţei umane, de la **spirit** la ultimul strat al aurei, are o anumită vechime. Această vechime poate fi detectată prin intermediul **simţului vechimii.**

La fel cum o gospodină, atunci când merge la piaţă simte prin percepţia comună dacă o legumă este veche sau proaspătă, tot astfel Eugen poate percepe, prin intermediul *simţului vechimii,* dacă un element constitutiv al fiinţei omeneşti este mai vechi sau mai recent.

Astfel, vechimea cea mai mare o are **spiritul,** care este cel mai vechi element constitutiv al fiinţei umane. **Spiritul,** care este situat în centrul pieptului şi care se poate vedea prin *cea de-a doua vedere* ca o sferă strălucitoare de mărimea unei mingi de ping-pong, pare să aibă o vechime incomensurabilă.

Următorul corp, **învelişul spiritului** – care învelește **spiritul** ca o membrană – are o vechime aproape identică. **Corpul cauzal** şi **corpul duh,** par a fi mai recente. Atât **corpul cauzal,** cât şi **corpul duh** s-au format în momentul în care omul s-a încarnat pentru prima oară pe Pământ, în timp ce **spiritul,** care reprezintă reflectarea lui **Dumnezeu** în om, s-a format „în veşnicie".

Sufletul este cel mai recent dintre elementele constitutive ale omului, formându-se în momentul naşterii materiale. În schimb, deşi pare paradoxal, **corpurile aurice** au o vechime mult mai mare. Aceasta se datorează faptului că, ceea ce Eugen percepe prin **simţul vechimii** nu se referă la corpurile aurice din existenţa prezentă, ci la

vechimea esenţei acestora.

Ceea ce este cu adevărat surprinzător este însă vechimea **corpului fizic***,* care, nu-i aşa, ar trebui să aibă vechimea cea mai mică cu putinţă, el formându-se în momentul naşterii. Este mai mult decât o simplă curiozitate faptul că, prin *cea de-a doua vedere,* Eugen poate remarca faptul că vechimea **corpului fizic** este foarte mare.

Totuşi, atunci când se fac referiri la corpul material, trebuie avute în vedere câteva elemente greu de digerat prin logica obişnuită. Perceput prin intermediul simţurilor eterice – *vederea eterică, mirosul eteric, auzul eteric* şi, mai ales, *simţul vechimii –,* un corp material nu are vârsta pe care i-ar conferi-o dată naşterii, să spunem patruzeci sau cincizeci de ani, ci este cu mult mai vechi. Prin *simţul vechimii* nu se percepe vechimea limitată la o singură existenţă trupească, ci ceva ce transcende toate încarnările unei fiinţe umane, începând de la prima sa încarnare în trup material. Este ca şi cum omul ar poseda acelaşi trup, începând de la prima sa încarnare în lumea materială.

Trupul material actual este urmaşul tuturor trupurilor pe care le-a avut omul în toate încarnările, iar prin *simţul vechimii* se percepe tocmai această vechime imensă. Este ca şi cum un om moare într-o existenţă, pentru ca în viitoarea existenţă să reia chintesenţa aceluiaşi trup. Trupeşte, copilul de astăzi este rezultanta fizică a bătrânului care a murit, să spunem, acum cinci sute de ani. În consecinţă, vechimea trupului material pe care un om îl are în existenţa actuală este dată de vechimea tuturor trupurilor pe care acel om le-a avut începând cu prima încarnare.

După câte se pare, numai în momentul naşterii şi în momentul morţii omul poate deveni conştient de acest fapt. În momentul naşterii, la fel ca şi în momentul morţii, omul se întâlneşte, pentru o fracţiune de secundă, cu sine însuşi, cunoscându-şi toate întrupările şi morţile anterioare. Acest flash este însă atât de scurt, încât omul nu poate conştientiza clar momentul respectiv.

Este interesant şi cazul oamenilor care, în ultima existenţă, au suferit morţi violente, în special cei care au fost asasinaţi. În aceste cazuri, care nu sunt nici foarte rare, dar nici foarte dese, în momentul reîntrupării, omul percepe printr-un flash cognitiv foarte intens toată

istoria planetei Pământ, păstrată în depozitul psiho-informaţional – memoria akashică – a **Spiritului Pământului.**

Printr-o moarte anterioară violentă, în care sângele s-a scurs pe pământ, omul se leagă într-un fel tainic de **Spiritul Pământului,** iar la următoarea încarnare în trup fizic se conectează spontan la memoria akashică planetară. Astfel, în momentul următoarei naşteri fizice, omul retrăieşte fulgerător toate evenimentele trecutului globului terestru în care a curs sânge de om, imprimate în memoria **Spiritului Pământului**, crime, războaie, mari cataclisme etc. Iar dacă, în secunda morţii, are activat **corpul haric al plaselor mesianice** – care constituie motorul formării, în lumea pământească, a comunităţii (Bisericii) lui **Iisus Hristos,** ca o consecinţă directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani – omul poate percepe mult mai mult…

Pe de altă parte, *percepţia strictă a vechimii structurii moleculare* a trupului material poate releva date diferite de cele pe care, să spunem, le relevă buletinul de identitate. De exemplu, o persoană de cincizeci de ani, care nu s-a menajat şi a trăit intens, a avut multe experienţe de viaţă, a învăţat multe lucruri şi a tras multe învăţăminte, posedă, pentru *simţul vechimii,* o vârstă mult mai înaintată, să spunem de optzeci sau nouăzeci de ani.

Tot astfel, este foarte posibil ca o persoană să îmbătrânească cu treizeci de ani în cinci ani reali, calendaristici, sau să îmbătrânească doar cu un an în zece ani calendaristici, petrecuţi în linişte. Acesta este şi motivul pentru care unii oameni se pot simţi foarte obosiţi la treizeci de ani, iar alţii se simt foarte tineri la optzeci de ani. În limbajul curent, oamenii spun că „se simt bătrâni în interior" sau că „se simt tineri în interior", dar aceste sentimente umane sunt legate de anumite stări aurice şi de modul în care trupul material trăieşte evenimentele vieţii. Tocmai acest „uzaj" trupesc este perceptibil prin *simţul vechimii,* unul dintre cele patru simţuri eterice.

La rândul lor, **corpurile aurice exterioare** au vechimi diferite. Dar, pentru a înţelege în mod corect acest aspect, trebuie să facem un efort de imaginaţie. Să ne imaginăm, deci, că, actualmente, un om are toate corpurile aurice exterioare – **emoţional, astral, mental inferior, mental superior, spiritual** – dezvoltate plenar. Desigur,

aceste corpuri nu s-au dezvoltat în timpul unei singure existenţe. Aşa ceva ar fi imposibil. Corpurile aurice s-au dezvoltat de-a lungul a multe mii de ani, în multe încarnări, în diferite trupuri, în diferite locuri.

Să ne imaginăm, în continuare, că acest om, care are toate structurile aurice dezvoltate plenar, a avut, în ultimii cinci mii de ani, zece existenţe în lumea materială sau, cum se mai spune, zece încarnări. În primele trei existenţe, şi-a format **corpul emoţional şi corpul astral,** în următoarele două şi-a format **corpul mental inferior,** în alte două existenţe şi-a format **corpul mental superior,** iar în ultimele două şi-a dezvoltat **corpul spiritual.**

Dacă am considera că cele zece încarnări ale acestui individ s-au succedat ritmic la un interval de cinci sute de ani, am putea spune că, **corpul emoţional** şi **corpul astral** s-au structurat în prima lor formă acum 3500 de ani, **corpul mental inferior** s-a structurat acum 2000 de ani, **corpul mental superior** s-a structurat acum 1500 de ani, iar **corpul spiritual** a început să se dezvolte, ca germene, acum cinci sute de ani. Abia în existenţa prezentă, omul respectiv a devenit capabil să-şi formeze un **corp spiritual** bine conturat.

Astfel, dacă Eugen cercetează aura unui om prin *simţul vechimii,* poate estima când anume a început să se formeze fiecare dintre structurile aurice. Totuşi, prin intermediul *simţului vechimii* nu se poate calcula cu certitudine, în ani, care este vârsta exactă a unei structuri aurice. Estimarea în ani este doar aproximativă şi reprezintă doar încercarea de a traduce stări de natură spirituală într-un limbaj specific înţelegerii actuale.

Prin clarvedere şi, mai ales, prin *simţul vechimii,* Eugen poate stabili doar câteva constante şi, pe baza lor, poate aproxima vechimea structurilor ce compun aura. Calculul este deci relativ, în ecuaţia dificilă a acestei estimări intervenind anumite necunoscute legate de factorul timp, care, în succesiunea existenţelor umane, este destul de elastic.

Se poate spune însă cu destulă precizie că, în urmă cu trei încarnări, a început să se formeze **corpul mental inferior.** Sau că, în ultimele două existenţe s-a format **corpul mental superior.** De asemenea, se poate determina cu cât o structură aurică este mai veche

decât alta.

Această analiză succintă evidenţiază faptul că, în urmă, să spunem cu cinci mii de ani, umanitatea în ansamblu nu avea un **corp mental inferior** prea bine dezvoltat, funcţionând pe baza impulsurilor pe care noi le numim astăzi instinctuale – ale **corpului eteric,** ale **corpului emoţional** sau ale **corpului astral,** insuficient maturizate.

Acesta este şi motivul pentru care, în acea perioadă îndepărtată de timp – prin anul 3.000 înainte de **Iisus Hristos** – existau atâţia satrapi, atâtea crime, atâtea războaie de cucerire şi drame. În acea perioadă de timp, viaţa unui om avea o valoare aproximativ egală cu a unui cal.

Abia acum aproximativ 2500 de ani, deci cu câteva sute de ani înaintea naşterii Mântuitorului, a început să se formeze un **corp mental inferior.** Din punct de vedere istoric, acest moment corespunde – iar istoriografia pare să confirme acest fapt – cu apariţia filosofiei clasice greceşti, care reprezintă primul demers intelectual din evoluţia umanităţii.

Ulterior, la aproximativ cinci sute de ani după naşterea în lumea materială a lui **Iisus Hristos**, a început să se formeze **corpul mental superior.** Acum aproximativ o mie de ani, a început să se formeze **corpul spiritual.**

La rândul său, **corpul haric al plaselor mesianice,** care constituie începutul formării, în lumea pământească, a comunităţii (Bisericii) lui **Iisus Hristos,** este consecinţă directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani. **Corpul plaselor mesianice** nu ţine de structura aurică a omului, ci reprezintă darul lui **Iisus Hristos** pentru oameni.

Pe baza acestor estimări, care au fără nicio îndoială un grad mare de incertitudine cu privire la datarea exactă în ani, se poate aproxima mersul evolutiv al întregii umanităţi. Din acest punct de vedere, cercetarea **prin clarvedere** a lui Eugen poate sta la baza înţelegerii, cel puţin în linii generale, a evoluţiei umanităţii. Această scurtă digresiune, care poate constitui temelia unui viitoare *filosofii a istoriei,* nu are decât rolul de a indica, în termeni generali, modul în care, de-a lungul timpului şi a încarnărilor succesive, s-au format

structurile aurice umane. Este foarte adevărat, unii oameni au fost mai vrednici, formându-şi aceste structuri aurice mai repede, în timp ce alţii le-au format mai greu. Dar aceasta este deja o altă problemă.

Capitolul 4
PLANURILE CUANTICE

Ř *Ferestre de lumină*

Fără îndoială, *perspectivele* analizate anterior – **omul în timpul existenţei materiale şi omul în afara trupului** – nu epuizează subiectul complex care este fiinţa umană. O altă *perspectivă* din care poate fi cercetat omul este cea *a* **planurilor cuantice***.*

Fiecare corp auric are propria sa structură energetico-informaţională, propriile sale culori, propria sa structură energetică de bază. Fiecare corp este întrucâtva autonom, existând practic în propria sa lume – în propriul său *plan cuantic.*

Firește, *planurile cuantice* – la fel ca şi corpurile aurice – interacţionează, dar ca structură energetico-informaţională rămân autonome. Astfel, **spiritul** este situat în propriul său plan cuantic, **corpul duh** este situat în propriul său plan cuantic, **sufletul** este situat în al său şi aşa mai departe.

La omul încarnat, planurile cuantice apar ca nişte felii de spaţiu suprapuse*.* Senzaţia pe care o are Eugen, atunci când îşi focalizează atenţia asupra planurilor cuantice este oarecum asemănătoare cu a unui om obişnuit care priveşte *o fotografie tridimensională.*

Atunci când omul priveşte *o fotografie tridimensională,* privirea i se focalizează într-un mod diferit, decât atunci când priveşte o imagine bidimensională – de exemplu, o fotografie obişnuită. Astfel, dacă un om priveşte o *fotografie tridimensională,* este ca şi cum are de-a face cu două „planuri" cuantice: primul plan cuantic poate fi considerat planul „normal", iar al doilea plan cuantic poate fi considerat cel care apare în momentul în care privirea este focalizată

asupra imaginii în relief. Într-un mod asemănător, ***prin clarvedere,*** Eugen poate observa planurile cuantice pe care este structurată aura umană. Această senzaţie apare şi în cazul în care observă *lumea eterică* şi fiinţele întâlnite acolo.

Primele patru elemente al structurii aurice umane, **spiritul, învelişul spiritului, corpul cauzal şi linia divină sunt situate, fiecare, pe câte un nivel cuantic.** Cu toate că aceste structuri aurice sunt situate pe niveluri cuantice diferite, datorită faptului că sunt foarte apropiate, pentru simplificare, vom considera că primele patru elemente componente sunt situate pe ***primul nivel cuantic.***

Al doilea nivel cuantic este cel al **corpului duh. Corpul duh,** să nu uităm, în timpul existenţei încarnate a omului, este mai mic, ca mărime, decât trupul material. Pe acelaşi nivel cuantic se află situate ***inima aurică*** **şi** ***banda de lumină din jurul capului.***

Al treilea nivel cuantic **este cel al** ***sufletului.*** Pe propriul său nivel cuantic, **sufletul** este format din elementele componente descrise anterior: **sămânţa sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conştiinţei şi corpul conştienţei.**

Al patrulea nivel cuantic **este cel al** ***corpului eteric interior,*** **iar al** ***cincilea nivel cuantic*** **este format din** ***corpurile aurice exterioare: corpul eteric exterior, corpul emoţional, corpul mental inferior, corpul astral, corpul mental superior, corpul spiritual.***

Sistemul şablon se află pe propriul său nivel cuantic, diferit de cele menţionate anterior, la fel ca şi **corpul haric al plaselor mesianice şi corpul eteric superior.** Ultimele două elemente transcend structura aurică umană, intrând într-o altă categorie, drept pentru care le vom clasifica ca atare.

Concluzionând, dar şi simplificând cele afirmate până în momentul de faţă, se poate spune că fiinţa umană este structurată pe cinci planuri cuantice distincte: **planul spiritului, planul corpului duh, planul sufletului, planul corpului eteric interior şi planul corpurilor aurice exterioare.**

În funcţie de **vechimea** care poate fi percepută prin percepţia extrasenzorială, cele cinci planuri cuantice pot fi clasificate astfel. Cel mai vechi plan cuantic este, firesc, **planul cuantic al spiritului**. Apoi,

urmează în ordine, **planul cuantic al corpului duh, planul cuantic al sufletului, planul cuantic al corpului eteric interior şi planul cuantic al corpurilor aurice derivate.**

Cercetarea tuturor acestor planuri cuantice, aşa cum apar la omul încarnat, relevă faptul că ele sunt structurate în jurul **liniei divine**, ca un fel de ferestre de lumină, destul de palide, în care se modulează energetico-informaţional corpurile aurice.

De exemplu, la omul încarnat, **planul cuantic al spiritului** se vede ca o fereastră de lumină – ca o felie de spaţiu cu coordonate speciale –, ceva asemănător unui acvariu cilindric umplut cu un gaz diafan. În interiorul ei „pluteşte" sau gravitează **spiritul** ca element distinct. Acelaşi lucru se poate spune şi despre **corpul duh**, care pare să plutească sau să graviteze în interiorul unui acvariu cilindric de o luminozitate difuză – mai palidă decât cea a planului **spiritului**. **Corpul duh** este structurat chiar în luminozitatea planului cuantic corespunzător.

Modul în care se prezintă clarvederii elementele structurii aurice în interiorul planului cuantic corespunzător este întrucâtva asemănător cu modul în care un embrion uman puteşte în lichidul amniotic. Bineînţeles că, la nivelul structurii aurei umane, nu există niciun fel de „acvariu cilindric", nu există niciun fel de „plutire". Termeni precum „cilindri", „plutesc", „gravitează" sunt termeni prin care se descrie o realitate spirituală.

Ř **Perspectiva planurilor cuantice**

La omul încarnat, *primul plan cuantic,* **planul cuantic al spiritului** se prezintă ca o felie de spaţiu lată de aproximativ 15 centimetri şi lungă de aproape 2, 50 metri.

Planul cuantic al spiritului este alcătuit dintr-o lumină argintie foarte clară. Privit de aproape, planul cuantic al spiritului îl „încălzeşte" pe clarvăzător, iar dacă acesta încearcă să-l privească prea mult timp, există pericolul real de a-i afecta privirea. **Planul cuantic al spiritului** emite un miros continuu, floral, care nu există nicăieri în

lumea fizică. De asemenea, emite un sunet continuu, pe nenumărate tonuri, asemănător vocalei *AAA…* rostită neîncetat de sute de voci.

Trebuie remarcat faptul că **spiritul** propriu-zis nu face parte din planul cuantic respectiv. **Spiritul,** ca manifestare a lui **Dumnezeu,** este situat *dincolo de dincolo,* în afara manifestării cosmosului.

Ca vechime, planul cuantic al spiritului (aici nu este vorba despre **spirit** ca element al structurii umane, ci despre planul cuantic) transcende tot ce se află în **Terra aurica.**

Planul cuantic al **spiritului** este **planul cuantic primordial, planul Lumii divine,** în care, cândva, a avut loc Creaţia. De fapt, **Planul divin** este planul în care se poate percepe *Sunetul primordial, Cuvântul dintru începuturi,* care a creat tot ce există. Din punctul de vedere al fiinţelor din *lumea eterică,* **planul cuantic al spiritului** este **SINGURUL VIU.**

DUMNEZEU este SINGURUL VIU, iar creaţia **Sa** directă, **SPIRITUL OMULUI** este singura creaţie **VIE. Spiritul omului este rezultatul creaţiei primordiale a DOMNULUI LUMILOR prin CUVÂNTUL DINTRU ÎNCEPUTURI.** Tot restul – toate lumile şi tot ce există în aceste lumi – este o reflectare, o imagine, o creaţie derivată. Tot restul este, într-un fel, *maya* – o iluzie.

Planul cuantic al spiritului este, aşadar, singurul element care emite cu adevărat lumină proprie. El transmite această lumină tuturor celorlalte planuri cuantice. Omul, ca fiinţă, există datorită faptului că, prin intermediul Creaţiei dintru începuturi, în planul cuantic primordial, **Domnul Lumilor** a creat **spiritul.**

Nu trebuie totuşi pierdută din vedere distincţia fundamentală între **planul cuantic** – vizibil **clarvăzătorului** ca o felie de „spaţiu" – şi **spiritul** propriu-zis. Între ele există o diferenţă energetico-informaţională foarte mare – de culoare, luminozitate, sunet şi miros.

La rândul lor, **învelişul spiritului** şi **corpul cauzal** posedă propriile planuri cuantice. Pentru a simplifica lucrurile, dar şi datorită faptului că sunt foarte apropiate, înglobăm **spiritul, învelişul său** şi **corpul cauzal** în primul plan cuantic.

La omul încarnat, *al doilea plan cuantic,* **planul cuantic al**

corpului duh se prezintă ca o fereastră de lumină de forma unui acvariu cilindric, groasă de aproximativ 45 centimetri şi lungă de 2, 5 metri. Al doilea plan cuantic pare a se suprapune peste planul cuantic al spiritului.

Planul cuantic al corpului duh are culoarea albastră, foarte clară. Emite un parfum floral delicat, asemănător florilor întâlnite în planul astral al cosmosului. Totuşi, parfumul floral al planului cuantic al **corpului duh** este mereu altul, schimbându-se mereu. El emite un sunet continuu, care se percepe pe mai multe tonuri, asemănător vocalei *EEE…* rostită pe mai multe voci, la nesfârşit.

Despre acest plan cuantic**, Îngerii Veghetori,** care furnizează multe din explicaţiile prezente în această carte prin intermediul lui Eugen, afirmă că *„este necreat”.*

Planul cuantic al **corpului duh** emite un fel de căldură. Nu este totuşi vorba despre o căldură calorică, ci despre o stare asemănătoare căldurii sufleteşti. De fapt, există o variaţie de căldură; uneori căldura este mai intensă, alteori este normală. Planul cuantic al **corpului duh** are o vechime extrem de mare.

La fel ca şi în cazul **spiritului,** în „felia de spaţiu” de formă cilindrică a acestui plan cuantic „pluteşte” **corpul duh.** Şi în cazul **corpului duh,** comparaţia cu embrionul uman ce „pluteşte” în lichidul amniotic se impune de la sine. Tot la acest nivel cuantic se află şi **linia divină.**

La omul încarnat, între **planul cuantic propriu-zis şi corpul duh** există o semnificativă diferenţă de rezonanţă energetico-informaţională.

Al treilea plan cuantic, **planul cuantic al sufletului,** este vizibil celei de-a doua vederi a lui Eugen ca o fereastră de lumină, de forma unui acvariu cilindric cu grosimea de 1 metru şi cu lungimea de 2, 5 metri. Are o culoare roz-trandafirie extrem de clară. Planul cuantic sufletesc emite, la nesfârşit, pe mai multe voci, vocala*.000…* Emană un miros puternic de trandafiri.

Planul cuantic al sufletului emite o anumită răceală şi, mai ales, o acută **teamă de moarte. Teama de moarte** este specifică **personalităţii,** care se manifestă doar în decursul unei singure vieţi.

Teama de moarte este prezentă la fiecare om, pe toată durata vieţii, ca o senzaţie subconştientă. În fond, **sufletul,** care dă *conştiinţa de veghe,* este un element muritor, căci dispare la scurt timp după moartea trupului material. Conştiinţa morţii şi teama de moarte sunt generate de **suflet,** care, s-ar putea spune, are toate motivele pentru a le manifesta.

Sufletul este muritor; el moare la scurt timp după încetarea funcţiilor vitale ale trupului. **Sufletul** se formează în timpul gestaţiei intrauterine. La sfârşitul unei existenţe în lumea materială, **sufletul** moare, dar informaţiile de bază sunt resorbite în **corpul duh,** care le „procesează".

Al patrulea plan cuantic este cel al **corpului eteric interior,** care corespunde *lumii eterice.* **Corpul eteric interior** reprezintă *patternul energetico-informaţional* pe care este constituit corpul material.

Corpul eteric interior pare a „pluti" iarăşi folosim cuvinte împrumutate din limbajul curent, singurele care pot desemna o asemenea stare de fapt – în planul său cuantic, precum embrionul uman pluteşte în lichidul amniotic.

După planul cuantic eteric, urmează planul material – ceea ce ştiinţa modernă numeşte prin sintagma *„continuumul spaţio-temporal 3 + 1".* În planul material, omul se manifestă în trup fizic.

Se poate spune că, întrucâtva, trupul material este rezultatul final al funcţionării celorlalte niveluri cuantice. Cu alte cuvinte, cei ce afirmă că omul reprezintă *coroana creaţiei* nu se înşală decât, poate, în ceea ce priveşte perspectiva. Corpul material este, cu adevărat, *coroana creaţiei* întrucât la formarea sa concură forţe şi energii provenite de pe toate celelalte niveluri cuantice. La formarea trupului material participă cele mai puternice forţe ale cosmosului, trupul fiind cel mai perfect element constitutiv al fiinţei omeneşti.

Manifestându-se în lumea materială, trupul este supus legilor fizice cunoscute. Principala consecinţă a acestui fapt este degradarea sa continuă. Degradarea trupului material se datorează acţiunii *legii entropiei,* adică tendinţei naturale a oricărui sistem biologic viu de a se

descompune.

La rândul său, **corpul eteric interior** este anentropic; el se opune mereu tendinţei naturale spre entropie a trupului material. Cu toată această opoziţie, rezultatul este invariabil: uzura continuă, îmbătrânirea şi, în final, moartea trupului material.

Aici se impune o precizare: **corpul eteric interior** face parte din *planul cuantic eteric* – al patrulea plan cuantic, care este substratul manifestării lumii materiale –, iar **corpul eteric exterior** face parte din al cincilea plan cuantic – planul cuantic al aurei.

Într-un fel, dacă am dori să facem o raportare la ceea ce se cunoaşte actualmente prin prisma *realismului industrial,* planul material este planul în care funcţionează legile newtoniene ale fizicii. În schimb, **planul eteric** pare să fie planul în care funcţionează legile fizicii cuantice; în planul cuantic eteric spaţiul, timpul şi mişcarea au coordonate asemănătoare cu cele demonstrate de fizica cuantică cu privire la particulele subatomice.

Al cincilea plan cuantic, **planul cuantic al aurei exterioare,** conţine toate corpurile aurice exterioare: **corpul eteric exterior, corpul emoţional, corpul mental inferior, corpul astral, corpul mental superior, corpul spiritual.**

Planul cuantic al aurei exterioare are dimensiuni diferite de la o persoană la alta, în funcţie de nivelul de evoluţie atins. El apare ca un cilindru de lumină, ale cărui dimensiuni pot fi cuprinse între 3 metri, în cazul unui om normal, şi 30 de metri sau mai mult, în cazul persoanelor care practică tehnici de autoîmbunătăţire sau în cazul persoanelor evoluate.

Planul cuantic al aurei exterioare este împărţit în mai multe subdiviziuni cuantice. Fiecare corp al aurei exterioare – **eteric exterior, emoţional, astral, mental** etc – subzistă în propria sa subdiviziune cuantică; corpurile aurei exterioare se manifestă în concordanţă cu caracteristicile definitorii ale subdiviziunii din care fac parte. De exemplu, *planul cuantic* de care aparţine **corpul eteric exterior** este doar o subdiviziune a celui de-al cincilea plan cuantic.

Pentru scopul propus, în cele ce urmează vom vorbi totuşi despre planul cuantic al aurei ca despre un tot unitar, făcând abstracţie

de subdiviziunile din care este format.

Planul cuantic al aurei exterioare este alcătuit dintr-o lumină de culoare roşie. Corpurile aurice exterioare „plutesc" în planul cuantic, precum într-un acvariu de formă cilindrică. Privit de aproape, acvariul cilindric al acestui plan cuantic provoacă o senzaţie asemănătoare cu cea produsă de bulele ieşite din apa minerală carbogazoasă.

După cum s-a menţionat, percepute prin intermediul *simţului vechimii,* corpurile aurice exterioare – emoţional, astral, mental etc – indică foarte clar perioada în care s-au format şi au început să se dezvolte în decursul evoluţiei umane. Unii oameni au deja, pe deplin dezvoltate, toate elementele aurice, în timp ce alţii le au dezvoltate incomplet.

În ziua de astăzi, mulţi oameni nu au un **corp mental superior** şi, mai ales, un **corp spiritual.** Cu toate acestea, la toţi oamenii există deja subplanurile cuantice ale acestor *corpuri aurice*. La cei ce încă nu şi-au format un corp mental superior ori un corp spiritual, planurile cuantice sunt goale.

Omul, în timpul unei existenţe încarnate, este în primul rând un **suflet. Corpul duh** şi, cu atât mai puţin, **spiritul,** nu se pot manifesta în timpul existenţei încarnate în actualul stadiu de evoluţie. În schimb, ele pot da anumite impulsuri elementului care asigură conştiinţa, conştienţa şi cunoaşterea de-a lungul unei singure încarnări: **sufletul**, care este **personalitatea** terestră. Acesta este şi motivul pentru care fiecare om trebuie să pună un accent deosebit pe educarea **sufletului,** acesta fiind principalul element care asigură evoluţia **individualităţii.**

La sfârşitul unei vieţi în lumea materială, toate informaţiile conţinute în **suflet** se transferă **corpului duh,** care le metabolizează. La scurt timp după actul morţii, **sufletul** se dezintegrează, dar **corpul duh** duce cu sine experienţele dobândite de-a lungul unei existenţe întrupate.

Structurarea aurică completă a fiinţei umane facilitează **sufletului** – adică **personalităţii** terestre, care se dezvoltă în perioada cuprinsă între naştere şi moarte – cunoaşterea. Cu alte cuvinte, **sufletul,** datorită acestei înţelepte organizări a fiinţei umane, are

posibilitatea de a cunoaşte.

Cunoaşterea pe care o poate avea **sufletul** este îndreptată în două direcţii principale. În primul rând, **sufletul** poate cunoaşte Divinul reflectat în cosmos, adică poate cunoaşte manifestările lui **Dumnezeu** *în natură.*

În al doilea rând, **sufletul** poate cunoaşte manifestarea lui **Dumnezeu** *în sine însuşi,* adică poate cunoaşte locul unde ***Dumnezeu*** se manifestă în om, în care omul este una cu **Divinitatea.** Acel loc este **spiritul.**

Capitolul 5
FIZIOLOGIA AUREI

Ř *Energia vitală*

Corpul eteric este un element extrem de complex al fiinţei umane. Ca element fundamental al manifestării **individualităţii** în lumea materială, **corpul eteric** este un ansamblu ce conţine atât contrapărţile energetice ale organelor trupului material, cât şi anumite elemente specifice, care asigură menţinerea în activitate a acestuia.

Ca element distinct, **corpul eteric** are propria sa fiziologie, formată din trei tipuri de elemente specific eterice: **energii, canale** – *nadisuri* – şi **centri energetici** – *chakre.*

Totuşi, datorită faptului că structura aurei umane este un tot unitar, nu se poate vorbi despre **energii, nadisuri şi chakre** raportând totul numai la **corpul eteric. Corpul eteric** este, într-adevăr, un element important, dar el trebuie pus în legătură cu **trupul material** pe de-o parte, cu **sufletul şi cu corpul duh** de cealaltă parte. **Corpul eteric** este interfaţa elementelor superioare ale fiinţei umane. Activitatea sa este subordonată unui scop superior: manifestarea **individualităţii** în lumea materială.

Observat **prin clarvedere** de către Eugen, **corpul eteric** al omului este străbătut de mii şi mii de canale energetice, ce formează o reţea complicată şi stufoasă. Pentru a desemna canalele energetice

existente la nivelul **corpului eteric** vom folosi denumirea tradiţională de **nadisuri,** denumire intrată în uz în epoca modernă. Cuvântul **nadis,** preluat din limba sanscrită, înseamnă „a curge".

Nadisurile formează o vastă reţea de canale, asemănătoare până la un punct sistemului nervos. De-a lungul nadisurilor circulă mai multe tipuri de energii transfizice, care asigură buna funcţionare a **corpului eteric** şi, implicit, a trupului.

Nadisurile principale sunt în număr de trei: **Ida, Pingala şi Sushuma.** Ele sunt canalele energetice cele mai bine conturate şi cele mai vizibile prin intermediul celei de-a doua vederi a lui Eugen. În afara lor mai există un număr foarte mare de canale secundare.

Sushumna este situată de-a lungul coloanei vertebrale a omului. Ea porneşte de la baza coloanei vertebrale şi se termină în creştetul capului. **Ida** şi **Pingala,** cele două nadisuri care pornesc din chakra muladhara şi se termină în chakra ajna, apar ca două fire luminoase, cam de grosimea unui conductor electric. **Ida** are culoarea argintie, iar **Pingala** are culoarea roşie.

Pornind din muladhara, **Ida** şi **Pingala** se încolăcesc precum doi şerpi în jurul canalului principal, **Sushumna,** care este situat în mijlocul coloanei vertebrale. **Ida** şi **Pingala** intersectează de cinci ori **Sushumna,** în dreptul chakrelor principale, pentru a se uni în dreptul ajna chakra.

La nivel eteric, cele trei nadisuri principale generează o reţea complicată de nadisuri secundare, care au aspectul unor fire luminoase. Nadisurile secundare, al căror număr este extrem de mare, sfârşesc în interiorul chakrelor. Acolo unde se termină ramificaţiile subţiri ale nadisurilor secundare, chiar în interiorul chakrelor, se formează un nucleu strălucitor, format din lumină. Nucleul strălucitor atrage instantaneu energiile provenite din exterior.

După cum se percepe fiinţa omenească prin intermediul clarvederii lui Eugen, la baza funcţionării fiinţei umane în lumea materială – atât a organismului uman fizic, cât şi a corpului eteric – se află activitatea unei **energii fundamentale.** Acestei energii fundamentale, care porneşte din zona sacrală, îi putem da numele de **energia de viaţă** sau **energie vitală.**

Totuşi, trebuie menţionat încă de la început faptul că **energia vitală** nu este ceea ce indienii înţeleg prin **Kundalini.** Se ştie, vechii indieni afirmau că la baza coloanei vertebrale există o energie pe care o denumeau **Kundalini.**

Scrierile indiene, precum şi o mare parte dintre cercetătorii actuali ai domeniului, sunt de părere că această energie, **Kundalini,** este *trezită* şi *activată* numai în urma unui proces iniţiatic, de exemplu yoga. Imaginea cunoscută în lumea modernă este aceea după care, în decursul practicilor de tip yoga, neofitul trebuie să „trezească" energia **Kundalini,** care „doarme" în chakra muladhara, şi s-o conducă, foarte încet, de-a lungul canalului **Sushumna.** Netrezită, energia **Kundalini** dormitează, fiind inactivă.

A doua vedere a lui Eugen poate oferi multe amănunte inedite cu privire la funcţionarea fiinţei umane din punct de vedere energetic. Privind fiinţa umană **prin clarvedere** Eugen poate constata că, într-adevăr, energia **Kundalini** nu este trezită la cei care nu practică anumite tehnici de yoga. Energia **Kundalini** este, *din fericire,* netrezită şi la cei care practică tehnicile yoga, deşi ei au impresia că este trezită. De fapt, după cum arată structura aurică a fiinţei umane, energia **Kundalini** nici nu are de ce să fie trezită în actualul stadiu evolutiv.

Ceea ce ne interesează în mod deosebit în acest punct al demersului nostru nu este însă **Kundalini** ori trezirea sa, ci modul în care se manifestă **energia de viaţă** şi felul în care se prezintă structura aurică la omul obişnuit al zilelor noastre.

La omul obişnuit al zilelor noastre, funcţionarea **energiei vitale** este foarte complexă. Sediul **energiei vitale** este în regiunea sacrală, la baza coloanei vertebrale, acolo unde, într-o zonă nu mai mare de un centimetru pătrat, se întâlnesc toate planurile cuantice. De fapt, regiunea sacrală este singurul loc unde se întâlnesc toate planurile cuantice: **planul cuantic al spiritului, planul cuantic al corpului duh, planul cuantic al sufletului, planul cuantic al corpului eteric interior şi planul cuantic al aurei.**

În regiunea sacrală se reunesc mai multe plase fine, pătrate, aflate la o distanţă de aproximativ o jumătate de milimetru una de alta. Din plase pornesc mii de ramificaţii luminoase, care duc la toate

structurile trupului material, la oase, la chakre sau la alte structuri aurice. Între toate aceste plase se formează, pe toată durata vieţii omului, flashuri luminoase. Privită de aproape, regiunea sacrală se aseamănă cu filamentul incandescent al unui bec.

Prin acest loc unic, situat în regiunea sacrală, planurile cuantice emit firicele subţiri de energie. Firicele subţiri de energie urcă apoi în sus pe canalul Sushumna şi, de acolo, pe nadisurile secundare.

Fiecare plan cuantic emite propria sa energie particulară prin intermediul plasei corespondente; astfel, se poate vorbi despre patru tipuri de **energie vitală: energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului, energia vitală a corpului eteric** (care, de această dată, formează o unitate cu **energia vitală a aurei**). Niciuna din aceste patru energii nu este **Kundalini**.

La rândul său, nadisului central, **Sushumna**, este format din **patru canale interioare**. Fiecare dintre cele patru canale este situat pe câte un nivel cuantic distinct. **Cele patru tipuri diferite de energie circulă prin cele patru canale**.

Cele patru canale ale **Sushumnei** sunt incluse unul în altul, canalul prin care circulă **energia vitală** a planului cuantic al **spiritului** fiind situat în interior, iar canalul prin care circulă **energia vitală a corpului eteric** şi a corpurilor aurice derivate fiind situat în exterior. Atunci când Eugen priveşte prin cea de-a doua vedere coloana vertebrală a unui om, poate observa patru firicele subţiri de energie care se ridică de-a lungul canalelor situate în interiorul Sushumnei.

Energia vitală a spiritului circulă pe un canal cu grosimea de maximum un milimetru, are o culoare argintie, un miros asemănător esenţei de trandafir, iar sunetul emis se aseamănă cu un sunet de harpă. Privit de aproape, acest tip de energie vitală pare a fi compus din mii şi mii de fulgi microscopici de lumină, care se ating unul de altul.

Energia vitală a corpului duh circulă pe un canal de aproximativ 2 milimetri grosime; are culoarea albastră strălucitoare, emite un miros parfumat de fructe pârguite şi un sunet asemănător cu foşnetul frunzelor unui copac.

Energia vitală a sufletului circulă pe un canal de aproximativ 3

milimetri grosime. Are o culoare roz-trandafirie şi un miros asemănător trandafirilor. Emite un sunet continuu, ca o tânguire lină.

Energia vitală a corpului eteric circulă pe un canal de aproximativ 4 milimetri grosime; are culoarea roşie intensă, un miros de flori de câmp şi un sunet asemănător unor tuburi de cupru ce se ating.

Fiecare din cele patru tipuri de energie vitală se ridică pe canalul propriu din interiorul **Sushumnei**, în funcţie de nivelul de evoluţie al omului. Astfel, **energia vitală a spiritului** este emisia directă a **spiritului.** Ea indică nivelul evolutiv al spiritului. Dacă spiritul este evoluat, energia emisă de propriul său plan cuantic se ridică mai sus pe canalul **Sushumna.** La unii oameni, energia vitală a **spiritului** se ridică până în dreptul chakrei manipura, la alţii până în dreptul chakrei anahata, la alţii până în dreptul chakrei vishudi etc. Acelaşi lucru se poate spune despre celelalte trei tipuri de energii vitale: a **corpului duh,** a **sufletului** şi a **corpului eteric.** Fiecare dintre ele urcă pe **Sushumna** în funcţie de nivelul său evolutiv.

Datorită faptului că cele patru mari elemente componente – **spiritul, corpul duh, sufletul şi corpul eteric** – sunt inegal dezvoltate, ar fi logic ca fiecare tip de energie să se ridice independent pe canalul propriu din interiorul **Sushumnei,** în funcţie de nivelul său evolutiv. Totuşi, lucrurile stau cu totul altfel, iar cel mai important aspect de care trebuie ţinut seama este acela că **energia vitală a sufletului** penetrează toate celelalte energii care circulă pe **Sushumna.** Ea „îmbrăţişează" celelalte trei tipuri de energii, precum iedera cuprinde streaşină unei case.

Fiecare din cele patru tipuri de **energii vitale** are tendinţa de urca independent pe **Sushumna**; datorită interpenetrării cu **energia vitală a sufletului** care le ţine „în frâu", cele patru tipuri de energii urcă în mod uniform pe **Sushumna.** Urcarea fiecărui tip de **energie vitală** are loc, desigur, pe propriul său canal din interiorul ***Sushumnei.***

Cândva, în trecut, într-o altă configuraţie a structurii aurei umane, fiecare din cele patru tipuri de energie vitală beneficia de propria sa detentă pe canalul **Sushumna.** Fiecare tip de energie se ridica potrivit nivelului evolutiv specific. Uneori se întâmpla să se

ridice mai sus **energia vitală a spiritului,** alteori **energia vitală a corpului duh,** alteori **energia vitală a corpului eteric***.* La oamenii din trecut se putea întâmpla ca, de exemplu, **energia vitală a spiritului** să atingă nivelul chakrei vishudi, în timp ce **energia vitală a corpului eteric** să atingă nivelul chakrei anahata.

La omul actual, cele patru tipuri de energie vitală sunt ţinute la acelaşi nivel de **energia vitală a sufletului.** Chiar dacă **energia vitală a corpului duh** ar putea să se ridice pe Sushumna până la nivelul chakrei anahata, iar **energia vitală a spiritului** până la nivelul chakrei swadistana, datorită faptului că sunt penetrate de **energia vitală a sufletului,** toate tipurile de **energie vitală** rămân stabilizate la un nivel intermediar, undeva la nivelul chakrei manipura.

Ř *Chakrele*

Prin intermediul clarvederii eterice, Eugen poate remarca, de-a lungul canalului **Sushumna,** dar şi în alte locuri ale **corpului eteric,** mici vârtejuri de energie, care reprezintă pentru structura aurică umană ceea ce constituie organele fizice pentru corpul material. Aceste vârtejuri de energie au fost denumite **chakre.**

De-a lungul canalului **Sushumna** sunt situate şapte chakre principale: **muladhara**, care este situată la baza colanei vertebrale, **swadistana** situată puţin mai jos de ombilic, **manipura** situată în zona sternului, **anahata** situată în mijlocul pieptului, **vishuddi** situată la zona gâtului, mai precis a laringelui, **ajna** situată între sprâncene şi **sahasrara** care este situată în creştetul capului.

Spre deosebire de opinia comună, larg răspândită, după care omul posedă doar şapte chakre principale situate de-a lungul canalului **Sushumna**, pe baza percepţiei extrasenzoriale a lui Eugen, precum şi pe baza informaţiilor furnizate de fiinţele din *lumea eterică,* se poate afirma că **chakrele principale sunt în număr de opt**.

Într-adevăr, Eugen poate remarca **prin clarvedere** că, de-a lungul canalului **Sushumna**, care străbate coloana vertebrală începând cu zona sacrală şi până în creştetul capului, sunt situate şapte chakre

principale. Dintre acestea, unele se află în activitate, altele nu. În afara celor şapte chakre considerate principale mai există încă o chakră, de o importanţă deosebită la omul actual; ea însă nu este situată pe *Sushumna,* ci în dreptul inimii fizice. Aceasta este **chakra inimii**.

În afara chakrelor principale mai există un număr de 19 – 22 chakre secundare şi un număr destul de mare de chakre minore. Chakrele minore, de mai mică importanţă, sunt situate în punctele de intersecţie dintre nadisuri.

În ziua de astăzi, se afirmă destul de des că chakrele sunt situate doar la nivelul **corpului eteric**. Se afirmă, de asemenea, că chakrele sunt situate la interfaţa **corpului eteric**, deci la aproximativ cinci-zece centimetri în exteriorul **corpului material**. Această constatare este foarte justă, dar lucrurile sunt ceva mai complicate decât lasă să se înţeleagă o astfel de aserţiune.

După cum se poate percepe prin cea de-a doua vedere a lui Eugen, vârtejurile de energie situate la nivelul **corpului eteric** nu reprezintă decât aspectul exterior al chakrelor. Chakrele eterice sunt manifestările **chakrelor-atribut** de la nivelul **corpului duh.**

Practic, chakrele sunt ca nişte tunele, cilindri sau pâlnii, care străbat toate planurile cuantice, de la nivelul **chakrelor-atribut** situate la nivelul **corpului duh,** la nivelul **sufletului,** până la nivelul **corpului eteric.**

La prima vedere s-ar putea vorbi, de exemplu, despre **chakre eterice,** despre **chakre ale corpului sufletului** şi despre **chakre ale corpului duh.** Este, totuşi, incorectă analizarea chakrelor din acest punct de vedere. Există doar un singur rând de chakre.

Deşi la nivelul **corpului eteric** apar ca nişte vârtejuri, chakrele sunt elemente complexe ale structurii aurice; ele străbat întreaga aură, începând din faţă şi terminându-se în spate. O chakră apare celei de-a doua vederi ca un cilindru care se termină cu pâlnii – vârtejuri – la ambele capete.

Pentru a ne face o imagine foarte clară asupra modului în care se prezintă o chakră, să ne imaginăm un cilindru care străbate patru substanţe de densităţi diferite: pământ, apă, un gaz oarecare şi aer. Nu poate fi vorba, desigur, despre patru cilindri, ci despre un singur

cilindru care străbate patru elemente materiale diferite, atât ca structură moleculară, cât şi ca densitate. Acelaşi lucru este valabil şi pentru chakre.

Nu poate fi vorba, aşadar, despre o chakră swadistana *eterică*, despre o chakră swadistana situată la nivelul **corpului duh** şi despre o chakră swadistana situată la nivelul **sufletului,** ci despre o singură chakra swadistana, care se manifestă în mai multe planuri cuantice diferite. Este absolut normal ca, în fiecare dintre aceste planuri cuantice, chakra swadistana să se manifeste în mod diferit, în funcţie de caracteristicile nivelului respectiv, dar în niciun caz nu poate fi vorba despre chakre diferite.

O chakră îşi are punctul de pornire în **linia divină.** Începând din punctul de origine situat pe **linia divină,** o chakră se „deschide" ca o pâlnie, mai strâmtă la bază şi mai lată spre exterior. Pornind din planul cuantic al **corpului duh,** chakra străbate planul cuantic al **sufletului** şi planul cuantic al **corpului eteric**, locul unde se află interfaţa chakrei. Vârtejul de energie care apare la suprafaţa **corpului eteric** este numai punctul terminus al chakrei.

La nivelul cuantic al sufletului există dublurile sufleteşti ale chakrelor eterice. Practic, chakrele eterice sunt reflectările chakrelor sufleteşti, motiv pentru care chakrele sufleteşti sunt identice cu cele eterice. Cercetându-se intensitatea energiei care se manifestă în aspectul planului cuantic al **sufletului**, se poate percepe forţa cu care este capabil să se manifeste **sufletul** în lumea terestră şi modul în care el este capabil să îşi manifeste liberul arbitru. Totuşi, aspectele sufleteşti ale chakrelor sunt, la rândul lor, reflectările **chakrelor-atribut**, care se manifestă la nivelul **corpului duh**.

La nivelul corpului duh, chakrele-atribut arată ca nişte sfere luminoase. În interiorul sferelor se află un nucleu strălucitor, care este, în fond, reflectarea – imaginea reflectată a – **spiritului**. În jurul nucleului se află un înveliş. Nucleul din centrul **chakrei-atribut** are culoarea nivelului evolutiv al omului.

În interiorul unei **chakre-atribut** se află încă trei sfere mai mici de culori diferite: alb, albastru, roşu. Fiecare dintre cele trei sfere posedă un câmp de radiaţii, iar fiecare dintre aceste câmpuri de

radiaţii corespunde uneia dintre petalele chakrei de la nivelul eteric. Acest agregat format din nucleu şi din cele trei sfere este, la rândul său, învelit într-o altă sferă, de dimensiuni ceva mai mari, ca o membrană luminoasă. Deasupra acestora se află un alt înveliş, de culoare argintie. Aceasta este înfăţişarea unei **chakre-atribut**.

În schimb, la **nivelul corpului eteric**, privite din faţă, chakrele arată ca nişte pâlnii mai mari, în interiorul cărora se află, dispuse în jurul unui **canal central**, asemănător unei tije, pâlnii ceva mai mici – **petalele**.

Toate **deschiderile chakrelor din partea din faţă a trupului** au rolul de **a recepţiona şi de a procesa energiile modulate informaţional ce provin din mediu** – fie acesta fizic, fie transfizic. Cu alte cuvinte, deschiderile din faţă ale chakrelor au rolul unor organe de simţ prin care omul, dacă le-ar avea în stare de activitate, ar putea percepe foarte mult din ceea ce-l înconjoară.

În schimb, **deschiderile chakrelor din partea din spate a trupului au rolul de a exprima liberul arbitru şi voinţa omului.** Prin **deschiderile din spate ale chakrelor**, omul transmite mediului propriile sale energii modulate informaţional.

În concluzie, o chakră arată ca un cilindru terminat la cele două capete – în faţa şi în spatele trupului – cu un fel de pâlnie, formată din mici vârtejuri de energie, pe care le-am denumit petale. Prin partea din faţă a trupului, prin petalele aferente, omul primeşte energie din mediu; prin spate, omul transmite propria lui energie modulată informaţional către mediu.

La rândul lor, **chakrele eterice** sunt fixate într-un nod luminos, situat pe canalul **Sushumna**. Chakrele situate la nivelul **corpului eteric** au rolul de a atrage informaţii din mediu sub formă de energie luminoasă. Energia receptată de chakre este prelucrată şi metabolizată. În momentul receptării informaţiilor din mediu, apar jerbe de energie luminoasă atât la suprafaţa chakrei, cât şi în interior.

Între om şi mediu, între oameni în general, între oameni şi plante, între animale şi oameni, într-un cuvânt între toate vieţuitoarele există schimburi de energie şi informaţie. În momentul în care relaţiile dintre membrii întregului ecosistem viu care este globul terestru devin

profunde, între chakre se dezvoltă corzi energetice.

Imaginea cea mai frumoasă a unei chakre poate fi regăsită în vechile scrieri indiene, care comparau chakrele cu florile de lotus. Această comparaţie poetică este perfect adevărată, dacă avem în vedere modul în care chakrele sunt percepute prin **cea de-a doua vedere** a lui Eugen. Într-adevăr, o chakră arată exact ca o floare de lotus sau ca o panseluţă: este formată dintr-un număr variabil de petale – petalele nu sunt altceva decât vârtejuri de energie luminoasă – în mijlocul cărora tronează o tijă…

Diferiţi autori vorbesc despre „activarea" unei chakre sau despre sensul de rotire al unei chakre, adică despre sensul în care este metabolizată energia. Opinia cea mai răspândită este aceea că unele chakre sunt închise, în timp ce altele sunt deschise, adică sunt activate. Mai mult decât atât, se consideră că numai trecerea lui **Kundalini** printr-o chakră determină activarea acesteia. Totuşi, trebuie evitate simplificările cu privire la modul de funcţionare a chakrelor. Despre chakre se poate discuta ţinând cont de mai multe sisteme de referinţe; din acest motiv, explicarea ansamblului auric uman nu trebuie redusă numai la anumite deziderate sau scopuri. Ceea ce ne interesează în aceste pagini este modul în care se prezintă sistemul auric uman la omul obişnuit, la omul obişnuit al zilelor noastre. Drept urmare, informaţiile redate în continuare se referă numai la caracteristicile aurice ale oamenilor obişnuiţi.

Prima concluzie, rezultată în urma cercetării structurii aurice umane, este că trebuie făcută distincţia între chakrele aflate *în stare de funcţionare,* în urma trecerii *energiei vitale* şi chakrele *activate,* datorită urcării energiei **Kundalini.**

A doua concluzie, rezultată în urma cercetării prin clarvedere a lui Eugen, este că majoritatea chakrelor – în special primele patru chakre – sunt în *stare de funcţionare,* mai mult sau mai puţin, într-un fel sau altul, la toţi oamenii. Acest fapt nu se datorează însă unor tehnici iniţiatice, ci modului de comportare a omului în funcţie de experienţele la care viaţa îl obligă.

Din punct de vedere strict funcţional, primele trei chakre – muladhara, swadistana şi manipura –, împreună cu numeroase alte

chakre secundare, sunt în activitate numai atunci când omul este încarnat în lumea fizică. După moarte, aceste trei chakre îşi încetează activitatea.

Desigur, la omul încarnat, funcţionează şi chakrele superioare – anahata, vishuddi, uneori ajna –, în funcţie de nivelul evolutiv al fiecăruia, dar, după moarte, primele trei chakre se sting, iar chakrele superioare capătă o altă configuraţie, în acord cu nivelul evolutiv atins de omul respectiv.

Ř *Metabolizarea energiilor prin chakre*

Chakrele sunt organe aurice, prin care fiinţa omenească cunoaşte şi interacţionează cu lumea. Chakrele sunt aidoma unor antene parabolice, prin intermediul cărora informaţia recepţionată din mediu este asimilată la nivelul aurei.

Chakrele sunt ceva mai mult decât simple vârtejuri de energie ce apar la suprafaţa **corpului eteric,** chakrele eterice nu reprezintă decât ultima manifestare a unui angrenaj auric foarte vast.

Folosind spre comparaţie imaginea unui cilindru cu capetele de forma unor pâlnii, se poate afirma că chakrele sunt organe aurice complexe, care străbat transversal toate corpurile sistemului auric omenesc, din faţă până în partea opusă. O chakră nu poate fi redusă numai la manifestarea sa eterică, adică la vârtejul ce apare la suprafaţă; prin chakră înţelegem întregul cilindru care străbate toate corpurile aurice.

Vechii indieni au comparat o chakră, poetic, cu o floare de lotus, în timp ce europenii au comparat-o cu un crin. Într-adevăr, la fel ca orice crin, panseluţă sau floare de lotus, chakra are la suprafaţă mai multe petale, are un pistil şi o tulpină ce duce spre rădăcină. Rădăcina chakrei este situată în profunzimile fiinţei umane, pe **linia divină,** la nivelul **chakrelor-atribut,** iar petalele se află la nivelul **corpului eteric.**

Rolul unei chakre este de a capta informaţiile provenite din mediu şi de a le metaboliza. Astfel, energiile modulate informaţional

provenite din mediu – de la oameni, de la pământ, de la animale, vegetale sau chiar de la fiinţele necorporale – trec prin **plasele aurice** ce înconjoară întreaga aură umană şi sunt captate de chakre. În momentul în care o energie modulată informaţional atinge o chakră, petalele vibrează la fel ca un diapazon sau ca membrana unui difuzor, iar pistilul emite o radiaţie luminoasă intensă.

Această radiaţie luminoasă este liantul prin care informaţia este transmisă de la petale la rădăcina chakrei – la **chakra-atribut.** La celălalt capăt, **chakra-atribut** va analiza energia luminoasă modulată informaţional. După ce recepţionează informaţia primită şi o procesează, **chakra-atribut** răspunde excitaţiei primite, iar în acel moment au loc o mulţime de fenomene luminoase: jerbe de lumini colorate şi mici explozii.

Reacţia chakrei se transmite instantaneu la nivelul întregii aure umane tot prin intermediul **plaselor aurice,** iar culoarea rezultată din procesele interne ale chakrei se transmite întregii aure. Astfel are loc ceea ce se poate denumi, printr-un termen preluat din biologie, **metabolizarea unei energii modulată informaţional.**

Energiile modulate informaţional, procesate de chakre, pot fi interioare sau exterioare. **Energiile modulate informaţional din exterior** provin din mediul înconjurător sau de la alte fiinţe. **Energiile modulate din interior** pot fi sentimente, stări, trăiri sufleteşti etc.

Fiecare sentiment sau stare sufletească, la fel ca şi fiecare energie modulată informaţional primită din mediu produce în aură un flash luminos. O teamă intensă sau o supărare se poate traduce la nivelul chakrei şi, implicit, a aurei umane printr-o culoare întunecată şi un sunet extrem de jos – în care predomină başii, sunet asemănător sirenei unui tren ce trece printr-un tunel – şi printr-un miros greu, înţepător.

În cazul unei bucurii sau în cazul unei senzaţii de confort emoţional sau mental, culorile rezultate din metabolizarea informaţiei sunt plăcute – predomină rozul şi culorile deschise –, sunetele sunt foarte melodioase, iar mirosurile emanate sunt parfumate.

Ř *Chakrele principale*

De-a lungul axului central al trupului – corespunzător, până la un punct, coloanei vertebrale – sunt situate, aşadar, şapte chakre principale: **muladhara, swadistana, manipura, anahata, vishudi, ajna, sahasrara.** În afara acestora, în dreptul mameloanelor, în partea dreaptă şi în partea stângă a pieptului, se află alte două chakre importante: **chakra inimii,** situată în dreptul organului fizic al inimii, iar în partea opusă acesreia se află **chakra orgoliului.**

În cele ce urmează vom trece succint în revistă principalele caracteristici ale chakrelor principale şi rolul fiecărei petale în parte. Pentru cea de-a doua vedere a lui Eugen, petalele chakrelor – pe care le vom numi în acest mod poetic mai mult pentru a păstra o tradiţie străveche – sunt mici vârtejuri de energie asemănătoare unor pâlnii. La toate chakrele vom numerota petalele în sensul acelor de ceasornic, începând de la petala ce corespunde orei 12.

Chakra muladhara este situată la baza coloanei vertebrale. Chakra muladhara este în relaţie cu elementul pământ, cu globul terestru în ansamblul său şi cu planul material. Potrivit tradiţiei, culoarea specifică muladharei este roşu.

Potrivit imaginii clasice, cunoscută de mii de ani, muladhara posedă patru „petale" Fiecare dintre cele patru petale ale chakrei muladhara are un anumit rol şi o anumită funcţie. Cele patru petale sunt dispuse în cruce, dispunere ce pare să indice tetrada sacră – *tetrakis,* cum îi spunea vechii greci –, adică reflectarea aspectului material al lumii, baza.

Prima petală are rolul de a prelua şi prelucra informaţiile provenite de la elementul pământ. Ea mai are rolul de a echilibra energiile umane ce ţin de elementul pământ. În cazul de faţă, expresia „pământ" trebuie înţeleasă în sensul ei esoteric – ca emanaţie a aurei Pământului – iar nu din perspectiva ştiinţifică.

A doua petală a chakrei muladhara are rolul de a metaboliza energiile elementului pământ, în speţă ale **Spiritului pământului.** Pământul, ca structură materială şi aurică, este într-o continuă transformare şi aşa va fi mereu. Pământul şi-a modificat neîncetat structura şi forma de-a lungul miliardelor de ani. Prin această petală a

chakrei muladhara, trupul uman, care este format din aceleaşi substanţe ca şi pământul, simte orice modificare a globului terestru, şi-o însuşeşte şi îşi modifică neîncetat parametrii.

Dacă omul acţionează defectuos asupra pământului şi asupra mediului înconjurător, pământul, ca fiinţă vie, se îmbolnăveşte, iar această îmbolnăvire este sesizată de aura umană prin intermediul celei de-a doua petale. Îmbolnăvirea pământului duce, prin repercusiune, la îmbolnăvirea întregului sistem corporal şi auric uman. Ceea ce face omul în exterior este transmis în interior prin cea de-a doua petală a chakrei muladhara.

A treia petală are rolul de a stabili o anumită relaţie de „simpatie" a omului cu un element din natură – este vorba despre elementele metafizice: aerul, focul, apa, pământul. Prin elementele din natură, omul primeşte sprijin în anumite situaţii. Este, într-un fel, o confirmare a unei vechi idei considerată a fi simplă figură de stil, după care omul este ajutat în activităţile sale de elementele din natură: marea, muntele, râul, ramul…

Cu cât omul este mai apropiat de natură, cu atât natura se comportă mai frumos faţă de el, scutindu-l să devină victimă a unui cutremur, a unui uragan, a unei tornade, a unei avalanşe sau a unei alte calamităţi naturale.

A patra petală are rolul de a atrage anumite energii modulate informaţional – prin „simpatie" sau prin rezonanţă – ce provin dinspre elementul pământ, în funcţie de modul în care omul se comportă faţă de el. Nu este vorba, nici de această dată, despre elementul pământ considerat din punct de vedere ştiinţific, ci despre unul din **spiritele naturii** ce ţine de elementul pământ.

Experienţele omului pe pământ şi, implicit, trăirile pe care le are în decursul existenţei terestre provoacă intrarea în stare de funcţionare treptată a câte unei petale.

În momentul în care chakra muladhara intră complet în funcţiune, tija interioară a chakrei devine sediul de manifestare a unei frumoase lumini roşii. Această lumină inundă toate cele patru petale, iar chakra emană un miros asemănător cu cel al pământului proaspăt săpat.

Chakra Swadistana, a doua chakră, este situată la aproximativ trei degete sub ombilic. Potrivit tradiţiei, rolul acestei chakre este legat de aspectul emoţional al omului, de sexualitate, plăcere, procreaţie şi, pe un alt plan, de creativitate. Ea este legată de elementul apă.

Prin swadistana, omul recepţionează energiile modulate informaţional ce provin din regnurile animate: regnul vegetal, regnul animal şi regnul uman. Chakra swadistana posedă şase petale, iar în mijloc are tija de legătură cu straturile profunde.

Prin chakra swadistana, omul este legat energetico-informaţional de regnurile vii ale naturii, de semenii săi; de asemenea, prin chakra swadistana omul este legat de **spiritele naturii** cu care simpatizează prin rezonanţă. Prin petalele chakrei swadistana, omul se leagă la un nivel primar de semenii săi prin corzi energetice.

Astfel, prin primele patru petale, un om se leagă energetic, pe linie sexuală, de persoanele de sex opus, iar prin următoarele două petale se leagă de persoanele de acelaşi sex cu el – de anturaj, de prieteni, de persoanele întâlnite în cadrul relaţiilor sociale cotidiene.

Atunci când, de exemplu, un bărbat face cunoştinţă sau, cel puţin, când priveşte o femeie, iar această femeie îi cade „cu tronc" din punct de vedere sexual, el simte o încălzire a zonei în care se află chakra swadistana.

De fapt, este vorba despre activarea instantanee a primei şi a celei de-a treia dintre petalele chakrei swadistana. În acel moment are loc un schimb de informaţii – de energie modulată informaţional –, între petalele corespondente ale celor două persoane de sex opus. Bărbatului i se „înfinge" prima petală, calculând instantaneu în sinea lui în ce măsură femeia respectivă se aseamănă idealului său de femeie – arhetipul eternului feminin –, în timp ce femeii i se „înfinge" petala corespondentă, făcând aceleaşi socoteli. Dacă răspunsurile sunt pozitive în ambele cazuri, relaţiile se înscriu pe o turnantă promiţătoare; începând din acel moment este posibil să se formeze un cordon energetic de legătură între persoanele în cauză.

Chakra manipura este situată între a douăsprezecea vertebră toracică şi prima vertebră lombară. Are culoarea galben-citron. Manipura are zece petale, iar în mijloc se vede o tijă ce face legătura cu

planurile profunde ale chakrei-atribut.

Manipura este în relaţie cu **corpul astral** şi cu **corpul mental inferior**, astfel încât rolul şi funcţiile sale, la fel ca şi funcţiile fiecărei petale în parte, se raportează la binomul sentiment-mental.

Primele două petale ale manipurei au rolul de a recepţiona energiile modulate informaţional ce conţin gândurile persoanelor din jur. La omul obişnuit activitatea primelor două petale se reduce la o vagă cunoaştere intuitivă a celor din jur.

Uneori, un om poate avea (pre) sentimentul că ştie ceea ce doreşte să-i spună cineva, înainte ca acesta să deschidă gura. Se spune atunci că îi „ia vorba din gură". Acesta se datorează faptului că primele două petale ale chakrei sunt în stare de funcţiune. Cu alte cuvinte, între petalele corespondente ale celor două persoane se realizează cordoane de legătură. Acesta conectare se produce, cel mai adesea, în cazul în care persoanele convieţuiesc un timp ceva mai îndelungat.

Următoarele două petale ale manipurei au rolul de a recepţiona energiile materne, respectiv de a recepţioana energiile paterne. Prin aceste petale, omul este în legătură aurică – prin cordoane luminoase – cu mama şi cu tatăl său pe toată durata vieţii. Dacă relaţiile cu mama, respectiv cu tatăl sunt proaste, aceste petale apar deformate, iar culorile pe care le emit sunt întunecate.

Următoarea pereche de petale are rolul de a recepţiona energiile modulate informaţional ce provin de la elementul feminin cu care omul intră în contact: soţie prietenă, colegă de serviciu. La femei este invers. Bărbaţii care-şi bat soţiile oricare nu respectă elementul feminin, la fel ca şi cei care, de exemplu, sunt misogini, pot avea aceste petale deformate.

Ultimele petale a chakrei manipura au rolul de a recepţiona energiile modulate informaţional ce provin de la familie, pe linie de sânge: fraţi, surori, nepoţi, bunici etc. În cazul în care legăturile cu membrii familiei nu sunt corespunzătoare, aceste petale apar, de asemenea, deformate.

În afara acestor zece petale, care sunt dispuse concentric în jurul tijei de legătură, în interiorul chakrei manipura se mai pot remarca trei vârtejuri. Prin aceste trei vârtejuri, individul primeşte

energii modulate informaţional de la **Spiritul poporului**.

„Specificul naţional" nu este doar o vorbă în vânt, ci se raportează cu multă exactitate la o realitate energetico-informaţională bine definită. Cei ce îşi urăsc poporul, cei ce îl trădează, poate chiar şi cei ce emigrează în căutarea unei situaţii materiale mai bune, pot avea aceste petale deformate.

Născându-se într-o familie anume, într-o naţiune anume, fiecare om se situează sub „umbrela" protectoare a unei Fiinţe naţionale – ceea ce în mod curent poartă numele de **Spiritul Poporului** –, la fel cum, din punct de vedere individual, se situează sub umbrela protectoare a unor **îngeri veghetori**. În cazul în care omul trădează sau părăseşte **Spiritul poporului**, se sustrage protecţiei acestuia.

În cazul emigrării se produc anumite modificări ale vârtejurilor respective. Rezultatul este o anumită înstrăinare şi însingurare a persoanelor respective, care nu-şi găsesc locul în noul habitat social decât după o lungă perioadă de acomodare.

Privită din acest punct de vedere, emigrarea provoacă o rupere de „specificul naţional", adică de **Spiritul Poporului** în care omul s-a născut, apoi o nouă armonizare – de cele mai multe ori anevoioasă – cu **Spiritul Poporului** ales prin adopţie.

Chakra anahata este situată în mijlocul pieptului, în apropierea sternului. Nucleul chakrei eterice este fixat în canalul **Sushumna**.

Potrivit tradiţiei, chakra anahata are culoarea verde. Totuşi, culorile chakrei diferă în funcţie de nivelul evolutiv al fiecărui individ, iar culorile oferite de lucrările care descriu astfel de fenomene sunt pur ideale.

Anahata are 12 petale care arată ca nişte vârtejuri în formă de pâlnii. Pe măsură ce petalele intră în funcţiune prin intermediul experienţelor de viaţă, culoarea chakrei se modifică, în momentul în care 15% din petale sunt în stare de funcţiune, culoarea chakrei anahata este verde; dacă sunt în funcţiune mai mult de 45 % din petale, culoarea chakrei se transformă în gri. Dacă mai mult de 60% dintre petale sunt în stare de funcţiune, culoarea chakrei devine aurie.

Cele 12 petale principale ale chakrei anahata sunt dispuse concentric în jurul tijei centrale. La fel ca în cazul chakrei manipura,

chakra anahata are trei vârtejuri interioare. Rolul primelor zece petale este asemănător, până la un punct, dar pe un nivel superior, cu cel descris la chakra manipura. Ultimele două petale, inexistente la manipura, au rolul de a recepţiona energiile modulate informaţional ce provin de la fiinţele angelice. Prin intermediul acestor petale, oamenii pot recepţiona energiile modulate informaţional ce provin de la fiinţele angelice. Oamenii care au chakra anahata în stare de funcţiune – aici este vorba despre *funcţionarea* petalelor sau a chakrei, iar nu despre *activarea* acestora, declanşată de trecerea lui Kundalini – percep, chiar vag, gândurile **îngerilor veghetori** sau ale altor fiinţe angelice.

Cele trei vârtejuri centrale din spaţiul circumscris de chakră au un rol asemănător cu cel descris la chakra manipura: reprezintă legătura energetică a omului cu **Spiritul Poporului.**

Chakra vishudi este situată la nivelul gâtului, în dreptul laringelui. Ea are culoarea verde-cristal sau albastru-azur, în funcţie de nivelul evolutiv al omului şi de numărul de petale aflate în stare de funcţiune.

Chakra vishudi este formată dintr-o tijă centrală, în jurul căreia sunt dispuse 16 petale. În interiorul cercului pe care sunt situate aceste petale există trei vârtejuri, care sunt în legătură, la fel ca şi la celelalte două chakre anterioare, cu **Spiritul poporului.**

Prin intermediul **primelor două petale** ale chakrei vishuddi omul recepţionează energii modulate informaţional ce provin de la îngeri, Arhangheli şi de la alte fiinţe spirituale. Când omul greşeşte – şi acest fapt se întâmplă destul de des – petalele respective sunt „scurt-circuitate”, iar omul are senzaţia inconştientă, difuza, că s-a întâmplat ceva neplăcut, că s-a tăiat conducta de legătură cu ceva aflat în profunzimile sale. De fapt, omul, abuzând de liberul arbitru, a încălcat una din legile subtile ale cosmosului, rupând singur legătura care-l lega cu planurile superioare.

Următoarea pereche de petale are rolul de a recepţiona, pe un alt nivel decât în cazul chakrelor anterioare, energiile venite de la familie. Prin **următoarele două perechi de petale** omul recepţionează energiile modulate informaţional din mediul social, cu

tot ce implică aceasta. **Următoarele patru perechi de petale** au rolul de a conecta omul cu îngerii săi Păzitori.

Perechea următoare de petale are rolul de a recepţiona energiile modulate informaţional ce provin atât de la sufletul propriu, cât şi de la sufletele oamenilor din jur. Prin intermediul acestor petale, oamenii simt într-un mod vag sufletul altor persoane cu care intră în contact şi decid în forul lor interior, dacă se pot baza sau dacă trebuie să se ferească de acel om.

În sfârşit, **prin ultima pereche de petale**, omul recepţionează energii modulate informaţional provenite din planurile subtile, de la marile fiinţe diriguitoare ale evoluţiei.

Chakra ajna este situată la un lat de deget deasupra locului unde se întâlnesc cele două sprâncene. Tradiţional, culoarea ajna chakra este indigo. Totuşi, culoarea ajnei diferă în funcţie de nivelul evolutiv al omului. La personale la care funcţionează în proporţie de 20%, chakra ajna are culoarea mov cu reflexe rozalii. Atunci când funcţionează în proporţie de 55 %, chakra ajna are culoarea mov cu reflexe albastre, iar când funcţionează la trei sferturi din capacitate are culoarea indigo. La oamenii la care funcţionează peste 80 %, culoarea ajnei este aurie cu reflexe argintii.

Ajna se aseamănă cu o mică sferă strălucitoare, de mărimea unei vişine, dispusă undeva în mijlocul craniului, chiar la nivelul sprâncenelor. Această sferă strălucitoare emite în mod continuu un sunet format din 6 tonuri. Mirosul ajnei este asemănător aerului curat.

Din sfera de mărimea unei vişine porneşte un fel de pâlnie care se termină la interfaţa **corpului eteric,** cam la cinci centimetri în exteriorul corpului fizic. În centrul acestei pâlnii se termină canalul lunar, **Ida**. În partea opusă sferei interioare de mărimea unei vişine se află o altă pâlnie, de culoare albastră, unde se termină canalul solar, **Pingala.** Cele două pâlnii ale ajnei sunt protejate de o pâlnie mai mare, de formă conică, alcătuită din zale minuscule de lumină.

Chakra Sahasrara este situată la limita dintre creştetul capului şi aură. Sahasrara se află jumătate în interiorul craniului, jumătate în exterior. Aspectul eteric al acestei chakre are forma unei pâlnii ce porneşte puţin din interiorul craniului, cam la un deget, spre exterior.

În apropierea creştetului capului, la nivelul cuantic al **corpului sufletului,** se află trei sfere minuscule, puse una în alta. Cea mai mare dintre ele, care nu depăşeşte grosimea unui fir de păr, are culoarea argintie. După cum afirmă **Îngerii Veghetori,** această sferă este ca un generator, care permite tuturor planurilor cuantice să se manifeste.

În interiorul acestei sfere minuscule se află o formă de energie foarte puternică, comprimată, care tinde să se manifeste în exterior. În *lumea eterică* această energie este numită **HAIŞELH-OO,** adică *„sunetul ce pleacă".* Dacă această energie intensă ar fi capabilă să penetreze învelişul protector, omul ar fi inundat de ea şi ar simţi că devine infinit de mare.

A doua sferă, jumătate cât prima, are culoarea verde. Ea conţine, la rândul ei, o altă energie subtilă comprimată. Această energie este denumită **de Îngerii Veghetori** prin termenul **HAIŞ-AA**, în traducere liberă *„sunetul care revine".* Dacă s-ar distruge învelişul protector, omul ar avea senzaţia că devine foarte mic, cât un sâmbure de fruct.

A treia sferă are dimensiunea *„cât o parte dintr-un fir de păr"* – iar aici folosim exact cuvintele prin care **Îngerii Veghetori** încearcă să se facă înţeleşi. A treia sferă are culoarea neagră – un negru foarte intens, diferit de orice altă nuanţă de negru. Această sferă este foarte densă.

Îngerii Veghetori numesc a treia sferă *„micul mare"* sau *„A circumscris într-un cerc",* adică *A... O, începutul şi Sfârşitul, Alfa şi Omega.* În acest punct minuscul**, Îngerii Veghetori** spun că *„există mai mult spaţiu decât pot să vadă ochii fiilor femeii noaptea, pe cerul plin de stele. Acolo, este cu adevărat* **acasă*".***

Din centrul celei de-a treia sfere porneşte o construcţie foarte complicată de pâlnii-petale, ca un brad întors invers. Din cea de-a doua sferă porneşte o altă construcţie complicată, formată din zece petale-pâlnii suprapuse, de culoare argintie. În sfârşit, din prima sferă porneşte o altă construcţie energetică formată din sute de petale-pâlnii, ultima construcţie înconjurându-le pe celelalte în cercuri concentrice tot mai largi. Toate aceste petale-pâlnii sunt dispuse în şapte cercuri concentrice. Este imposibil de numărat numărul acestor pâlnii-petale. Se ştie, desigur, că, potrivit tradiţiei, Sahasrara posedă o

mie de petale, dar acest indiciu poate fi doar metaforic sau simbolic.

Adevărul este că despre sahasrara nu se pot spune foarte multe lucruri, căci o chakră sahasrara aflată în stare de funcţiune nu prea există în lumea oamenilor. Probabil că la persoanele „trezite", sahasrara arată ca o fântână arteziană din care ţâşneşte nu apa, ci o superbă energie luminoasă. Informaţiile cu privire la chakrele ajna şi la sahasrara au fost comunicate de două fiinţe din *lumea eterică***, Îngerii Veghetori** personali ai lui Eugen.

În afara celor şapte chakre principale situate pe **Sushumna** mai există **trei chakre situate la aproximativ 10 centimetri sub tălpile picioarelor.** De asemenea, mai există **trei chakre deasupra capului,** în afara cutiei craniene, la 20 – 30 de centimetri de Sahasrara. Despre ele se poate afuma, deocamdată, doar că există.

În afara celor şapte chakre principale, situate de-a lungul Sushumnei, mai există încă două chakre, care prezintă importanţă deosebită în înţelegerea fiinţei omeneşti: **chakra iubirii** şi **chakra egoismului.** Ele sunt situate pe linia chakrei anahata, în dreptul marneloanelor. **Chakra iubirii** este situată în plexul cardiac, iar **chakra egoismului** este situată în poziţie opusă, chiar în dreptul mamelonului din partea dreaptă.

Chakra egoismului, situată în partea dreaptă a trupului, emite culori, sunete şi mirosuri neplăcute. În general, are o culoare care, de la distanţă, bate spre maron închis. Chakra egoismului are 8 petale; fiecare petală pare alcătuită din balonaşe de lumină, care se umflă şi se sparg necontenit. Rădăcina acestei chakre se află situată pe canalul solar, Pingala.

Chakra egoismului este în funcţiune la persoanele care au ales, prin liberul lor arbitru, să urmeze calea individualismului extrem. Într-un fel, în această chakra se acumulează caracterul negativ al omului.

Chakra egoismului este focarul mândriei exagerate. Ea aparţine lui Lucifer. De altfel, se spune că, în momentul în care tot mai mulţi oameni vor avea chakra egoismului în stare de funcţiune, se vor crea premisele încarnării lui Lucifer.

Ř **SHAINIAH, chakra iubirii**

Cândva, la începutul experienţelor sale de clarvăzător, în afara elementelor fundamentale ale fiziologiei aurice analizate anterior – sistemul celor şapte chakre situate de-a lungul canalului **Sushumna** –, Eugen a remarcat existenţa, în dreptul inimii fizice, a unui centru energetic care este pe cale de formare.

Prin clarvedere, el a observat în dreptul inimii mai multe formaţiuni aurice distincte, mici vârtejuri minuscule, care ar putea primi denumirea de petale. Aceste formaţiuni energetice sunt, de altfel, asemănătoare ca structură cu petalele chakrelor centrale situate de-a lungul canalului **Sushumna.**

Curios este faptul că aceste petale nu au un ax central în jurul căruia să „graviteze". Mai mult decât atât, ele par a sta oarecum „în aer", adică în… aură. Dată fiind structura acestui centru energetic, se poate pune întrebarea: poate fi el inclus în categoria chakrelor sau reprezintă un element diferit de ceea ce se înţelege de regulă Printr-o chakră?

Dacă imaginea clasică a unei chakre se aseamănă cu dispunerea unor petale de lotus în jurul unei tije centrale, în cazul chakrei situată în dreptul plexului cardiac lucrurile sunt diferite. Petalele se află la o distanţă oarecare de un imaginar ax central, fiind dispuse haotic. Mai mult decât atât, există o mare diferenţă cu privire la modul în care se prezintă această chakră la oameni. Unii oameni nu posedă niciun element al acestui centru energetic, alţii posedă doar una sau două petale. Există oameni, este drept foarte puţini, care posedă cinci, şase, şapte sau opt petale.

Chiar şi la cei puţini, care posedă şapte sau opt petale, nu se poate zări niciun ax central, niciun canal interior, precum se observă la chakrele situate pe **Sushumna.** Chiar şi în cazul în care sunt vizibile şapte sau opt petale, dispunerea nu are o configuraţie precisă: una din petale este situată mult la dreapta, alta mult la stânga şi aşa mai departe.

Există totuşi şi oameni – extrem de puţini – care posedă o

dispunere a petalelor mai ordonată. La aceşti oameni, configuraţia petalelor este asemănătoare celorlalte chakre, chiar dacă lipseşte axul central.

Simpla observare **prin clarvedere** a acestor elemente nu a condus la rezolvarea enigmei. În schimb, lămuririle primite de către Eugen de la fiinţele din *lumea eterică* – în special de la **Îngerii Veghetori** – au avut darul de risipi misterul acestei structuri aurice ce pare dezvoltată inegal la oameni. Fără explicaţiile amănunţite ale **îngerilor Veghetori,** nu s-ar fi putut aprecia rolul deosebit al chakrei inimii în structura aurică umană.

După cum afirmă fiinţele din *lumea eterică,* **chakra inimii** este, într-adevăr, o chakră în adevăratul sens al cuvântului, dar are un caracter special. În stadiul evolutiv actual, **chakra inimii** nu este încă constituită pe deplin, dar este pe cale de a se definitiva la toţi oamenii. Acesta este motivul pentru care, astăzi, chakra inimii nu apare formată în mod complet. Petalele acestei chakre se formează treptat; chiar şi după ce se formează petalele, configuraţia chakrei este haotică. Cu timpul, petalele se ordonează ca în jurul unui ax central, precum petalele unei flori, a cărei tijă este deocamdată invizibilă.

Fiinţele din *lumea eterică* afirmă că, atunci când se va forma complet, chakra inimii va poseda opt petale sau opt vârtejuri de energie, dispuse concentric. La omul actual, niciuna dintre petale nu se află în activitate. Actualmente, chiar şi la cei care au formate toate cele opt petale, chakra inimii pare stinsă.

Când vor fi configurate complet, petalele chakrei se vor îmbina cu organul fizic al inimii, de fapt cu contrapartea sa eterică. Vârfurile petalelor, care pleacă cam de la un centimetru de nadisul lunar, vor ieşi în afara corpului material. Totuşi, rădăcina chakrei nu este situată la nivelul **corpului eteric,** ci la nivelul **corpului duh.**

Fiinţele lumii eterice afirmă că chakra inimii se formează numai în urma rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, precum şi, firește, în cazul rostirii cu voce tare a rugăciunilor creştine, în special a Rugăciunii inimii: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul".

Chakra inimii nu se formează la alte tipuri de rugăciune, la

rostirea unor mantre sau la rostirea unor formule rituale importate, de exemplu, din limba sanskrită sau chineză. **Chakra inimii** se formează numai în urma conectării omului, prin rezonanţă, la **Fiinţa lui Iisus Hristos,** în urma *rostirii cu voce tare* a **Numelui Său – cel mai puternic Nume din Terra aurica.**

În momentul rostirii **Numelui lui Iisus Hristos** sau a rugăciunii creştine se produce un fenomen extraordinar: în interiorul **chakrei inimii,** chiar în mijloc, acolo unde ar fi trebuit să se afle tija centrală, apare **un nimb de lumină trandafirie, care se face din ce în ce mai mare.**

Când omul se roagă în sens creştin sau repetă neîncetat **Numele lui Iisus Hristos,** parcă din neant, apare mai întâi o sclipire trandafirie, foarte mică, cât un bob de mazăre. Această sclipire devine apoi tot mai puternică, pe măsură ce omul se roagă mai intens şi conştientizează legătura sa cu **Fiul lui Dumnezeu.** Prin **nimbul de lumină trandafirie** se realizează legătura dintre microunivers şi macrounivers.

Pentru **clarvăzător** apare **sentimentul că nimbul de lumină trandafirie** ascunde o forţă gigantică, ce îşi are originea dincolo de lume, traversează ceva foarte vast cu o viteză fulgerătoare, pentru a se manifesta într-o sclipire cât un bob de mazăre. Descriind **nimbul de lumină trandafirie** nu poţi să nu te gândeşti la versul lui **Mihai Eminescu***: „Punctu-acela de mişcare, mult mai slab ca boaba spumei, / E stăpânul fără margini peste margânile lumii…"*

Chiar aşa şi este, căci prin rugăciune sau prin rostirea neîncetată a **Numelui lui Iisus Hristos,** chiar dacă, deocamdată, omul nu simte nimic deosebit, **Dumnezeu Tatăl** se uneşte cu **Iisus Hristos** în chakra inimii.

Prin rugăciune, printr-o alchimie aurică misterioasă, toate planurile cuantice devin unul singur, **Calea către Dumnezeu** *se deschide, destinul cosmic al fiinţei umane începe să se împlinească, iar împărăţia Tatălui este aproape. Prin rugăciune, cele patru planuri cuantice sunt unificate şi pătrunse de spirit, iar omul cunoaşte adevărata alcătuire a cosmosului.*

Formată complet şi activată, chakra inimii va face legătura

dintre toate planurile cuantice, începând cu planul eteric şi terminând cu planul cuantic al **spiritului,** trecând desigur prin planurile cuantice ale **corpului duh şi sufletului.** Prin chakra inimii, toate devin una.

În limba *lumii eterice,* chakra inimii a primit numele **SHAINIAH.** În limba *akataka,* limba folosită de toate fiinţele din *lumea eterică,* **SHAINIAH** este un cuvânt compus, format din două rădăcini: **SH ŞI AINIAH.**

SHO-NAAH este numele acordat lui **Iisus Hristos** în limba *akataka.* De fapt, cuvântul **SHO-NAAH** înseamnă **CINE** sau, mai corect spus (din punctul omenesc de vedere), **CINEVA.**

Atunci când fiinţele din *lumea eterică* se referă la **Iisus Hristos,** la **Duhul Sfânt** sau la **Dumnezeu** folosesc această particulă lingvistică: **SHO-NAAH** adică **CINE (VA).**

Traducerea cea mai pe înţelesul omenesc ar fi **CEL CE ESTE;** această formulă este asemănătoare cu cea folosită în *Vechiul Testament,* prin care **Dumnezeu** s-a revelat lui **Moise** pe Muntele Sinai: „**EU SUNT CEL CE SUNT**".

Tot în limba akhataka, **AHIA** înseamnă **„înăuntru",** iar **DHEIA** înseamnă **„în afară".** De fapt, **DHEIA** este numele acordat aurei omului în limba *akhataka,* căci aura este situată în afara omului, este ceva exterior fiinţei sale.

Astfel, **SHAINIAH** *sau* **SHONAAH-AHIA** *se poate traduce prin* **„HRISTOS ÎNĂUNTRU",** *sau* **„CEL CE ESTE"** *(Cel aflat)* **ÎNĂUNTRU.**

Situată în partea stângă a trupului chiar în dreptul plexului cardiac, **SHAINIAH** este a patra chakră a omului – după muladhara, swadistana, manipura, care sunt situate pe **Sushumna.**

SHAINIAH, STÂNGA 4 – *„punctu-acela de mişcare, mult mai slab ca boaba spumei, stăpânul fără margini peste margânile lumii"* – **este locul de întâlnire, în însăşi Fiinţa omului, dintre Dumnezeu Tatăl şi Iisus Hristos, Fiul Său, născut om, pentru a mântui umanitatea.**

În momentul în care **Shainiah** va fi activată, în care nimbul trandafiriu de lumină va străluci în plinătatea sa, se va forma **o linie de lumină** foarte subţire şi foarte intensă, ca o linie laser, care va străbate orizontal structura aurică umană şi toate planurile cuantice, din faţă până în spate.

Această linie de lumină, care se va forma chiar prin centrul chakrei Shainiah, va deveni o a doua linie divină. A doua linie divină va intersecta chiar în mijlocul fiinţei umane, în inima structurii aurice, linia divină ce coboară din înalt. Observând omul din profil, cele două linii divine intersectate vor forma o cruce.

Deocamdată, există foarte puţini oameni care au chakra **Shainiah** activată şi, în consecinţă, care au formate ambele **linii divine.** Actualmente, **crucea** formată din cele două **linii divine** este doar un deziderat. **Cândva, în viitor, vor exista tot mai mulţi oameni care-şi vor forma a doua linie divină.**

Astfel, a patra chakră pe partea stângă – SHAINIAH, STÂNGA 4 – este cheia prin care Împărăţia lui Dumnezeu se deschide tuturor oamenilor.

Ř *Chakrele secundare şi chakrele minore*

La nivelul structurii aurice umane, în afara chakrelor principale, mai sunt vizibile clarvederii lui Eugen un număr destul de mare de chakre secundare şi de chakre minore, de mai mică importanţă, care emit o luminozitate mai slabă decât cele principale.

Chakrele secundare apar celei de-a doua vederi a lui Eugen ca mici puncte luminoase, unele mai palide, altele mai intense. Întrucât se manifestă în funcţie de nivelul evolutiv uman, numărul **chakrelor secundare** aflate în activitate este variabil. Cu cât omul este mai evoluat, cu atât chakrele secundare se manifestă mai puternic, strălucesc mai intens, şi pot fi remarcate mai clar prin intermediul clarvederii.

Chakrele secundare sunt dispuse astfel: două în faţa urechilor, două în palme, două în tălpile picioarelor, două în dreptul genunchilor, două în spatele globilor oculari, două legate de gonade, una situată în apropierea ficatului, una legată de stomac, una legată de splină, una în apropierea glandei timus, una în apropierea plexului solar.

Cam la un lat de palmă, în apropierea fiecărei chakre principale

există câte două chakre secundare: una în partea stângă, cealaltă pe partea dreaptă. Una este situată pe canalul lunar, iar cealaltă este situată pe canalul solar. Astfel, există o chakră swadistana secundară în partea dreaptă şi o chakră swadistana secundară în partea stângă; există o chakră manipura secundară în partea dreaptă şi o chakră manipura secundară în partea stângă.

Chakrele swadistana secundare au, fiecare, diametrul de o jumătate de centimetru. Fiecare dintre ele posedă patru petale cu înfăţişare de conuri, din care emană efluvii de energie de culoare violetă, ca nişte bule, care se măresc progresiv până se sparg. În momentul în care se sparg, reapar în acelaşi loc.

Chakra swadistana din partea stângă este situată pe nadisul lunar **Ida,** iar chakra swadistana din partea dreaptă este situată pe nadisul **Pingala,** care este solar. Atât din chakra swadistana din partea dreaptă, cât şi din chakra swadistana din partea stângă pornesc mai multe nadisuri secundare, ca nişte aţe luminoase, care se ramifică în toate direcţiile.

Chakrele din palme se prezintă ca două sfere strălucitoare, cu diametrul de aproape un centimetru, ca nişte sori în mâniatură aflaţi într-o fierbere continuă.

Chakra din palma stângă are culoarea roşie, iar chakra din palma dreaptă are culoarea albastră. Fiecare dintre ele posedă cinci petale. Petalele se prezintă ca nişte conuri de lumină, ce par a ieşi ca nişte proeminenţe viu colorate, în afara corpului. Din centrul fiecărei chakre pornesc cinci efluvii subţiri de energie, ca nişte aţe luminoase. Culorile lor nu au corespondent în culorile spectrului solar. Efluviile subţiri ca nişte fire de lumină ies în afara trupului de-a lungul degetelor.

Chakrele situate în tălpile picioarelor sunt asemănătoare, ca structură, cu chakrele din centrul palmelor, dar sunt ceva mai mari. Fiecare posedă cinci petele, iar firele luminoase formate din efluvii de energie ies în afara trupului, de-a lungul degetelor picioarelor.

Chakrele minore sau minichakrele apar clarvederii lui Eugen ca mici puncte strălucitoare. Fiind în număr foarte mare, minichakrele punctează **corpul eteric** în diferite locuri. Minichakrele nu sunt mai

mari decât ledurile ce se folosesc în electronică. De regulă, minichakrele pot fi observate în locurile în care se întretaie cel puţin două nadisuri secundare.

Unele minichakre pâlpâie foarte slab, în timp ce altele se aprind o perioadă variabilă de timp, după care se sting, fără vreun motiv detectabil. Minichakrele există în stare latentă la toţi oamenii. La marea majoritate a oamenilor, minichakrele „dorm", dar în decursul evoluţiei intră progresiv în funcţiune.

Când intră în funcţiune, încep să strălucească. Abia în momentul în care devin cât de cât strălucitoare, minichakrele pot fi detectate prin cea de-a doua vedere a lui Eugen şi se poate spune ceva despre ele.

Minichakrele par să fie în legătură directă cu comportamentul şi cu activităţile omului în viaţa fizică. Ele se găsesc în jurul chakrelor principale: swadistana, manipura, anahata, chakra inimii, chakra orgoliului, ajna.

Toate trăirile interioare ce se succed cu repeziciune de-a lungul vieţii lasă urme vizibile la nivelul auric, în sistemul de chakre principale, de chakre secundare sau de minichakre. Prieteniile, relaţiile sociale, relaţiile sexuale, activitatea de zi cu zi, ceea ce făptuieşte, vorbeşte sau gândeşte un om, ispitele care îl subjugă sau ispitele pe care reuşeşte să le strunească, alimentaţia, alcoolul sau tutunul lasă urme în sistemul auric. De fapt, sistemul auric uman este o hartă vie, prin intermediul căreia se poate citi cu cea mai mare exactitate ce este omul.

Ceea ce este foarte important şi, în acelaşi timp, trebuie să dea de gândit tuturor oamenilor este faptul că sistemul de chakre principale, de chakre secundare, de minichakre sau de nadisuri se încarcă cu noxe nagative, datorită actelor, cuvintelor şi gândurilor nefaste. În momentul în care se încarcă prea mult cu noxe, toate aceste elemente aurice au tendinţa de a influenţa negativ organele de care sunt legate: inima, ficat, pancreas, rinichi, care se îmbolnăvesc. Mai întâi se îmbolnăvesc contrapărţile eterice ale organelor fizice, după care, progresiv, se îmbolnăvesc şi organele fizice.

Cauza îmbolnăvirii organelor fizice nu este alta decât încălcarea legilor subtile prin activităţi haotice şi total neînţelepte.

Reînsănătoşirea omului – care la nivelul auric se traduce prin modificarea strălucirii, a culorii, sunetului şi mirosului chakrelor – se produce abia în momentul în care omul renunţă la acele obiceiuri, activităţi, cuvinte sau gânduri prin care a încălcat legile cosmosului, care formează *Ordinea divină* sau *Firea lucrurilor:*

Capitolul 6
SIGILIILE KARMICE:
REFLECTAREA DESTINULUI

Ř *Individualitate şi personalitate*

Viaţa omului are un sens – filosofic, s-ar putea spune că la originea vieţii se află un *impuls teleologic.* Existenţa omului nu se desfăşoară la întâmplare, haotic, fără nicio noimă.

Fiecare om are locul lui bine stabilit în marea simfonie cosmică. Nimic din ceea ce se întâmplă în lumea materială, în existenţa cotidiană a omului – evenimente mărunte ori evenimente importante – nu se desfăşoară şi nici nu are cum să se desfăşoare întâmplător, după bunul plac al cuiva. La baza existenţei omului în lumea materială se află *karma* – legea destinului.

Vorbind despre destinul omului – despre *karma* –, nu putem să nu reamintim faptul că, până la prezenta încarnare, omul s-a întrupat de nenumărate ori în lumea materială. Prin faptul că se acceptă ideea că omul are un destin – o karmă – şi că evenimentele vieţii nu sunt haotice sau întâmplătoare, implicit se acceptă şi faptul că, înaintea prezentei existenţe, omul a mai avut şi alte existenţe în lumea materială. Fără karma şi fără reîncarnări succesive, periplul omului prin **Terra aurica** şi-ar pierde raţiunea de a fi.

Pentru Eugen, aura omului este structurată ca o hartă. Pe ea sunt imprimate toate evenimentele în care omul a fost implicat, de când a început să se încarneze pentru prima oară în corp material. De fapt, aura unei fiinţe umane nu este altceva decât o energie modulată informaţional care, pentru clarvăzător, posedă patru caracteristici de

bază: culoarea, sunetul, mirosul şi vechimea.

Dacă aura este o energie modulată informaţional, acelaşi lucru se poate spune şi despre karma. La rândul ei, karma este o energie modulată informaţional, imprimată la nivelul structurii aurei umane. Dar, pentru a înţelege karma ca energie modulată informaţional imprimată la nivelul structurii aurei umane, trebuie făcută distincţia între ceea ce provine din existenţele anterioare şi ceea ce se formează de-a lungul prezentei existenţe.

Omul, aşa cum s-a afirmat anterior, este format din mai multe structuri aurice. Reducând însă structurile aurice descrise anterior la strictul necesar, se poate afirma că, pe durata unei încarnări, omul este format din două elemente fundamentale: *o componentă nemuritoare,* **individualitatea omului,** care preexistă momentului naşterii şi *o componentă muritoare,* **personalitatea,** care se formează la naşterea omului în lumea materială. **Individualitatea** continuă să existe şi după momentul morţii. În schimb, **personalitatea** dispare la puţin timp după momentul morţii.

Individualitatea este formată din **spirit, corpul spiritului, corpul cauzal.** Aceste elemente nu se manifestă singure, ci sunt înveşmântate într-un corp diafan de lumină – **corpul duh.**

De-a lungul reîncarnărilor succesive, prin acumulare de experienţă, **corpul duh** a suferit anumite transformări, modificându-şi caracteristicile de bază: culoarea, sunetul, mirosul şi vechimea. De asemenea, de-a lungul existenţelor succesive, **corpul duh** a acumulat karma. Cum este şi firesc, karma, ca energie modulată informaţional, este imprimată la nivelul **corpului duh.** Într-un fel, însuşi **corpul duh** este rezultatul karmei acumulate de-a lungul existenţelor anterioare.

Evident, **corpul duh** nu poate acumula karma decât prin intermediul **personalităţii,** întrucât **individualitatea** nu se poate manifesta în mod direct în timpul existenţei încarnate a omului.

De-a lungul unei existenţe încarnate, **individualitatea** se reflectă printr-o structură aurică capabilă să se manifeste în planul material: **personalitatea**.

Personalitatea, elementul muritor din om, este formată din ansamblul ce formează **sufletul**, din **corpul eteric**, din **corpul**

material *şi* din **corpurile aurice derivate***.*

Personalitatea se formează abia în momentul încarnării în lumea materială. Înainte de naştere, în perioada gestaţiei, se formează **corpul eteric***,* iar embrionii se formează şi se structurează în funcţie de particularităţile acestuia. În momentul naşterii în lumea materială se formează **sufletul***.*

Sufletul propriu-zis este un punct luminos învăluit într-un cocon, situat în zona laringelui. imediat după prima respiraţie a fătului în lumea materială, se formează **corpul sufletului.**

La naştere, **sufletul** omului este ca o *tabula rasa.* Din punctul de vedere al **sufletului***,* la naştere, toţi oamenii sunt la fel: sunt pagini albe pe care se vor scrie experienţele vieţii. La rândul lor, experienţele vieţii sunt generatoare de karma, iar karma acumulată de-a lungul unei singure existenţe se imprimă la nivelul **corpului sufletului.**

Aşadar, se poate vorbi despre două feluri de karma. Primul fel de karma a fost acumulată de om de-a lungul existenţelor anterioare – ea este imprimată la nivelul **corpului duh.** Al doilea fel de karma este rezultatul activităţii omului în prezenta existenţă – ea este imprimată la nivelul **corpului sufletului***.*

Karma provenită din existenţele anterioare este imprimată la nivelul **corpului duh***,* în zona pieptului, în trei mari pete. Karma prezentei existenţe este imprimată la nivelul **corpului sufletului***,* tot în zona pieptului, în alte trei mari pete. Cele trei pete din regiunea pieptului – atât de la nivelul **corpului duh***,* cât şi la nivelul **corpului sufletului** – formează ceea ce putem numi **sigiliile karmice***.*

Cele trei sigilii karmice sunt dispuse puţin deasupra mameloanelor, pe aceeaşi linie; primul sigiliu este situat puţin deasupra mamelonului din partea dreaptă, al doilea este situat în mijlocul pieptului, iar al treilea sigiliu este situat puţin deasupra mamelonului din partea stângă.

Fiecare dintre cele trei trei **sigilii karmice** are propria sa semnificaţie: sigiliul karmic din partea dreaptă indică respectarea legilor ce privesc *relaţiile interumane,* sigiliul karmic din mijloc indică *respectarea legilor divine,* iar sigiliul karmic din partea stângă *indică respectarea legilor familiei.*

În cele ce urmează vom analiza, pe rând, **sigiliile karmice la nivelul corpul duh,** sediul **individualităţii,** care reflectă karma provenită din existenţele anterioare şi **sigiliile karmice ale corpului sufletului,** sediul **personalităţii,** care reflectă karma acumulată în prezenta existenţă.

Ř Sigiliile karmice ale corpului duh

Corpul duh are imprimate, în regiunea pieptului, trei pete de diferite mărimi, culori şi luminozităţii, ce reflectă cu precizie karma persoanei respective, acumulată de-a lungul existenţelor anterioare.

Fiecare dintre cele trei sigilii karmice are propria sa paletă cromatică distinctă. În fond, sigiliile karmice sunt pete de energie modulată informaţional imprimate în structura **corpului duh.** Sigiliile karmice seamănă cu trei mari petice colorate, lipite pe un veşmânt vaporos.

Sigiliile karmice diferă ca formă, mărime şi culoare de la un om la altul; unii oameni au sigiliile karmice ale **corpului duh** mai mari şi mai întunecate, alţi oameni le au mai mici şi mai deschise la culoare. În general, sigiliile karmice au diametrul unei guri de pahar.

Cele trei **sigilii karmice** de la nivelul **corpului duh** reprezintă karma acumulată de-a lungul existenţelor anterioare, nu şi karma rezultată în actuala existenţă. Sigiliile existente la nivelul **corpului duh** reprezintă „zestrea" karmică a fiecărui om, cu care vine la încarnare.

Pentru a descrie într-un mod comprehensibil modul în care, pentru clarvăzătorul Eugen, sunt vizibile şi pot fi analizate sigiliile karmice de la nivelul **corpului duh,** trebuie să facem o comparaţie cu ceea ce există în lumea materială. Astfel, se poate compara modul în care se prezintă sigiliile karmice ale **corpului duh,** cu modul în care se prezintă trei mici picturi naive în acuarelă, realizate de un copil pe un zid. De fapt, copilul a spoit zidul cu acuarele de diferite culori, în trei mici zone circulare.

Pentru a-şi da seama ce culori a folosit copilul şi ce semnificaţie are pictura, un privitor trebuie să se situeze la o distanţă variabilă.

Desenul poate fi privit din mai multe perspective: de la trei metri, de la un metru sau de a zece centimetri. De la distanţa de trei metri, privitorul vede multe nuanţe de roşu, multe nuanţe de verde, multe nuanţe de cenuşiu, de negru, de violet, de albastru şi aşa mai departe. Unele culori sau unele nuanţe sunt mai luminoase, au o strălucire mai mare, altele sunt mai pale. Apropiindu-se, privitorul îşi dă seama că, ceea ce înainte părea un tot compact, este format din mici pete colorate care, împreună, sugerează ceva anume.

Să ne imaginăm acum că respectivul observator posedă alte două simţuri, prin care poate percepe pictura în acuarelă: auzul şi mirosul. Să ne imaginăm că fiecare culoare, nuanţă sau aspect de intensitate a luminii emite propria sa melodie şi propriul său miros. Să ne imaginăm că acele culori întunecate, precum cenuşiu sau maronul, emit un sunet foarte jos, asemănător sirenei unui tren care trece printr-un tunel şi un miros de fructe putrezite; la rândul lor, culorile deschise, roz, portocaliu, galben, auriu emit sunete plăcute, voioase, zglobii şi mirosuri parfumate.

Pentru ca această comparaţie să fie completă, trebuie să ne imaginăm că privitorul mai beneficiază de un al patrulea simţ: simţul vechimii. Prin simţul vechimii, privitorul îşi dă seama, cu aproximaţie, în ce perioadă a desenat copilul petele roşii, în ce zi a pictat petele albastre, la ce oră a pictat petele maronii, dacă era dimineaţă ori era seară, şi aşa mai departe.

Ajutat astfel de cele patru simţuri de care dispune – văzul prin care analizează culorile; auzul, prin care analizează sunetele emise de culorile respective; mirosul şi simţul vechimii – observatorul care analizează cele trei mici desene în acuarelă îşi poate face o impresie generală cu privire la starea sufletească a copilului care le-a desenat.

Acest exemplu ilustrează cu aproximaţie modul în care Eugen observă sigiliile karmice ale **corpului duh**. Asemănător unui privitor care analizează o pictură naivă a unui copil, Eugen trebuie să folosească **mai multe perspective de observare** pentru a cerceta sigiliile karmice imprimate la nivelul **corpului duh**.

În cazul primei perspective de observare a sigiliilor karmice, Eugen trebuie să se poziţioneze la aproximativ un metru

distanţă de persoana pe care doreşte să o „scaneze” auric. De la această distanţă, sigiliile karmice îşi dezvăluie culorile şi luminozităţile, devenind vizibile în dinamica lor complexă. Fiecare culoare şi fiecare nuanţă, fiecare aspect de luminozitate are semnificaţia sa. Mai mult decât atât, fiecare culoare emite un sunet şi un miros specifice, care conferă o cunoaştere suplimentară.

În cazul celei de-a doua perspective de observare a sigiliilor karmice, Eugen trebuie să se apropie până la o distanţă de douăzeci-treizeci de centimetri, pentru a le putea observa în detaliu. În cazul în care foloseşte a doua perspectivă, percepţia este îmbogăţită. Astfel. Fugen poate remarca foarte clar faptul că acele pete de culoare, vizibile de la distanţa de un metru, sunt emise de mici steluţe, nu mai mari de o jumătate de centimetru.

Vom începe cu **prima perspectivă** de citire a sigiliilor karmice, în care Eugen trebuie să se poziţioneze la aproximativ un metru distanţă de persoana pe care doreşte să o scaneze.

De la aproximativ un metru distanţă, sigiliile karmice îşi dezvăluie culorile şi luminozităţile. Prin interpretarea culorilor, sunetelor şi mirosului emise de sigiliile karmice de la nivelul **corpului duh** se poate determina modul în care omul a respectat legile universului în trecut.

Dacă omul nu a respectat legile universului în existenţele anterioare, sigiliile karmice sunt mari şi întunecate. Dimpotrivă, dacă omul şi-a dat silinţa să respecte legile cosmosului, sigiliile karmice sunt mai mici şi emit culori deschise. De regulă, oamenii au aceste pete karmice cam de mărimea gurii unui pahar, dar există mulţi oameni care au pete karmice extrem de mari, unele dintre ele întinzându-se pe întreaga suprafaţă a pieptului, formând o suprafaţă întunecată.

Sigiliul karmic al respectării legilor divine, situat în partea din mijloc a pieptului, apare clarvederii ca o pată variabilă ca mărime sau ca aspect coloristic. În cazul în care au fost încălcate legile divine într-o existenţă anterioară, **sigiliul karmic al respectării legilor divine** este mare şi are o culoare întunecată.

Sigliul karmic al legilor familiei, din partea stângă, indică modul în care omul s-a comportat în familie: cu soţia, cu copiii, cu

părinţii, cu rudele. În cazul în care au fost încălcate legile familiei – bărbaţi care şi-au bătut, umilit sau torturat soţiile, femei care au comis adulter, copii care au făcut rău propriilor părinţi etc – pata karmică aflată în partea stângă a pieptului este mare şi întâlneacată.

Al treilea sigiliu, **sigiliul karmic al relaţiilor sociale, din partea dreaptă,** indică modul în care omul respectiv s-a comportat cu semenii săi, cu colegii de muncă, cu prietenii, cu inamicii. În cazul în care relaţiile cu alţi oameni au fost nepotrivite – cazurile de asuprire brutală, de hoţie sau de tâlhărie etc – sigiliul karmic este mare şi întunecat.

În afara **sigiliilor karmice** aflate în partea din faţă a corpului, mai există **un sigiliu karmic în spate,** situat **exact între omoplaţi.** Sigiliul karmic dintre omoplaţi pare să fie locul în care, la nivelul **corpului duh,** s-au acumulat faptele bune, magazia de „bile albe", de unde, în anumite momente din viaţa omului, se extrag anumite beneficii. Totuşi, puţini oameni posedă un **sigiliu karmic** situat între omoplaţi.

Energia karmică situată în spate, între omoplaţi, este oarecum complementară energiei karmice situată la nivelul pieptului. Dacă energia situată la nivelul pieptului este inhibatoare şi constrângătoare, efect al erorilor omului în existenţele anterioare, energia de la nivelul omoplaţilor are un caracter benefic. Şi sigiliul karmic situat între omoplaţi are un caracter karmic, dar aici este vorba despre ceea ce am putea denumi *datoria sistemului cosmic faţă de om.*

Omul, în existenţele anterioare, a dăruit ceva sistemului cosmic sau părţilor sale componente. În existenţele anterioare, omul a făcut binele şi a participat, într-un fel sau altul, la evoluţia întregului sistem. Acum este rândul sistemului cosmic să răsplătească omul. Pe măsură ce omul îşi primeşte răsplata, pata situată între omoplaţi se diminuează.

Astfel, *moneda karmică are două feţe.* Datoriile omului faţă de cosmos, ceea ce se înţelege prin *datorie karmică,* sunt înscrise în partea din faţă a corpului, în regiunea pieptului. Răsplata pentru binele realizat cândva este înscrisă în sigiliul situat în zona dintre omoplaţi. Pe măsură ce omul îşi arde datoriile şi beneficiază de răsplăţile

karmice, sigiliile karmice se diminuează – pe faţă sau pe spate.

Evenimentele vieţii sunt generate în mod progresiv de tendinţele karmice stocate energetico-informaţional în aceste zone, fie ca datorie, fie ca răsplată. Ceea ce este însă cu adevărat neplăcut, este faptul că la marea majoritate a oamenilor, datorită tendinţelor deja formate, dar şi datorită perseverării în erori, sigiliile karmice, în loc să se micşoreze, se măresc şi se amplifică neîncetat.

Sunt destul de puţini oamenii care, de-a lungul unei singure existenţe, reuşesc să tempereze asprimea unor caracteristici de caracter, să le şlefuiască corespunzător, astfel încât, karma negativă generală, determinată de comportament, să fie în scădere.

În ecuaţia destul de complicată a destinului unui om mai participă şi un alt impuls, care însă nu este generat de evenimente trecute, din existenţele anterioare, deci nu este produs de potenţialul karmic uman. Este vorba despre apariţia unei energii spirituale superioare, pe care o denumim **Graţie.**

Această energie provine de la **Iisus Hristos** şi reprezintă un ajutor divin în vederea atingerii unui obiectiv aflat în concordanţă cu *Planul* cosmic de evoluţie. Acest ajutor divan este acordat în special celor care se roagă.

Ř Sigiliile karmice ale sufletului

Fiinţa umană nu se compune doar din **individualitate,** al cărei înveliş de formă umanoidă este **corpul duh.** La rândul ei, **personalitatea,** formată din ansamblul sufletului (sufletul propriu-zis, coconul sufletului şi corpul sufletului), corpul eteric, corpul material şi corpurile aurice derivate, formează aspectul complementar individualităţii, fără de care n-ar fi posibilă existenţa în lumea materială.

De altfel, **steluţa sufletului** – sufletul propriu-zis situat în regiunea laringelui – este reflectarea **spiritului** pentru o singură existenţă, precum **corpul sufletului** este reflectarea, pentru o singură existenţă, a **corpului duh. Corpul sufletului** este, într-un fel, un **corp**

duh nou, valabil pentru o singură existenţă.

Dacă **individualitatea** are propria ei energie karmică remanentă, stocată la nivelul **corpului duh** sub forma celor trei **sigilii karmice,** şi **personalitatea** are propria ei energie karmică remanentă, stocată la nivelul **corpului sufletului.**

La fel ca în cazul corpului duh, în mod identic, şi la nivelul **corpului sufletului** sunt vizibile clarvederii lui Eugen trei **sigilii karmice: sigiliul karmic al respectării legilor divine, sigiliul karmic al familiei şi sigiliul karmic al relaţiilor sociale.**

De data aceasta, cele trei sigilii karmice ale **corpului sufletului** *indică doar karma acumulată în prezenta existenţă.*

Sufletul, la naştere, este o *tabula rasa* – o pagină albă. Pe măsură ce omul acumulează karma de-a lungul vieţii, pagina albă care este sufletul îşi modifică aspectul: culoarea, sunetul şi mirosul.

Sigiliul karmic al respectării legilor divine, situat în partea centrală a **corpului sufletului,** indică cu precizie felul în care, de-a lungul prezentei existenţe, omul a fost capabil să respecte legile spirituale. **Sigiliul karmic al respectării legilor familiei,** situat în partea din stânga a **corpului sufletului,** indică natura relaţiilor pe care omul le are cu soţia, cu copiii sau cu părinţii. **Sigiliul relaţiilor sociale**, situat în partea din dreapta a **corpului sufletului** arată foarte clar modul în care omul se comportă în societate: dacă este bădăran sau bine crescut, dacă-i respectă sau îi jigneşte pe ceilalţi.

Firește, **personalitatea** nu este formată numai din ansamblul **sufletului,** ci şi din celelalte elemente componente: **corp eteric, corp material** şi din corpurile aurei derivate: **corp emoţional, corp astral, corp mental inferior, corp mental superior. De aceea, karma prezentei existenţe nu se reflectă numai în sigiliile karmice ale corpului sufletesc, ci în întreaga fiinţă omenească.**

Tot ce a făcut fiinţa omenească este astfel reflectat în toate aspectele aurice. Karma prezentei existenţe este detectabilă atât la nivelul **corpului sufletului,** cât şi la nivelul aurei exterioare, la nivelul **corpului eteric,** la nivelul **corpului material** şi la nivelul înfăţişării fizice.

Tot ce face omul în prezenta existenţă este stocat, sub forma

unor energii karmice, la nivelul celor trei sigilii ale **corpului sufletului.** De la sigiliile karmice situate la nivelul **corpului sufletului,** impulsurile karmice sunt transmise la toate celelalte elemente ale fiinţei umane.

Procesul difuzării energiilor karmice la întreaga structură a **personalităţii** este simplu. Dacă omul făptuieşte ceva în dezacord cu legile spirituale ale cosmosului – cu alte cuvinte, nu se înscrie în *Ordinea divină* –, la nivelul celor trei sigilii karmice ale **corpului sufletului** apar energii de culori întunecate. Ele apar în urma unor acte comportamentale defectuoase şi persistă atâta timp cât omul nu-şi îmbunătăţeşte modul de comportament.

De la extremităţile **sigiliilor karmice ale corpului sufletului** pornesc firişoare de lumină foarte subţiri, care duc, în cele din urmă, la chakrele **corpului eteric.** Prin acestea din urmă, energiile karmice sunt difuzate, mai departe, la câmpurile eterice ce înconjoară organele corpului material. Fiecare organ fizic este învăluit într-un câmp eteric distinct. De acolo, energiile karmice sunt difuzate organelor fizice.

Întreaga structură aurică a fiinţei umane formează în acest mod un megasistem format din fire şi conductori foarte subţiri de energie ce fac legătura, pe principiul vaselor comunicante, între sigiliile karmice, chakre şi organele fizice.

Deşi este dificil de urmărit întregul păienjeniş de fire de lumină ce pleacă de la sigiliile karmice şi duce la chakre, la contrapărţile eterice ale organelor fizice şi, în final, la organele fizice, întregul proces se desfăşoară după un standard previzibil. Când omul comite erori comportamentale, se formează energiile karmice negative – noxe energetice – ce emit culori, sunete şi mirosuri dizarmonice. Aceste noxe sunt stocate în apropierea sigiliilor karmice ale **corpului sufletului.** De la sigiliile karmice, energia modulată informaţional se propagă prin firişoarele de lumină – nadisurile – la toate celelalte elemente ce formează fiinţa omenească, pentru a ajunge la câmpurile eterice ce înconjoară organele fizice corespondente: inima, plămânii, pancreasul, splina etc. În momentul în care impulsul energetic ajunge la câmpurile eterice şi, în fânal, la organele fizice, omul se îmbolnăveşte.

Elementele de legătură între **corpul sufletului**, care este situat pe un nivel cuantic şi **corpul eteric,** situat pe alt nivel cuantic, sunt chakrele. Prin intermediul chakrelor, energiile provenite de la **sigiliile karmice** ajung la nivelul **corpului eteric.** La rândul lor, chakrele capătă instantaneu culoarea, mirosul şi sunetul specifice noxelor emise de sigiliile karmice. Aceleaşi caracteristici ale noxelor se transmit mai departe la nivelul glandelor cu secreţie internă şi la corpurile eterice ale organelor fizice, de care sunt legate prin interconexiuni luminoase.

Fiind astfel infestat, haloul luminos ce înconjoară un organ trupesc împrumută coloratura, sunetul şi mirosul noxelor karmice. În acest mod, karma se difuzează în toate structurile aurice şi în toate elementele corespondente ale trupului material.

Aceeaşi proces demonstrează faptul că există o legătură energetică între funcţionarea unui organ fizic şi zestrea karmică generată de o eroare de comportament. Concluzia este evidentă: **omul însuşi, atât ca structură aurică, cât şi ca structură materială este karma cristalizată.**

Procesul poate fi exemplificat printr-un caz concret: o ceartă, urmată de bătaie, între doi soţi. După ceartă şi după conflict, cei doi soţi au păstrat supărarea până seara, când s-au împăcat.

Prin clarvedere, Eugen a remarcat cum, imediat după cearta conjugală, la ambii parteneri au apărut astfel de noxe karmice în regiunea sigiliilor din partea stângă a trupului. Până la împăcare, deci pe parcursul întregii zile, noxele karmice au rămas la nivelul pieptului sub forma unor mici pete energetice.

Până în momentul efectiv al împăcării, noxele karmice au continuat să persiste, emiţând culori murdare, sunete groteşti şi mirosuri urâte. Din păcate, chiar şi după momentul împăcării, noxele karmice nu au dispărut cu desăvârşire; în locul lor au rămas mici semne – asemănătoare cu cele ce rămân după o julitură –, ceea ce înseamnă că, din cearta urmată de violenţă fizică, niciunul dintre soţi nu a învăţat nimic.

Semnele rămase indică cu multă precizie faptul că, în viitor, de-a lungul timpului, vor mai urma scene de acest gen, chiar dacă, de fiecare dată, cearta va fi urmată de o împăcare mai curând formală. Abia în

momentul în care cei doi soţi vor înţelege – vor conştientiza – faptul că nu au de ce să se certe sau să se bată, semnele vor dispărea de la sine.

Ca regulă generală, în timpul oricărei dispute, discuţii aprinse sau bătăi între doi oameni, noxele karmice cresc în intensitate şi capătă culoarea, mirosul şi sunetul celeilalte persoane. După împăcare, rămân „juliturile". ceea ce înseamnă că sunt posibile recidive de aceeaşi natură.

Din nefericire, toţi oamenii au în structura aurică astfel de noxe karmice, semn că n-au învăţat mai nimic din experienţele lor. Aceasta demonstrează faptul că, de-a lungul vieţii, oamenii nu învaţă prea multe din evenimentele care se tot repetă – motiv pentru care au senzaţia foarte neplăcută că se învârt într-un cerc.

Cei care sunt certăreţi, bătăuşi, lacomi sau trădători nu sunt de azi sau de ieri, nici de alaltăieri; ei vor continua să fie aşa. până în momentul în care vor elimina astfel de caracteristici negative din comportamentul lor.

Ř Bolile karmice

Noxele conţinute la nivelul **sigiliilor karmice** ale **corpului sufletului,** efecte ale erorilor comportamentale, declanşează **bolile karmice.**

La rândul lor, **bolile karmice** se exprimă în viaţa individului prin intermediul evenimentelor dramatice, prin întâmplări neplăcute, prin accidente sau prin boli fizice.

Bolile karmice se formează după traseul deja cunoscut: în momentul în care un anume mod de comportare – de exemplu, agresivitatea – produce un impuls karmic, acesta este stocat în **sigiliile karmice** ale **corpului sufletului.**

Încărcându-se în exces, **sigiliile karmice** generează un semnal luminos negativ – un flux de energie karmică nefastă. Ulterior, semnalul luminos se transmite, prin fire subţiri de lumină, la **chakre** şi, în fânal, la **contrapartea eterică a unui organ fizic.** În momentul în care este atinsă contrapartea eterică, **organul fizic** sau organele

auxiliare legate de el încep să funcţioneze defectuos, îmbolnăvindu-se.

În prima fază, **bolile karmice** apar ca nişte norişori întunecaţi, pigmentând **corpul sufletului.** Ele se manifestă prin intermediul unor *noxe aurice* – impurităţi energetice de forme, culori, sunete şi mirosuri dizarmonice.

Principala cauză a bolilor karmice o constituie dorinţele nerealizate. Dorinţele nerealizate generează absenţa armoniei dintre oameni, dintre oameni şi mediu, dintre oameni şi *legile divine.* În momentul în care oamenii nu sunt în armonie unul cu celălalt, aurele lor suferă modificări structurale, iar componentele aurice suferă distorsiuni.

Evident, toţi oamenii au dorinţe: unele mai mari, altele mai mici. Unele dorinţe se manifestă cu putere, în timp ce altele se manifestă mai slab. Oamenii îşi doresc, unii mai mulţi bani, alţii mai multă glorie, unii mai multă activitate sexuală, alţii mai multă spiritualitate sau mai multă înţelepciune. Datorită limitărilor inerente, nu întotdeauna oamenii ajung la împlinirea dorinţelor.

Toate dorinţele, majoritatea realizabile parţial, foarte puţine realizabile total – căci cu cât oamenii obţin mai mult, cu atât doresc mai mult – se reflectă în aură. Datorită faptului că fiecare dorinţă este legată, în primul rând, de **corpul astral** şi **de corpul mental inferior, de corpul sufletului** şi **de sigiliile karmice,** apoi de **câmpul eteric al fiecărui organ fizic,** înseamnă că aceste elemente aurice suni cele mai afectate de dorinţele realizate parţial sau refulate.

În momentul în care omul îşi doreşte ceva, de exemplu bani, glorie sau sexualitate intensă, se leagă de aurele altor oameni pentru a-şi împlini dorinţele. În acel moment, între aurele oamenilor se realizează conexiuni aurice, care se manifestă sub forma unor corzi luminoase.

Prin însăşi natura sa, **corpul eteric al fiecărui organ** este activat în momentul în care este conectat la ceva care-i trezeşte interesul. În momentul în care se înfăţişează obiectul dorinţei, corpul eteric al organului respectiv se activează brusc şi omul se întreabă, conştient sau nu, ce să facă pentru a-şi satisface dorinţa.

În momentul în care dispare obiectul dorinţei, elementele aurice

„adorm". Dar, atunci când se „trezesc" – fie atunci când sunt activate de un stimul interior (imaginaţia), fie exterior prin observarea obiectului dorinţelor –, ele trebuie hrănite. Aşadar, nu organul fizic este cel care trebuie hrănit, ci corpul eteric al organului fizic respectiv.

De cele mai multe ori, satisfăcându-şi dorinţa, omul încalcă fie liberul arbitru al cuiva, fie una din *legile divine.* În acel moment, apar **noxele karmice***.* Chiar şi cei care se cred foarte tari sunt luaţi de val şi târâţi în larg, încetul cu încetul. Omul, cel puţin în stadiul evolutiv actual, este mult prea slab pentru a putea lupta cu dorinţele. Este, de asemenea, foarte greu de luptat împotriva propriilor energii – de exemplu, împotriva energiei sexuale –, care, indiferent cum s-ar întoarce problema, caută să se manifeste, potrivit naturii sale.

Toate dorinţele nesatisfăcute, adică refulate, care stau mereu la pândă, cu rădăcini adânci la nivelul **corpului sufletului** – *inconştientul* despre care se vorbeşte astăzi –, devin **boli karmice** cu efecte distructive asupra întregii fiinţe umane. Unele boli karmice pot deveni atât de puternice, încât **pot virusa corpul sufletului***.* Sexualitatea exacerbată, dorinţa de putere, lăcomia sau orgoliul pot deveni cu timpul boli sufleteşti cronice.

De exemplu, lăcomia, hoţia şi tendinţa de a acapara bunurile altora pot duce la pătarea **corpului sufletului** în zona mâinilor. La nivelul **corpului sufletului***,* chiar în zona mâinilor, se formează un fel de zgură urât mirositoare, care emite sunete dizarmonice.

Una dintre bolile sufleteşti cele mai des întâlnite, cu repercusiune directă asupra **corpului sufletului***,* este *dezamăgirea.* Oamenii se îmbolnăvesc de *dezamăgire* (pentru un clarvăzător, *dezamăgirea* nu este numai un sentiment, ci o boală, întrucât produce efecte aurice) datorită faptului că, într-un anumit moment al vieţii, le-au fost înşelate aşteptările.

Chiar dacă posedă intuiţia dreptăţii şi nu se lasă târâţi într-o dispută cu altcineva, cei care au fost înşelaţi într-o privinţă sau în alta – şi marea majoritate a oamenilor au avut de multe ori în viaţă această experienţă – se îmbolnăvesc sufleteşte de *dezamăgire,* cu consecinţe vizibile la nivelul întregii structuri aurice. *Dezamăgirea* se manifestă prin acoperirea **corpului sufletului** cu o crustă întunecată.

Se poate întâlni adesea un *tip mai special de dezamăgire sufletească,* contactată mai ales de acei oameni care se cred – şi de cele mai multe ori chiar sunt – superiori.

Generalizând, se poate spune că, în lume există două tipuri principale de oameni. *Primul tip* este cel care funcţionează preponderent la nivelul primelor trei chakre: muladhara, svasdistan şi manipura. Activitatea primelor trei chakre orientează înţelegerea acestui tip de oameni spre lumea fizică şi spre activitatea cotidiană. Conştiinţa şi conştienţa sunt fixate pe primele trei corpuri aurice – emoţional, astral, mental inferior –, iar cunoaşterea care rezultă nu poate fi orientată decât către lumea materială. Oamenii din această categorie corespund culorii portocalii sau galbene a **corpului duh.**

Al doilea tip de oameni este cel la care încep să funcţioneze şi următoarele chakre: anahata, vishudi şi, parţial, ajna. Oamenii din această categorie au în activitate atât **corpul mental superior,** cât şi **corpul spiritual.** Activitatea **corpului mental superior** şi a **corpului spiritual** oferă o înţelegere mult mai largă asupra vieţii. Oamenii din a doua categorie au depăşit culoarea galbenă a **corpului duh.**

Oamenii din prima categorie, cei aflaţi la nivelul evolutiv corespunzător mentalului inferior, îi vor considera pe cei din a doua categorie drept naivi sau inadaptabili. Ultimii, deşi se simt superiori, se lovesc de atitudinea celorlalţi ca de o platoşă impenetrabilă. În urma confruntării dintre cele două tipuri de atitudini şi în urma confruntării dintre interesele imediate, cei ce posedă un **corp duh** superior se îmbolnăvesc sufleteşte de *dezamăgire.*

În general, comportamentul unui om superior este dat de anumite calităţi, precum dreptatea, frumosul, prietenia, buna înţelegere. Un astfel de om ar vrea ca totul să fie perfect, atât în relaţiile cu alţii, cât şi în relaţiile cu familia. De multe ori, un astfel de om este considerat drept „perfecţionist", iar acest fapt se datorează faptului că el caută să aducă arhetipuri spirituale în lumea materială. Un astfel de om nu este mulţumit cu ceea ce-i oferă existenţa în această lume şi tinde spre împliniri aproape imposibil de obţinut.

De cele mai multe ori, cei din prima categorie nu înţeleg comportamentul, ideile sau atitudinea tipului de om care funcţionează

prin mentalul superior; de multe ori îl nedreptăţesc, îl blamează, îl ironizează sau, atunci când sunt şefi pe linie ierarhică, îl persecută. În momentul în care se simte nedreptăţit, omul se îmbolnăveşte de *dezamăgire,* iar **corpul sufletului** se acoperă cu o crustă întunecată.

Crusta se formează atunci când omul din această categorie nu reuşeşte să ierte persecuţiile sau ironiile celor situaţi pe un nivel inferior. Datorită faptului că nu este capabil să ierte, crusta acumulată se „varsă", prin intermediul chakrelor, de la nivelul sigiliilor karmice la nivelul trupului material. Omul devine din ce în ce mai trist şi are tendinţa de a se izola de semenii săi. Ulterior, apar boli cronice.

Singurul mijloc de luptă împotriva bolilor sufleteşti este formarea **plaselor mesianice***,* care au un efect binefăcător asupra întregii aure umane. Bolile sufleteşti pot fi eliminate printr-o continuă conştientizare de sine şi, mai ales, prin păstrarea unei legături permanente cu **Iisus Hristos***.*

Formarea, cât mai des, a plaselor mesianice prin intermediul rugăciunii sau a rostirii Numelui lui Iisus Hristos spală şi echilibrează *sigiliile karmice,* dându-le o culoare corespunzătoare, în funcţie de calitatea rugăciunii şi de credinţa pe care o are omul.

Capitolul 7
THENT THINT 3 ŞI BEMOL

Ř *şi bemol*

Dacă priveşte aura umană de la aproximativ un metru depărtare, exact din faţă, perpendicular pe axul corpului, Eugen poate observa cum nucleele celor trei **sigilii karmice,** situate la nivelul **corpului duh,** se intersectează cu cele trei nadisuri principale – **Ida, Pingala şi Sushumna – în trei puncte strălucitoare***.*

Cele trei puncte se aseamănă cu trei cruci foarte luminoase. Exact din faţă, perpendicular pe axul trupului, de la un metru depărtare, aproximativ 10 – 12 secunde, Eugen poate observa cum în

centrul fiecărui sigiliu karmic se formează o cruce mică, strălucitoare. Dacă se mută puţin la stânga sau la dreapta, nu mai mult de zece centimetri, fenomenul nu se mai produce, iar aura rămâne la fel ca înainte.

Deşi **sigiliile karmice** se află la nivelul cuantic al **corpului duh,** iar canalele energetice **Ida, Pingala şi Sushumna** se află la nivelul cuantic al **corpului eteric,** privit perpendicular de la un metru depărtare, întregul ansamblu auric formează o configuraţie uimitoare. Dacă acest fenomen ar apărea în lumea materială, am putea vorbi despre o iluzie optică; în cazul aurei omului, lucrurile sunt puţin mai complexe.

În momentul în care Eugen priveşte aura unui om situat în poziţia descrisă anterior, luminozitea celor trei cruci mici devine argintie, cu sclipiri multicolore. Privite perpendicular din faţă, pentru câteva secunde, cele trei cruci mici devin identice ca strălucire şi culoare, ca sunet şi ca miros. Mirosul lor aduce oarecum a gutui pârguite, iar sunetul emis se aseamănă aproximativ cu *Şi bemol.*

Acest fenomen auric se produce doar în momentul în care două persoane stau poziţionate faţă în faţă, la o distanţă de aproximativ un metru.

În momentul în care două persoane stau poziţionate faţă în faţă, la nivelul aurei fiecăreia dintre ele se formează instantaneu cele trei cruci strălucitoare; este ca şi cum s-ar aprinde trei beculeţe sau trei leduri strălucitoare, care emit un flash luminos – ca un bliţ de aparat fotografic. Cele trei beculeţe de la nivelul fiecărei aure stau aprinse, precum alarmele cu senzori, doar atâta timp cât cele două persoane stau poziţionate în poziţia descrisă anterior. În momentul în care una dintre persoane se mişcă spre dreapta sau spre stânga, cele trei beculeţe se sting.

Acest fenomen auric are un caracter universal: în cazul în care două persoane, fie de acelaşi sex, fie de sexe diferite, se află dispuse, absolut întâmplător, în această poziţie, adică la un metru distanţă una de cealaltă, iar axul ambelor trupuri este milimetric aşezat, în aşa fel încât **sigiliile karmice** situate la nivelul **corpului duh** şi nadisurile principale de la nivelul **corpului eteric** să fie faţă în faţă, se formează

ceea ce vom denumi a fi **Punctul de incidenţă „I" – „I" de la Iubire.**

Astfel, dacă două persoane, să spunem un bărbat şi o femeie, care se cunosc de mult timp, se întâlnesc pe stradă şi se aşază „întâmplător" una în faţa celeilalte, la un metru distanţă, se produce un fenomen uimitor: cele două vechi cunoştinţe, bărbatul şi femeia, au toate şansele de a se îndrăgosti instantaneu una de cealaltă. Acelaşi fapt se petrece şi în cazul în care se întâlnesc două femei sau doi bărbaţi, numai că fenomenul este de înţelegere şi de acceptare reciprocă.

Abia în acest moment unic, chiar dacă se cunosc de ani de zile, cele două persoane se „descoperă" una pe cealaltă. Femeia îşi dă seama într-o fracţiune de secundă cât de atrăgător este bărbatul din faţa ei, mirându-se că nu a remarcat acest fapt mai devreme.

Astfel, *iubirea la prima vedere,* precum şi *acceptarea necondiţionată a cuiva,* se produc numai în condiţiile în care, instinctiv, două persoane se centrează una faţă de alta din punct de vedere auric, fiind dispuse faţă în faţă, în poziţia descrisă, minimum zece secunde. Numai în acest caz se formează **Punctul de incidenţă „I".** În acele momente, cele trei cruci strălucitoare situate la nivelul aurei fiecărei persoane vibrează ca o alarmă cu senzori, emiţând aceeaşi culoare, acelaşi parfum şi acelaşi sunet – **Şi bemol.**

În răstimpul în care se produce acest fenomen, **corpul mental inferior** scade brusc în intensitate, iar **corpul mental superior,** precum şi **corpul spiritual,** cresc brusc în intensitate şi luminozitate.

Toate aceste modificări aurice nu se produc decât în scurta perioadă de zece secunde. Imediat ce contactul se întrerupe, totul revine la normal. Cei doi parteneri parcă se dezmeticesc ca dintr-un vis, ies din „ceaţa" densă care-i învăluise, întrebându-se poate ce i-a apucat. În această perioadă scurtă de timp s-a produs o mică „lipeală", care lasă, o perioadă oarecare de timp, un gust plăcut.

Punctul de incidenţă „I" se formează uneori şi în cazul unor cupluri care se cunosc de multă vreme, în care partenerii s-au plictisit unul de celălalt, şi care au şansa de a se reîndrăgosti în anumite momente banale, la o petrecere mondenă, sau la o discuţie în doi, în care doreau să pună lucrurile la punct.

Este posibil ca persoanele iubăreţe, marii amanţi ai lumii, cum a fost de exemplu Don Juan, sau micii amanţi ai lumii cum sunt fanţii de cartier, să fi descoperit instinctiv această poziţie aparent banală şi acest punct de incidenţă, punct denumit de noi **Punctul „I”.** Dar, pentru a deveni un mare sau un mic amant mai este nevoie de încă un element: şarmul.

Este, de asemenea, posibil ca unii oameni de afaceri, manageri, brookeri sau comis-voiajori să aibă succes în tranzacţii comerciale sau fânanciare datorită poziţionării instinctive în faţa partenerului de afaceri chiar în **Punctul „I”.** Personale de acelaşi sex, de exemplu vecinii sau amicii, care se împrietenesc spontan prin intermdeiul **Punctului de incidenţă „I”** au o prietenie durabilă şi foarte solidă.

Punctul de incidenţă „I” se activează şi în cazul în care doi parteneri întreţin relaţii sexuale în poziţia clasică, unul deasupra celuilalt. În orice altă poziţie, **Punctul „I”** nu se formează, astfel că efectele pe plan sufletesc ale actului sexual sunt minime şi intră în categoria „sportului în doi”.

În momentul în care, în timpul unui act sexual, partenerii se centrează în **Punctul de incidenţă „I”**, la nivelul aurei se formează o pâclă trandafirie. La început, fiecare partener emite propria pâclă trandafirie, apoi acestea se unesc, formându-se un norişor unic, sub formă de inimioară, care îi învăluie pe cei doi parteneri pe toată durata actului sexual.

În acest mod, actul sexual devine ceva mai mult decât o împreunare; devine o unire sufletească, care presupune comuniunea de la suflet la suflet. În acele momente, partenerii sunt atât de aproape unul de celălalt, încât par că se contopesc. După terminarea actului sexual, norişorul de culoare roz, persistă o perioadă variabilă de timp, în jurul fiecăruia.

Îngerii Veghetori din *lumea eterică* afirmă că, în momentul în care se realizează echilibrarea de rezonanţă între cele trei cruci luminoase, în cadrul **Punctului de incidenţă I**, se petrece *„ceva minunat”,* pentru că, în acel moment, se realizează o echilibrare de **Putere** şi de **Calitate** între două fiinţe umane.

Ř Thent-Thint

Tot ce este omul se află imprimat la nivelul auric. Rezultanta vectorială generală a tuturor trăsăturilor de bază ale unui om este reflectată în structura aurei. Pentru Eugen, aura omului poate fi analizată din punctul de vedere al luminozităţii, culorii, sunetului, mirosului şi vechimii.

În lumea materială, atâta timp cât se manifestă în trup fizic, fiecare om posedă o anumită capacitate de a se manifesta. *Capacitatea unui om de a se manifesta în lumea materială poate fi denumită* **Putere.** Aşadar, prin **Putere** se poate înţelege, în limbaj omenesc, capacitatea totală a unei fiinţe umane de a se exprima.

În general, oamenii sunt inegali: unii au o **Putere** mai mare, alţii au o **Putere** mai mică. Astfel, unii oameni sunt mai puternici, fiind mai evoluaţi spiritual, în timp ce alţii sunt mai slabi.

De regulă, ca o constantă generală, jocurile destinului aduc persoane mai puternice alături de persoane mai slabe sau persoane cu calităţi, capacităţi şi caracteristici complementare.

Existenţa cotidiană nu a fost concepută pentru plăceri şi distracţii nesfârşite, aşa cum cred mulţi dintre oameni, căci fiecare existenţă încarnată este foarte valoroasă. Chiar dacă unii dintre noi avem impresia că nu se întâmplă nimic de-a lungul unei vieţi, totul este conceput pentru propria noastră evoluţie.

Evenimentele vieţii sunt doar vârful aisbergului; ele ascund procese nevăzute ce au loc la nivelul structurilor aurice. La nivelul individului, la nivelul unor cupluri, la nivelul familiei sau la nivelul unor comunităţi se produc fenomene aurice care, în ansamblu, au o foarte mare importanţă. Noi, oamenii, nu ştim cărui fapt datorăm anumite prietenii, întâlniri, evenimente sau stări sufleteşti; totuşi, tot ce se întâmplă sub soare, chiar dacă la prima vedere pare „întâmplător" şi lipsit de relevanţă, are propria sa reverberaţie aurică şi propria sa însemnătate.

Evoluţia fiinţei umane presupune, înainte de toate, asocierea prin complemantaritate ori asocierea prin rezonanţă vibratorie. Ca regulă

generală şi necesară, evoluţia umană se realizează prin inducţie spirituală, pe baza asocierii dintre un om cu **Putere mare** *şi, deci, cu un* **corp duh** *evoluat şi un om cu* **Putere mică,** *al cărui* **corp duh** *este mai puţin evoluat.*

Întâlnirea „întâmplătoare" dintre doi oameni care, ulterior, se asociază fie în prietenii, amiciţii, căsătorii, fie în cazul realizării în comun a unei activităţi sociale sau a unei afaceri are la bază *flashul* realizat în **Punctul de incidenţă „I"** – care emite un sunet comparabil cu *şi Bemol.* În momentul în care se realizează *flashul* luminos în **Punctul de incidenţă „I"**, se realizează şi o echilibrare între **Puterea mare şi Puterea mică.** În *akatakha,* limba folosită în *lumea eterică,* echilibrarea între **Puterea mare şi Puterea mică** este denumită **Thent-Thint.**

Echilibrarea dintre **Puterea mare şi Puterea mică** este însoţită de un sunet specific. Acest sunet se aseamănă cu un **şi Bemol** triplu; de aceea am convenit să numim acest fenomen prin formula **Thent-Thint 3 Şi Bemol.**

Thent înseamnă *Putere mare,* **Thint** înseamnă *Putere mică,* iar **3 Şi Bemol** este sunetul ce însoţeşte acest eveniment pe care se bazează mersul lumii. **Thent-Tint 3 Şi Bemol** este punctul de declanşare a evenimentului minunat, care construie motorul evoluţiei umane.

Convieţuind mai mult timp împreună, cel cu **Puterea mică** *este „ridicat" de către cel cu* **Putere mare,** *astfel încât, între cei doi parteneri se realizează un echilibru vectorial.*

Pentru a înţelege corect acest fapt, este necesară o mică exemplificare. Să presupunem că, din punctul de vedere al dinamicii evolutive, o persoană **Putere mică** este situată la nivelul de **corp duh** *portocaliu.* Partenerul – prietenul, soţul, partenerul în afaceri etc – acestei persoane este o **Putere mare,** care are **corpul duh** *auriu.*

Intrând în relaţia de parteneriat, persoana cu **Puterea mare** este obligată, într-un fel, să stagneze auric, dar, în fond, această persoană face un sacrificiu din dragoste. La rândul ei, persoana cu **Puterea mică,** prin însăşi convieţuirea în comun, este forţată să urce evolutiv. Relaţia celor doi parteneri se va situa astfel la nivelul unui corp duh de culoare *galbenă.*

Noul nivel, care reprezintă *punctul de echilibru,* dublat de folosirea **Punctului de incidenţă „I”** o perioadă de timp mai lungă, înseamnă un proces evolutiv realizat prin inducţie. În acest fel, **Puterea mică** este obligată să respecte anumite „reguli ale jocului” şi să se comporte în consecinţă; doar astfel, nivelul ei rezonantic general, fiind atras prin inducţie, se poate stabiliza în jurul *punctul de echilibru.*

Thent-tint 3 Şi Bemol este valabil mai ales în cazul cuplurilor căsătorite. **Thent-tint 3 Şi Bemol, echilibrul Putere mare-Putere mică**, dublat de urcarea evolutivă prin inducţie a **Puterii mici** şi de sacrificiul din dragoste a **Puterii mari,** durează în cazul cuplurilor căsătorite doar atâta timp cât cei doi parteneri întreţin relaţii sexuale normale şi nu comit adultere.

Din acest punct de vedere, adulterul este o imprudenţă costisitoare, dacă ne gândim că o terţă persoană – care are propriul său nivel evolutiv – rupe echilibrul realizat. Se vede astfel că *principiul terţiului exclus* este valabil nu numai în logica formală, ci şi în viaţa de zi cu zi, într-un mod neştiut şi incomplet conştientizat.

Într-adevăr, unii oameni se întreabă care este motivul pentru care, de exemplu, unul dintre soţi este mai bun, mai frumos, mai inteligent sau mai blând decât altul şi de ce, în unele conflicte conjugale, cel mai puternic cedează primul.

Răspunsul nu poate fi decât unul singur: *viaţa aduce întotdeauna pe cel cu* **Putere mică** *în compania celui cu* **Putere mare,** *pentru că acesta este singurul mijloc prin care se realizează evoluţia umanităţii.* Prin „viaţă” înţelegem, desigur, „jocurile” destinului, care au drept scop creşterea evolutivă a unuia dintre parteneri.

Ce s-ar întâmpla dacă cei cu **Putere mare** s-ar uni sau ar convieţui numai cu cei cu **Putere mare,** iar cei cu **Putere mică** ar fi lăsaţi de capul lor?

Răspunsul este simplu şi se află la îndemâna oricui: s-ar întâmpla ca numai unii să evolueze, în timp ce alţii – care sunt cei mai mulţi – să stagneze sau, chiar mai rău, să regreseze. Numai în acest mod, prin **Thent Tint 3 Şi Bemol,** oamenii se ajută unii pe alţii şi evoluează împreună.

De altfel, evoluţia individuală nici nu există aşa cum cred cei

îndrăgostiţi de propria lor persoană şi care voiesc să evolueze singuri, indiferent de mersul lumii. Evoluţia, cel puţin de la întruparea în lumea materială a lui **Iisus Hristos,** se realizează în mod colectiv.

La nivel de comunitate evoluţia se realizează potrivit complementarităţii **Putere mare-Putere mică**. Oamenii vin la încarnare în grupuri compacte; de-a lungul existenţei, oamenii din cadrul grupurilor sunt legaţi unul de altul în moduri neştiute, indiferent dacă se întâlnesc sau nu.

Fenomenul complementarităţii **Putere mare-Putere mică** se poate vedea cel mai bine în cadrul ceremoniei religioase a cununiei. Fiecare dintre partenerii noului cuplu porneşte de la nivelul standard pe care l-a avut înainte. Să spunem că mirele, care este în acest caz **Puterea mare**, o ia în căsătorie pe mireasa **Puterea mică**.

În momentul căsătoriei religioase, când ambii miri spun un „da" hotărât, nivelurile evolutive se echilibrează – asta în cazul în care nu erau deja echilibrate, iar acum se consfinţeşte „minunea" care are loc, spre slava celor doi parteneri care-şi urmează destinul – şi se creează nivelul evolutiv comun, centrat în *jurul punctului de echilibru.* Într-un fel, ar fi la fel de corect dacă preotul care oficiază căsătoria nu ar întreba: *„cutare mire, vrei să o iei în căsătorie pe cutare mireasă?",* ci ar întreba: „**Putere mare** *vrei să o iei sub ocrotire pe* **Puterea mică***, pentru a o ridica pe scara evolutivă?"*

Şi, oricât de amuzantă ar părea o astfel de întrebare, în mod real, **Puterii mari i se dă Puterea mică** spre îndrumare. Întotdeauna de la cel puternic se ia şi se dă celui mai slab. Aşa este mersul lumii şi niciodată n-ar fi existat nici cel mai mic pas evolutiv, dacă lucrurile nu s-ar fi desfăşura astfel.

Fireşte, nu întotdeauna bărbatul este „stâlpul familiei" într-o căsătorie, chiar dacă, de cele mai multe ori, el este elementul activ, masculin. Uneori, femeia devine elementul activ şi „masculin", ea fiind cea care are grijă de familie sau are grijă ca soţul să nu mai bea alcool şi îl aşteaptă cu făcăleţul după uşă, dimineaţa la ora trei, tocmai pentru a-i reaminti că, el, bărbatul care în acest caz este **Puterea mică**, i-a fost dat în primire la căsătorie şi că, ea, femeia, este obligată prin forţa împrejurărilor să aibă grijă de el.

În momentul oficierii căsătoriei, când preotul uneşte femeia cu bărbatul, cele trei cruci de lumină strălucesc puternic, formându-se **Punctul de incidenţă „I”**; simultan, **corpurile mental inferior** ale celor doi miri par să se decoloreze rapid, în timp ce corpurile spirituale cresc în volum. Atunci se produce echilibrarea evolutivă descrisă anterior – **Thent-tien 3 Şi Bemol.**

Tot atunci se mai produce şi un alt fenomen absolut magnific, cu bătaie lungă în destinul ambilor parteneri: **karma Puterii mici se echilibrează după cea a Puterii mari. Sigiliile karmice** ale persoanei **Putere mică** devin din ce în ce mai decolorate. Este ca şi cum **Puterea mare** a semnat pentru **Puterea mică** şi i-a preluat o parte din karma.

De fapt, **Puterea mare** nu preia, personal, nimic. Cel care poate prelua karma unui om este doar **Iisus Hristos**, singura fiinţă din univers care a plătit **Preţul** pentru a realiza aceasta.

În cazul concubinajului sau în cazul prieteniilor de mai lungă sau mai scurtă durată, echilibrarea aurică, evolutivă şi karmică se produce doar în proporţie de 75% şi nu este definitivă. Ea poate dura doar până când se destramă prietenia sau concubinajul.

În cazul căsătoriilor, atunci când unul dintre parteneri comite adulter, se revine la starea iniţială: nu mai poate fi vorba despre o echilibrare **Putere mare – Putere mică.** De asemenea, prin adulter, **Puterea mare** pierde capacitatea de a echilibra auric, evolutiv sau karmic **Puterea mică.**

Dacă unul dintre parteneri a avut nenumărate prietene/prieteni, amante/amanţi, concubine/concubini până la căsătorie, iar după aceea devine „băiat/fată” cuminte şi nu comite adulter, îşi păstrează capacitatea de **Putere mare** şi poate echilibra karma celuilalt partener.

Instituţia căsătoriei, taina cea mare a căsătoriei, constă chiar în actul misterios al echilibrării **Putere mare-Putere mică,** dar şi în actul preluării unei părţi a karmei. Aceasta este ceea ce Biserica creştină numeşte *„taina sfântă a căsătoriei”.*

Capitolul 8
SIGILIILE KARMICE: REFLECTAREA ÎNCARNĂRILOR TRECUTE

Ř Configuraţia sigiliilor karmice

Sigiliile karmice ale **corpului sufletului** – care reflectă karma unei singure existenţe – nu trebuie confundate cu sigiliile karmice ale **corpului duh,** care reprezintă karma acumulată în nenumărate încarnări.

Abia după moartea trupească, sigiliile karmice ale **corpului sufletului** vor fi transferate la nivelul **corpului duh** printr-un proces de asimilare. Acest proces are loc la câteva secunde după momentul morţii.

În decursul timpului, la nivelul **corpului duh** s-au acumulat toate sigiliile karmice ale **sufletelor** pe care un om le-a avut de-a lungul încarnărilor. De aceea, sigiliile karmice ale **corpului duh** sunt mai mari decât cele ale **sufletului***;* ele reprezintă zestrea karmică a fiecărui om.

Pentru înţelegerea trecutului unei fiinţe umane de-a lungul încarnărilor succesive, trebuie cercetate sigiliile karmice ale **corpului duh.** Cele ce urmează se referă numai la sigiliile karmice ale **corpului duh,** făcându-se abstracţie de cele ale **sufletului –** ale **corpului sufletului.**

După cum s-a remarcat, **sigiliile karmice ale corpului duh** pot fi cercetate din mai multe perspective. **Privite din prima perspectivă,** de la aproximativ trei metri distanţă, **sigiliile karmice** ale **corpului duh** arată ca o pictură naivă, în acuarelă, a unui copil: mici pete energetice de culori şi configuraţii diferite, care emit sunete şi mirosuri distincte. De la aproximativ trei metri, sigiliile karmice îşi dezvăluie culorile şi luminozităţile. Fiecare culoare, fiecare nuanţă şi fiecare aspect de luminozitate are semnificaţia sa. Fiecare culoare emite un sunet şi un miros specifice. Din analiza tuturor acestor

caracteristici se poate descifra – în linii generale – karma unui om.

Dacă sunt privite prin clarvedere de către Eugen **din a doua perspectivă,** de la o distanţă de aproximativ cincisprezece – douăzeci centimetri, cele trei **sigilii karmice** ale **corpului duh** îşi dezvăluie adevărata alcătuire. Apropiindu-se suficient de mult, Eugen îşi dă seama că sigiliile karmice sunt alcătuite, de fapt, din **steluţe strălucitoare.** Toate culorile sigiliilor karmice sunt, de fapt, emise de steluţe, la fel cum imaginea unei fotografii este formată din pixeli. Practic, spaţiul ocupat de un sigiliu karmic este format din steluţe-pixeli.

Culorile emise de steluţe reflectă modul în care, de-a lungul încarnărilor anterioare, omul a respectat *Ordinea cosmică* pe linia relaţiilor de familie, pe linia relaţiilor sociale şi pe linia respectării legilor divine. Fiecare steluţă are o anumită luminozitate, o anumită nuanţă coloristică, un anumit miros şi un anumit sunet.

În interiorul unui sigiliu karmic, steluţele sunt dispuse în spirale sau, mai degrabă, în cercuri concentrice ce dau senzaţia unor spirale. Astfel, în interiorul fiecărui sigiliu karmic se află un anumit număr de steluţe, nu mai mult de 40 – 50 de steluţe, amplasate în spirală.

Dispunerea steluţelor este identică la toate cele trei sigilii karmice – în fond, este vorba despre aceleaşi steluţe –, dar ceea ce diferă este culoarea emisă.

Este ca şi cum aceeaşi imagine se repetă de trei ori, în fiecare dintre cele trei sigilii karmice ale **corpului duh.** Diferenţa dintre aspectul celor trei **sigilii karmice** este dată de coloritul şi de luminozitatea emise de steluţe.

Fiecare steluţă este reflectarea unei încarnări anterioare. Distanţa între steluţe indică perioada dintre încarnări; luminozitatea fiecărei steluţe indică, după câte se pare, durata respectivei existenţe, iar culorile emise indică modul în care omul a respectat legile spirituale – Ordinea cosmică.

Ultima steluţă a fiecărui sigiliu karmic indică existenţa prezentă şi calitatea omului în momentul actual.

De fapt, ultima steluţă nu este complet configurată. Ea va dobândi configuraţia finală abia după moartea omului, după ce

experienţele prezentei existenţe vor fi absorbite din **corpul sufletului** în **corpul duh**.

În concluzie, cele trei **sigilii karmice** sunt identice în ceea ce priveşte forma exterioară şi dispunerea steluţelor, dar diferite în ceea ce priveşte coloritul şi strălucirea. Este ca şi cum aceeaşi imagine a configuraţiei steluţelor se repetă de trei ori, în cele trei sigilii karmice; ceea ce diferă este culoarea emisă, în funcţie de domeniul vizat: *al respectării legilor divine, al respectării relaţiilor cu semenii, al respectării relaţiilor de familie.* În cele trei sigilii, steluţele emit, aşadar, energii modulate informaţional, care pot fi percepute cromatic, sonor şi olfactiv în funcţie de un triplu sistem de referinţă

De exemplu, o steluţă poate emite în dreptul *sigiliului respectării legilor divine* o energie manifestată Printr-o culoare întunecată, semn că relaţiile individului cu legile divin-spirituale ale cosmosului în respectiva încarnare n-au fost corecte. Aceeaşi steluţă poate emite în dreptul celorlalte două sigilii culori ceva mai deschise, indicând faptul că, în acea existenţă, omul a avut grijă de familia sa şi că n-a avut conflicte majore cu semenii. Astfel, **sigiliile karmice reprezintă o hartă a comportamentului omului de la începuturi şi până în ziua de astăzi.**

Dacă omul pe care-l scanează auric are **sigiliile karmice** mari – şi, într-adevăr, există mulţi oameni la care **sigiliile karmice** acoperă aproape tot pieptul – Eugen poate „citi" foarte bine numărul steluţelor şi poate face aprecieri pertinente cu privire la existenţele anterioare ale acelui individ. Dacă însă omul are **sigiliile karmice** mici, cam de mărimea unei mingi de tenis de câmp, aprecierile pot fi înşelătoare, întrucât energiile colorate emise de steluţe se întrepătrund; în consecântă, nu se poate estima cu precizie ce anume provine de la o încarnare sau ce provine de la alta. Probabil că, pentru a putea „citi" **prin clarvedere** astfel de sigilii karmice, Eugen ar avea nevoie de un microscop sau, cel puţin, de o lupă… eterică.

În interiorul fiecărui **sigiliu karmic,** chiar în centru, se distinge o steluţă centrală mult mai luminoasă decât celelalte – pe care o denumim **steluţa dintâi.** La unii oameni, **steluţa dintâi** are mărimea unui vârf de creion, la alţii are mărimea unei mărgele.

În jurul **steluţei dintâi,** pe orbite concentrice, sunt înşirate celelalte steluţe. Toate steluţele sunt dispuse după un *pattern* ce poate fi întâlnit în tot universul: *patternul spiralei.* Acest *pattern* sau model arhetipal poate fi remarcat în configuraţia atomului, a sistemelor solare, a galaxiilor spiralate, dar şi în cochiliile melcilor, scoicilor sau altor animale marine, pentru a da numai câteva exemple.

Cercurile concentrice pe care sunt înşirate steluţele au configuraţia în funcţie de vechimea şi de nivelul evolutiv al **corpului duh** al omului respectiv. Astfel, oamenii cu **corpul duh portocaliu** au un singur cerc concentric complet, pe care sunt înscrise nu mai mult de cincisprezece – optsprezece steluţe. Oamenii cu **corpul duh galben** au două cercuri concentrice, care presupun în jur de douăzeci şi cinci-douăzeci şi opt de steluţe-încarnări. Oamenii cu **corpul duh auriu,** au trei cercuri concentrice pe care sunt dispuse în jur de treizeci şi patru, treizeci şi opt, până la patruzeci de steluţe-încarnări. Oamenii cu **corpul duh albastru** pot avea până la cincizeci de steluţe încarnări.

În urma acestor constatări, se pot face câteva deducţii interesante cu privire la procesul reîncarnării omului. Având permanent în vedere faptul că distanţa dintre steluţe indică perioada între încarnări, intensitatea strălucirii steluţelor indică durata respectivei existenţe, iar culorile emise de steluţe indică modul în care omul a respectat *Ordinea cosmică,* vom încerca să aruncăm o privire asupra modului în care configuraţiile steluţelor reflectă încarnările trecute.

Ř Punctul ideal

În interiorul sigiliilor karmice sunt dispuse, aşadar, mai multe steluţe. Steluţele nu sunt mai mari de o jumătate de centimetru, dar radaţia lor este ceva mai mare. Toate steluţele sunt dispuse pe două-trei cercuri concentrice, în funcţie de vechimea şi de nivelul evolutiv al omului. Fiecare steluţă reflectă o încarnare anterioară.

Cercetând o steluţă prin clarvedere, doar de la câţiva centimetri

distanţă, Eugen poate remarca cu destulă dificultate – fiind vorba despre efecte de lumină şi de culoare minuscule –, un nucleu strălucitor de o culoare diferită de cea a steluţei. Astfel, **fiecare steluţă, care reflectă o singură încarnare, posedă în mijloc un nucleu strălucitor.** Acest nucleu poate fi denumit **punctul ideal.**

Punctul ideal, nucleul strălucitor din mijlocul unei steluţe-încarnare reprezintă *standardul calitativ cerut de legile divine pentru respectiva încarnare.* Cu alte cuvinte, la nivelul nucleului strălucitor se află înscris *planul ideal arhetipal* al respectivei încarnări. Dacă ar respecta *planul ideal arhetipal* reflectat în **punctul ideal,** omul ar putea atinge perfecţiunea într-o singură încarnare.

Din **punctul ideal** aflat în mijlocul fiecărei steluţe-încarnare provine imboldul pe care-l resimte orice om, de a se comporta în mod corect faţă de societate, familie, soţ, soţie, copii, fraţi, surori, bunici etc. Datorită imaturităţii **sufletului,** toate aceste standarde comportamentale sunt puse în practică în mod eronat.

În momentul în care omul nu se conformează standardelor divine, în jurul steluţelor apar pete închise la culoare. Ele indică faptul că omul s-a îndepărtat de standardul înscris în **punctul ideal.** Astfel, între comportamentul omului şi nivelul generat de **punctul ideal** se formează *o diferenţă de potenţial.*

Culorile emise de steluţe – pe care Eugen le poate observa foarte clar din prima perspectivă – nu reprezintă altceva decât *diferenţa de potenţial* dintre modul de comportare al unui om şi standardul înscris în **punctul ideal**. Cu alte cuvinte, culorile emise de steluţe indică gradul în care omul s-a depărtat de *Legile divine* şi de *Ordinea cosmică,* înscrise în **punctul ideal.** Dacă ar fi suficient de matur pentru a privi mereu spre standardul ideal, omul nu ar avea karma, iar steluţele n-ar mai emite decât culoarea specifică **punctului ideal.**

Tot ce este omul, este înscris în structura sa aurică, ca într-o hartă holografică. Structura aurică umană reflectă ceea ce este omul într-un anumit moment al existenţei sale, iar *diferenţa de potenţial* indică, cu precizie, deosebirea dintre ceea ce este omul în mod efectiv şi ceea ce ar fi trebuit să fie.

Având înscris *standardul ideal* chiar în structura sa aurică, omul

nu are nevoie de nicio *Judecată* post-mortem, în care instanţele cosmice să judece modul său de comportare de-a lungul unei existenţe. Însăşi structura aurică este cea care indică cu precizie ce este omul şi cât s-a depărtat de standardul cosmic. În acest context, *Judecata* care se realizează după moarte are un alt scop.

De altfel, în momentul în care o fiinţă angelică se apropie de un om – fie încarnat, fie decorporat –, primul lucru la care priveşte este **sigiliul karmic,** mai precis *diferenţa de potenţial* formată între **punctul ideal** şi culorile emise de ultima steluţă – cea a încarnării prezente pentru cei încarnaţi ori cea a ultimei încarnări pentru cei decorporaţi.

La rândul lor**, Îngerii Veghetori** numesc **punctul ideal** prin formula **„calităţile fiului femeii desăvârşit în fiecare suflare, gând şi faptă, în faţa lui Dumnezeu, a familiei şi a fraţilor săi mari sau mici, ori deopotrivă cu el, până în ziua în care va putea sta drept în faţa Lui şi va putea rezista Puterii Lui mari".**

Ř Steluţa dintâi

În interiorul unui **sigiliu karmic,** în mijlocul tuturor steluţelor dispuse pe cercurile concentrice, ca punct de pornire, se află o steluţă mai mare şi mai strălucitoare decât celelalte. Aceasta este **steluţa dintâi.**

În mod logic, **steluţa dintâi** ar fi trebuit să indice prima încarnare a omului pe pământ; datorită unor evenimente trecute, ea nu reflectă prima încarnare a omului, ci o *rezultantă* evolutivă. Astfel, după informaţiile obţinute în *lumea eterică,* **steluţa dintâi** indică stadiul evolutiv atins de om înainte de un eveniment dramatic, petrecut cu mult timp în urmă: marele potop.

Privind în trecut, apare evident că istoria pământului şi, implicit, a umanităţii s-a desfăşurat în cicluri temporale. Ciclurile temporale mai mari conţin, la rândul lor, cicluri mai mici, totul desfăşurându-se în cadrul unui proces în care perioadele de manifestare se împletesc cu perioade de catastrofă şi de nemanifestare.

După cum menţionează **spiritele naturii,** de-a lungul timpului s-au produs mai multe evenimente catastrofale, numite în *lumea eterică* prin termenul de *ştergeri,* iar în lumea noastră *potopuri.* Este bine de ştiut şi faptul că, până în momentul de faţă, pe pământ s-au succedat *patru mari generaţii de oameni* – denumite uneori, destul de impropriu, *rase.* Cel mai amplu şi dramatic eveniment catastrofal a avut loc, cândva, într-un trecut foarte îndepărtat. Acest eveniment este denumit de fiinţele lumii eterice *marea ştergere.*

Înainte de *marea ştergere,* Pământul era populat de oamenii primelor trei generaţii. Mare parte din generaţia a patra, actuala generaţie de oameni, a apărut după acest eveniment. În acele vremuri, vechea civilizaţie umană o luase pe căi greşite, ceea ce a atras după sine un potop de proporţii.

Umanitatea care a existat înainte de *marea ştergere* era formată din indivizi extrem de puternici, care atinseseră puteri inimaginabile pentru omul modern. Faţă de ele, *siddhisurile* – puterile magice – descrise de vechile cărţi indiene, sunt doar palide umbre. *Sidhhisurile* cucerite de superoamenii de odinioară permiteau, bunăoară, folosirea unor forţe psihomentale capabile de a distruge prin forţa gândului o pădure sau un sat, de a comanda elementelor naturii, de a asupri mase mari de oameni prin forţa privirii, de a levita sau de a voiaja în trup fizic, oriunde, cu mare viteză. Desigur, nu toţi oamenii atinseseră un asemenea nivel evolutiv, dar ne putem imagina că erau suficienţi câteva zeci sau sute.

În acele timpuri, datorită configuraţiei generale a structurii aurice umane, era posibil ca, în numai câteva întrupări în lumea materială, oamenii să atingă un nivel evolutiv foarte înalt, care să le permită cucerirea *siddhisurilor.* Deşi erau extrem de puternici, superoamenii de atunci se rupseseră de **Dumnezeu**, astfel încât nu mai exista niciun control asupra a ceea ce făceau. Mulţi dintre ei se aliaseră cu fiinţele luciferice, care jubilau, fericite că venise timpul pentru a controla evoluţia umanităţii şi, în fânal, pentru a o distruge.

Omul poate face ce doreşte şi nimeni, în virtutea respectării liberului arbitru, nu îl poate influenţa cu nimic. Cât timp omul nu făptuieşte în mod efectiv ceva rău, nimeni nu poate lua nicio măsură

împotriva sa. Omul mai întâi făptuieşte potrivit liberului său arbitru şi abia după aceea suportă consecinţele faptelor sale. La nivelul cosmic nu există procese de intenţie, ci doar procese ale acţiunilor concrete. În esenţă, omul este liber să facă ceea ce doreşte, dar abia după ce îşi materializează intenţiile, cosmosul şi structurile sale reacţionează într-un mod adecvat. Cauza tuturor evenimentelor catastrofale rămâne, aşadar, omul şi modul său de comportare.

Se ştie foarte bine faptul că puterea, în absenţa lui **Dumnezeu,** duce la autodistrugere, iar „realizările" fiinţelor umane superperformante duseseră umanitatea spre pragul dispariţiei totale. Înaintea *marii ştergeri* a avut loc un război al superoamenilor aliaţi cu fiinţele luciferice, împotriva fiinţelor angelice. Fiinţele luciferice, precum şi oamenii care au colaborat cu ele, au fost înfrânte. Imediat după marele război, s-a produs *marea ştergere.*

Modul aberant în care se comportau cea mai mare parte dintre oameni demonstrează cu prisosinţă faptul că, în cazul în care nu ar fi avut loc *marea ştergere,* umanitatea s-ar fi autoeliminat singură din circuitul evolutiv – ceea ce doreau, de fapt, fiinţele luciferice.

După cum se afirmă în *lumea eterică, marea ştergere* a afectat atât mediul planetei materiale, cât şi *Terra Aurica (Terra Aurica* este ansamblul planurilor cosmice ce învăluie concentric Pământul material). Teribilul eveniment a pus capăt existenţei oamenilor de pe suprafaţa planetei; mai mult decât atât, a însemnat şi retragerea efectivă a oamenilor din circuitul evoluţiei.

În decursul *marii ştergeri* a avut loc retragerea **energiei vitale a Duhului Sfânt** – *Cel care conferă Viaţa a tot ce există, al treilea aspect al Sfintei Treimi.* Retragerea **energiei vitale** a provocat dispariţia oricărei forme de viaţă şi a făcut ca Pământul, ca planetă materială, să semene cu solul lunar sau cu solul marţian. Totodată, toate fiinţele umane – **spiritele** umane învelite în **corp duh** – au fost retrase din circuitul evolutiv şi duse, undeva, în afara sau, poate, chiar în interiorul *Terrei Aurica,* într-un loc izolat. *Lumea de dincolo – Casa Tatălui ceresc* – a devenit goală nu numai metaforic. Oamenilor li s-a retras **corpul duh** şi au rămas „stele", adică **spirite,** precum erau cândva, într-un trecut îndepărtat, înaintea formării lumii materiale.

După cum se ştie, vechile mituri ale umanităţii, la fel ca şi cercetările întreprinse de maeştrii spiritului, amintesc în felul lor specific faptul că, în trecutul umanităţii, au avut loc mai multe „potopuri". Totuşi, *marea ştergere* nu trebuie confundată cu potopul descris de Vechiul Testament – potopul lui Noe – care a fost doar ultimul diluviu. În decursul *marii ştergeri* s-au derulat evenimente planetare de o amploare mult mai mare şi de o natură diferită faţă de cele rezultate în urma inundaţiilor devastatoare descrise de Biblie.

După *marea ştergere,* adevărată noapte a evoluţiei umanităţii – cea mai înspăimântătoare noapte pe care a parcurs-o umanitatea de la apariţia sa – a reînceput repopularea *Terrei Aurica;* mai întâi a „cerului", adică a *lumii de dincolo,* apoi a lumii materiale. După ce oamenii au fost retraşi din circuitul evolutiv, iar soarta umanităţii a fost pusă în cumpănă – căci mulţi se întrebau atunci dacă umanitatea va mai fi lăsată să-şi continue traiectul evolutiv –, numai bunătatealui – **Dumnezeu** a deschis calea unui alt ciclu evolutiv. Printr-o alchimie divină, viaţa a revenit în *Terra Aurica,* iar Pământul, ca planetă materială, a revenit la viaţă sub acţiunea **Duhului Sfânt.**

Totuşi, chiar înainte de *marea ştergere,* s-au încarnat mulţi oameni care acum fac parte din a patra generaţie. Marea majoritate a oamenilor care au, astăzi, **corpul duh** de culoare galbenă şi aurie, s-au încarnat de cel puţin cinci-şase ori înainte de *marea ştergere.*

Încarnându-se de mai multe ori înainte de *marea ştergere* – în *ciclului evolutiv anterior* – oamenii celei de-a patra generaţii au dobândit treptat experienţe de viaţă. În acea perioadă de timp existau alte standarde evolutive; oamenii erau structuraţi auric într-un alt mod, iar procesul evolutiv se desfăşura sensibil diferit faţă de modul în care se desfăşoară astăzi.

Niciunul dintre oamenii generaţiei a patra nu pare să fi atins înainte de *marea ştergere* un nivel evolutiv prea înalt. Totuşi, în ciclul actual, pornind de la nivelul de atunci al **corpului duh,** oamenii din a patra generaţie, care s-au încarnat de câteva ori înainte de *marea ştergere,* sunt cel puţin cu o treaptă mai sus decât cei care s-au încarnat pentru prima oară după acest eveniment dramatic.

Oamenii care au astăzi **corpul duh** de culoare aurie sau albastră

au **steluţa dintâi** mult mai strălucitoare decât cei care au **corpul duh** portocaliu sau galben, ceea ce înseamnă că experienţele lor de viaţă sunt mult mai bogate, iar vechimea lor este mai mare. Această categorie de oameni s-a încarnat de mai multe ori înainte de *marea ştergere,* iar caracteristicile – culoare, luminozitate, sunet şi miros – **steluţei dintâi** indică cu precizie acest fapt.

Steluţa dintâi este, aşadar, rezultanta evolutivă a ciclului evolutiv anterior, păstrată în memoria spirituală a omului, iar nu începutul evoluţiei omului în lumea materială. Esenţa manifestării omului în ciclul anterior rămâne imprimată în culoarea, mirosul şi sunetul emise de **steluţa dintâi**; în consecinţă, toate aceste caracteristici indică nivelul evolutiv de la care a plecat omul în noul ciclu evolutiv şi, implicit, nivelul evolutiv atins înainte de *marea ştergere.*

Steluţa dintâi are, la fiecare om, o anumită culoare, o anumită intensitate luminoasă, un anumit sunet şi un anumit miros, în funcţie de cele trei standarde karmice: legile divine, legile familiei, relaţiile cu semenii. De exemplu, un om poate avea, în ceea ce priveşte **steluţa dintâi,** la nivelul sigiliului legilor divine, culoarea galben, la nivelul sigiliului relaţiilor sociale culoarea roşie, iar la nivelul sigiliului legilor familiei culoarea maron. Sinteza tuturor culorilor nu poate fi decât culoarea portocalie a **corpului duh.** Culoarea portocalie indică aşadar calitatea **corpului duh** al unui om înainte de *marea ştergere.* **Steluţa dintâi** este, dacă putem spune astfel, chintesenţa **corpului duh** care exista înainte de *marea ştergere.*

După *marea ştergere,* când viaţa a revenit în *Terra aurica,* pe pământ a apărut *a patra generaţie* de oameni – umanitatea actuală. Primii care s-au încarnat în noile condiţii, au fost, firește, acei oameni din generația a patra care se încarnaseră de câteva ori înaintea *marii ştergeri.* Ei au deschis drumul noului val de încarnări.

O perioadă de timp după *marea ştergere* şi după revenirea pământului la viaţă, evoluţia oamenilor s-a desfăşurat în condiţii optime. Oamenii – *spirite* înveşmântate în **corpuri duh** – au repopulat pământul şi au urmat traseul evolutiv prevăzut în **Planul lui Dumnezeu.** Totuşi, de la un anumit moment dat, lucrurile au

reînceput iarăşi să se înrăutăţească.

În prima etapă a perioadei ce a urmat marii ştergeri, sub atenta ocrotire a **Fiilor Luminii,** oamenii au urmat traseul evolutiv normal. Din păcate, sub influenţa fiinţelor luciferice, oamenii au devenit din ce în ce mai răi şi mai egoişti. *În a doua etapă a acestei perioade,* lucrurile s-au înrăutăţit constant. Supuşi influenţelor fiinţelor luciferice, dar şi datorită folosirii abuzive a tehnicilor de evoluţie accelerată, tehnici asemănătoare cu tehnicile yoga de astăzi, o parte dintre oameni au dorit să cucerească cât mai repede *sidhhisurile,* pe care însă le-au folosit în scopuri egoiste, intrând iarăşi în dezacord energetic cu instanţele cosmice.

Astfel, noxele karmice s-au acumulat în mod galopant, iar cei mai mulţi oameni, în pofida puterii personale şi a *siddhisurilor,* au devenit tot mai întunecaţi karmic. O bună parte a oamenilor a atins un prag al imoralităţii, dincolo de care nu se afla decât Noaptea şi Haosul. Ei au intrat iarăşi în disonanţă energetică cu Pământul, cu **Spiritul Pământului,** cu instanţele cosmice, cu îngerii şi cu **Planul lui Dumnezeu.** Efectele n-au întârziat să se manifeste; ele s-au concretizat prin noi cataclisme devastatoare. În acest context, ultimul mare potop, potopul lui Noe, a reprezentat punctul terminus al unei epoci agitate.

Nici după potopul lui Noe, după cum este cunoscut, lucrurile nu s-au îmbunătăţit. La fel ca în perioada anterioară, din ce în ce mai mulţi oameni s-au afundat în mlaştina căilor greşite. Datorită continuei depărtări de *Ordinea cosmică,* un nou potop nimicitor era iminent. În „ceruri" s-a pus problema cu adevărat tulburătoare dacă umanitatea mai poate continua procesul evolutiv.

Pentru salvarea umanităţii, în acele momente de răscruce, **Dumnezeu,** în marea sa iubire, a luat decizia de a-l trimite pe **Fiul Său, Iisus Hristos,** în lumea oamenilor, pentru ca, prin **El**, umanitatea să fie ridicată iarăşi din malaştina slăbiciunilor şi să fie ocolită o nouă Noapte.

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu s-a încarnat în lumea oamenilor, dar oamenii nu L-au recunoscut. Mai mult decât atât, L-au răstignit pe cruce. Iar acel răspuns al **Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos,** *„Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac",* a salvat din nou umanitatea.

Pe termen scurt, Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, a salvat umanitatea de la o iminentă distrugere, răscumpărând sufletele oamenilor, iar pe termen lung a creat premisele mântuirii finale.

Capitolul 9
PREŢUL RĂSCUMPĂRĂRII

Ř Omul nou, omul vechi

Cele afirmate anterior reprezintă o expunere foarte sumară a unor informaţii primite de la fiinţele cu care Eugen a dialogat în *lumea eterică.* Astfel de informaţii au fost exprimate, într-o formă sau alta, şi de vechile mituri ale umanităţii, care nu sunt doar simple creaţii mito-poetice, aşa cum, adesea, se spune astăzi.

De altfel, aspectele principale ce privesc fiinţa umană – precum existenţa de dincolo de moarte, karma şi reîncarnarea – nu pot fi înţelese cu adevărat decât dacă sunt raportate la evenimentele cu impact deosebit asupra destinului colectiv, petrecute în trecutul umanităţii. Toate evenimentele trecutului şi-au lăsat amprenta asupra structurii aurice a fiinţei umane. În consecinţă, ele pot fi detectate prin clarvedere de către Eugen.

Pentru a exemplifica cât mai clar modul în care evenimentele trecutului sunt reflectate la nivelul structurii aurei, vom alege un exemplu care ilustrează modul în care se prezintă un sigiliu karmic şi steluţele situate în interior.

Să presupunem că avem de-a face cu un om care, în existenţa actuală, desfăşurată la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI din Era creştină, are **corpul duh** de culoarea aurie.

Cercetarea sigiliile karmice ale acestui om, relevă faptul că, în mijlocul tuturor steluţelor, care sunt dispuse pe trei cercuri concentrice, se află o steluţă luminoasă, cu o strălucire mult mai intensă decât toate celelalte. Aceasta este **steluţa dintâi.** În afara **steluţei dintâi,** dar şi în afara ultimei steluţe insuficient configurată – ultima steluţă reprezintă încarnarea prezentă –, pe cele trei cercuri

concentrice pot fi numărate 38 de steluţe. Aceasta înseamnă că acel om a avut 38 de reîncarnări.

Steluţele sunt asemănătoare ledurilor folosite în electrotehnică; fiecare led emite propria sa culoare, propriul său sunet, propriul său miros. Unele leduri-steluţe emit culori mai întunecate, alte leduri-steluţe emit culori mai deschise.

Cercetând culoarea, sunetul şi mirosul fiecărui led-steluţă în parte, Eugen poate estima calitatea morală a omului în respectiva încarnare, în funcţie de cele trei sisteme de referinţă: *legile divine, relaţiile de familie, relaţiile cu semenii.* Fiecare culoare emisă de o steluţă are o semnificaţie precisă, iar interpretarea ansamblului poate oferi informaţii preţioase cu privire la ceea ce a făcut omul în respectiva existenţă.

Din cele 38 de încarnări înşirate de-a lungul celor trei cercuri concentrice, 7 nu pot fi luate în calcul, fiind prea şterse, semn că în acele încarnări individul respectiv a murit la o vârstă fragedă, astfel că nu a putut acumula experienţe de viaţă. Din totalul celor 38 de încarnări, 30 s-au desfăşurat până la începutul Erei creştine, iar ultimele 8 după aceea. Dintre cele 30 de încarnări scurse de la *marea ştergere* până la începutul Erei creştine, 5 încarnări au fost ratate, datorită probabil unor morţi premature, iar după începutul Erei creştine doar 2 încarnări au fost ratate.

Cercetând cele 38 de steluţe, care indică existenţele anterioare ale omului din exemplul citat, Eugen a putut observa cum, din punct de vedere coloristic, începând cu a 2-a până la a 28-a, steluţele-încarnări au devenit din ce în ce mai întunecate, semn că omul avea toate şansele de se îngropa definitiv în mlaştina propriilor sale greşeli existenţiale. Aceasta înseamnă că omul în cauză, la fel ca şi umanitatea în ansamblu, a continuat – este drept că nu chiar în modul galopant ca în perioada anterioară – acelaşi traseu evolutiv defectuos. Dacă omul ar fi continuat să se comporte în acest fel, s-ar fi scufundat iremediabil în mlaştina erorii. La fel ca şi umanitatea în ansamblu, omul respectiv avea toate şansele de a fi eliminat definitiv de pe scena lumii.

La nivelul istoriei umanităţii, în perioada de timp corespunzătoare încarnării cu numărul 30 a omului din cazul citat,

cantitatea de noxe karmice se acumulase atât de mult, încât trebuia, potrivit legilor cosmice, să se producă un deznodământ tragic: o catastrofă terestră îngrozitoare, în decursul căreia umanitatea avea să fie măturată de pe scena evolutivă. După cum se afirmă în *lumea eterică,* în acea perioadă, care corespunde din punct de vedere istoric cu începutul Erei creştine, undeva, în ceruri, s-a pus dramatica întrebare: *ce este de făcut*?

Revenind la cercetarea sigiliilor karmice ale omului din cazul citat, se poate remarca o modificare semnificativă a culorilor emise de steluţe, începând cu a 31-a încarnare. Petele întunecate ce învăluie steluţele tind treptat să se deschidă la culoare şi să devină mai luminoase începând cu cea de-a 31 – a încarnare.

Totuşi, elevarea coloristică nu se datorează omului respectiv şi efortului său conştient către mai bine. Elevarea coloristică a steluţelor-încarnări se datorează influenţei globale a lui **Iisus Hristos,** ceea ce înseamnă că existenţa cu numărul 31 a respectivei persoane s-a produs la scurt timp după **Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea lui Iisus Hristos.**

Afirmaţiile cu privire la omul al cărui **corp duh** are în prezenta existenţă culoarea *aurie* – care este doar un caz printre multe altele – sunt valabile pentru toţi oamenii. Astfel, în urma analizei multor cazuri cercetate prin clarvedere de către Eugen, se impune o concluzie fundamentală: înainte de Era creştină, în perioada care urma morţii fizice, în *lumea de dincolo,* omul nu era capabil să conştientizeze decât foarte puţin că, în existenţa materială, a comis o greşeală; drept urmare, a repetat-o şi în existenţa următoare.

Dacă lucrurile ar fi continuat în acest mod, omul s-ar fi scufundat definitiv în mlaştina slăbiciunii, a viciului şi a nedreptăţii şi nu ar fi existat nicio forţă care să-l scoată de acolo. În perioada anterioară Erei creştine**, Îngerii Veghetori** şi toţi **Fiii Luminii** încercau să ajute oamenii, dar căderea întrecuse chiar şi cele mai pesimiste aşteptări.

Modificarea culorii şi luminozităţii steluţelor-încarnări, începând cu încarnările desfăşurate în Era creştină, indică faptul că umanitatea a intrat sub ocrotirea directă a lui **Iisus Hristos.**

Prin activitatea neîncetată a lui **Iisus Hristos,** fiecare om, la fel ca umanitatea în ansamblu, a cunoscut un proces de maturizare aurică şi, implicit, de evoluţie morală. În urma evenimentelor petrecute acum 2000 de ani, omul vechi s-a transformat radical, devenând **omul nou.**

Ř Un fapt de viaţă actual, prezent, vital…

Aşadar, nu fiinţa umană, singură, a realizat turul de forţă al evoluţiei personale, remarcat în modificarea benefică a culorilor emise de steluţe, ci **Fiinţa** care i-a venit în ajutor pentru a o determina să nu se mai piardă în hăţişurile existenţei materiale. Fiinţa care a venit în ajutorul omului este **Iisus Hristos.**

Omul nu poate evolua de unul singur, iar dacă se încăpăţânează să evolueze singur întâmpină dificultăţi copleşitoare.

Prin **Răstignirea, Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea la cer, Iisus Hristos** a plătit **Preţul,** pentru ca toţi oamenii să se poată elibera sau, mai corect spus, să se poată mântui. Astfel, de două mii de ani, umanitatea are în persoana lui **Iisus Hristos pe Mântuitorul** care a plătit **Preţul Mântuirii.**

Ca urmare a evenimentelor petrecute în plan terestru acum 2000 de ani – **Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea Fiului lui – Dumnezeu** – umanitatea a intrat sub directa Sa ocrotire. Prin intermediul Jertfei pe cruce, **Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit Părintele şi Ocrotitorul direct al întregii umanităţi. El a devenit Domnul tuturor sufletelor din Terra aurica**. Prin Jertfa Sa, **Iisus Hristos** a răscumpărat *sufletele (sufletele, ca elemente aurice)* tuturor oamenilor.

Pentru a intra în fluxul mântuirii, omul trebuie să se deschidă, atât *auric,* cât şi *sufleteşte.* Din punct de vedere auric, omul este un *circuit oscilant deschis,* care recepţionează şi emite energie, informaţie şi substanţă. Din păcate, de-a lungul timpului, în încarnări repetate, datorită acumulării noxelor energetico-informaţionale – karma –, omul s-a închis progresiv, astfel că nu mai poate primi ceea ce cosmosul şi structurile sale îi oferă. Astfel, pentru om a devenit necesară atât o

nouă deschidere aurică, cât şi o nouă deschidere sufletească.

Noua deschiderea aurică a omului are loc puţin după naşterea sa în lumea fizică, printr-un eveniment căruia nu i se mai acordă prea multe semnificaţii: **botezul creştin**. Prin *botezul creştin,* omul se pune, *auric,* sub influenţa protectoare a lui **Iisus Hristos**.

În schimb, *deschiderea sufletească* se produce în momentul în care omul îl recunoaşte liber consimţit, conştient, pe **Iisus Hristos** drept Ocrotitorul suprem. Biserica creştină foloseşte termenul de Mântuitor.

Ulterior, prin *rugăciune sau prin rostirea* **Numelui Său**, omul întăreşte necesitatea recunoaşterii lui **Iisus Hristos** drept *Ocrotitorul suprem* al tuturor fiinţelor umane, care trăiesc atât în lumea materială, cât şi în întreaga *Terra Aurica.*

Prin *rostirea repetată a Numelui lui* **Iisus Hristos** ori prin *rugăciune* se activează *corpul haric al plaselor mesianice,* iar omul se pune sub protecţia lui **Iisus Hristos**. Simultan se formează *chakra iubirii,* **Shainiah**, chakră situată în dreptul inimii fizice. Prin **Shainiah** se face legătura dintre **Iisus Hristos** şi **Dumnezeu Tatăl**.

Prin *rostirea* **Numelui Său** ori prin *rugăciune,* care înseamnă mai mult decât simpla recunoaştere teoretică a lui **Iisus Hristos** ca *Prieten, Ocrotitor şi Mântuitor,* omul înţelege că trebuie să se conformeze învăţăturilor Marelui Model. În momentul în care se conformează nu numai în vorbă, ci şi în faptă învăţăturilor lui **Iisus Hristos**, substanţa sufletească se modifică, iar omul conştientizează acel îndemn, atât de puţin înţeles, din Evanghelie: *„Lasă pe mama ta, pe tatăl tău, pe fraţii tăi şi urmează-Mă".*

Din păcate, concepţiile actuale îl situează pe **Iisus Hristos** undeva, departe, într-un cer inaccesibil, rupându-l de oameni şi de existenţa cotidiană – unde este atâta nevoie de El. În virtutea unei asemenea concepţii, rugăciunea pare ceva deplasat şi gratuit, dacă nu total iluzoriu, căci, la urma urmei, nu te poate auzi nimeni.

Concepţiile – să le numim spiritualiste – actuale afirmă la unison că, după moarte, oamenii merg într-un loc/stare/spaţiu, în care sălăşluiesc ca spirite decorporate până la o nouă încarnare sau, eventual, până la Marea Judecată. Aceleaşi concepţii refuză însă

această posibilitate unei Ființe foarte înalte precum este **Iisus Hristos.** Pentru a desemna locul în care se află actualmente **Iisus Hristos** se folosesc doar termeni echivoci, precum „cer", „rai", „la dreapta Tatălui".

Fără îndoială, **singurei Ființe care este în același timp om și Dumnezeu** nu i se poate atribui destinul post-mortem al unui om, dar aceasta nu înseamnă că trebuie respinsă ideea Prezenței Sale într-un anumit palier al cosmosului spiritual.

Cercetarea lui Eugen prin clarvedere confirmă faptul că **Iisus Hristos** *se manifestă în prezentul continuu,* de unde călăuzește în mod concret umanitatea. Acesta este motivul pentru care **Fiul lui Dumnezeu** nu este undeva departe, într-un „cer" inaccesibil, imposibil de atins, foarte depărtat de oameni.

Faptul că *lumea eterică* este locul *prezenței continue* a lui **Iisus Hristos,** nu înseamnă că **Iisus Hristos** se manifestă *numai* în *lumea eterică.* **Iisus Hristos** este singura ființă care se poate manifesta *„în șapte planuri cuantice, în șapte timpuri și în șapte perioade",* astfel încât expresia *„la dreapta Tatălui",* cel puțin în context, indică de fapt doar poziția sa ierarhică în cosmos. **Iisus Hristos** se află simultan *„la dreapta Tatălui",* în lumea eterică și în toate celelalte *planuri cuantice, perioade* și *timpuri.*

Iisus Hristos se opune atât la nivelul auric-microcosmic, cât și la nivelul macrocosmic, tentativelor ființelor luciferice sau shaitanice de a distruge omul. Fără activitatea Sa, omul ar fi căzut demult pradă forțelor potrivnice ce caută din răsputeri să-l elimine de pe scena evoluției. Există o luptă dramatică pentru fiecare faptă, pentru fiecare om, pentru fiecare suflet. Lupta se dă la toate nivelurile Terrei aurica. La această luptă participă toți **Fiii Flăcării.**

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ, lupta perpetuuă între **FORȚELE** cosmice, se dă atât la nivelul macrocosmosului, cât și la nivelul microcosmosului. Lupta dintre moralitate și imoralitate se desfășoară cu armele și cu suporturile existente în lumea materială, **prin oameni.** În lumea materială, unii oameni îndeamnă făți la crimă, tâlhărie, prostituție sau adulter; toate acesta sunt, în cele din urmă, rodul influențelor ființele luciferice. Alții îndeamnă la echilibru și la normalitate, la respectarea regulilor morale, iar aceasta se realizează

prin activitatea lui **Iisus Hristos** şi a **Fiilor Luminii.**

Lucifer şi fiinţele rebele urmăresc căderea umanităţii şi discreditarea totală şi definitivă a speţei umane în faţa lui **Dumnezeu,** numit în *lumea eterică* **HAUTI.** În final, fiinţele luciferice urmăresc distrugerea totală a umanităţii pentru *„a fi la fel ca la începuturi",* când, afirmă ele, **„HAUTI** *ne iubea pe noi cel mai mult…"*

Iisus Hristos urmăreşte desăvârşirea rapidă a evoluţiei omului, prin dezvoltarea nivelului vectorial evolutiv de la o existenţă încarnată la alta sau, cu alte cuvinte, trezirea şi manifestarea deplină a **spiritului.** Fiind *aici şi acum,* în prezentul continuu, **Iisus Hristos** suferă pentru toate faptele rele şi pentru toate erorile noastre, iar acea frumoasă rugăciune creştină, care începe prin formula **„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, iartă-mă căci prin păcatele mele eu Te-am răstignit***",* s-ar putea să conţină mai mult adevăr decât suntem pregătiţi să acceptăm…

Influenţa lui **Iisus Hristos** de acum 2000 de ani a făcut să nu se mai poată vorbi despre o evoluţie individuală, ci despre o *evoluţie colectivă,* realizată prin **Thent-Thint 3 Şi Bemol,** în care comuniunea aurică, sufletească şi spirituală între oameni reprezintă motorul principal.

Astfel, creştinismul nu este o simplă poveste, bună de spus copiilor iarna, la gura sobei, în care este narată povestea unui bărbat înalt şi frumos care a fost răstignit pe nedrept acum 2000 de ani; ci este **un fapt de viaţă actual, prezent, vital,** a cărui poveste, la fel de frumoasă, se spune, secundă de secundă, de două mii de ani şi se va spune atâta timp cât va exista **Terra Aurica.**

PARTEA A DOUA
ODISEEA SPIRITULUI

Capitolul 1
EVOLUŢIA OMULUI

Ř Viaţa, suprema formă de iniţiere

Demersul acestei cărţi, care este situat în perspectiva înţelegerii mecanismelor de funcţionare ale aurei, se raportează la modul în care arată structura energetică la **omul obişnuit** al timpurilor noastre.

De aceea, accentul este pus pe *observarea, interpretarea* şi *înţelegerea* proceselor energetice subtile ce au loc la **omul obişnuit: omul zilelor noastre,** omul care pur şi simplu îşi vede de treburile sale şi de existenţa sa cotidiană şi nu urmează tehnici de autoîmbunătăţire.

Analizând mai atent evidenţa oferită de existenţa cotidiană, fără a ne lăsa influenţaţi de o doctrină sau de alta, dar, mai ales, bazaţi fiind pe constatările obţinute de către Eugen prin clarvedere, se poate afirma *că* **fiecare om se află situat pe un anumit nivel evolutiv.** Aşadar, nu doar cei care urmează tehnici de autoîmbunătăţire se află în plin proces evolutiv, ci şi **oamenii obişnuiţi.**

Se afirmă adesea că omul evoluează haotic – în cazul în care se acceptă ideea că omul evoluează şi nu regresează –, iar cei mai mulţi dintre noi ne întrebăm dacă, într-adevăr, există o anumită logică sau un anumit sens în toate evenimentele existenţei.

„Singurul sens al vieţii este să-i dăm un sens", spunea cândva unul dintre marii noştri contemporani. Totuşi, dincolo de frumuseţea aforismului, lucrurile sunt ceva mai complexe, iar a te întreba dacă viaţa are sau nu un sens este echivalent cu a te întreba dacă merită sau nu să trăieşti. Şi, astfel, ajungem la ceea ce spunea cândva **Albert Camus**, pentru care *problema fundamentală a filosofiei,* departe de a fi acel ipotetic raport dintre spirit şi materie, constă în opţiunea omului – prin liberul arbitru – de a trăi sau de a muri. Prin simplul fapt de a trăi, fiecare om a descoperit singur răspunsul la *problema fundamentală a filosofiei,* alegând, în fond, să respecte darul lui **Dumnezeu**, *Viaţa,* şi să o ducă până la capăt.

Desigur, în cazul în care dă un răspuns pozitiv *problemei fundamentale a filosofiei,* este foarte frumos ca omul să acorde vieţii sensul pe care-l doreşte. Dar, înainte de a se gândi măcar la aşa ceva, este cazul să dea Cezarului ce-i al Cezarului, adică să dea Vieţii ca atare – Viaţa manifestată prin intermediul unor forţe înalte – ce-i al ei.

Concluzia cea mai importantă ce poate fi trasă în urma cercetării structurii aurice prin clarvedere de către Eugen, a proceselor aurice ce au loc de-a lungul vieţii omului, a conexiunilor dintre evenimentele vieţii şi culorile straturilor aurei este că nimic nu este lăsat la voia întâmplării, că omul parcurge un proces de maturizare evolutivă, dar, mai ales, că **evoluţia spirituală se realizează prin acumulare de experienţă.**

Viaţa pune în faţa fiecărui om ceea ce are nevoie pentru a evolua. Evenimentele existenţei fiecăruia dintre noi reprezintă mijloacele cele mai potrivite prin care are loc evoluţia.

Viaţa are un sens, suferinţele au un sens, existenţa fiecăruia, ca şi evenimentele cotidiene, au un sens mai adânc decât lasă să se înţeleagă aparenţele.

Viaţa – toate evenimentele vieţii –, destinul omului ca atare, reflectă ceea ce nu este omul, dar trebuie să devină pentru a-şi ocupa locul pe care-l merită şi care-i este menit, încă de la începutul creaţiei, în giganticul ansamblu care este cosmosul.

Din acest punct de vedere, evenimentele vieţii fiecărui om, departe de a fi simple „întâmplări" fără sens, sunt efectele lipsurilor – unii spun ale „păcatelor", dar noi nu suntem chiar atât de severi –, într-un cuvânt ale bolilor existenţiale reflectate în aură. Lipsurile omului sunt cele care, în fond, au făcut posibilă şi au condiţionat încarnarea şi existenţa în lumea materială.

Viaţa însăşi este o profundă formă de iniţiere, iar evenimentele vieţii fiecărui om în parte reprezintă forma de iniţiere de care acel om are nevoie.

Astfel, omul nu are nevoie stringentă de tehnici de iniţiere, fiindcă Viaţa îi oferă exact ce are el nevoie pentru a progresa. Totuşi, dacă, în mod conştient şi voluntar, omul alege o formă suplimentară de iniţiere sau de îmbunătăţire psihomentală şi spirituală – formă aflată în concordanţă cu caracteristicile definitorii ale actualei etape de evoluţie –, iar acest lucru este făcut cu discernământ şi cu inteligenţă, este cu atât mai bine.

Ř **Principiul termometrului**

Omul este un sistem format din patru subsisteme distincte: **subsistemul spiritului, subsistemul corpului duh, subsistemul sufletului şi subsistemul corpurilor aurice derivate** (corpul emoţional, corpul astral, corpul mental inferior etc). Evident, baza funcţionării acestor subsisteme în planul material este trupul.

Fiecare subsistem este situat pe câte un nivel cuantic distinct; astfel se poate vorbi despre patru niveluri cuantice: nivelul cuantic al **spiritului,** nivelul cuantic al **corpului duh,** nivelul cuantic al **sufletului,** nivelul cuantic al **corpului eteric** şi al **aurei exterioare.**

Deşi există relaţii stricte de interacţiune între cele patru subsisteme ce compun omul, fiecare evoluează oarecum independent, în propriul său registru evolutiv. Între toate subsistemele există, fără nicio îndoială, relaţii de conexiune şi de intercondiţionare, dar, în ansamblu, fiecare se manifestă independent, potrivit naturii sale, pe propriul său plan cuantic.

Spiritul are propriul său nivel de evoluţie. La fel, **corpul duh** are nivelul său specific de evoluţie. **Sufletul, corpul eteric interior şi corpurile aurei exterioare** au, fiecare, nivelul propriu de evoluţie.

Cele patru subsisteme se manifestă prin patru tipuri de **energii vitale***,* care circulă pe canalul **Sushumna,** pornind din zona sacrală, acolo unde cele patru planuri cuantice se întrepătrund într-un spaţiu de câţiva milimetri, formând o plasă asemănătoare filamantului unui bec. Fiecare dintre cele patru tipuri de energie vitală urcă pe **Sushumna,** alimentând în mod progresiv chakrele principale şi chakrele secundare.

Se poate astfel vorbi despre **patru tipuri principale de energie vitală,** fiecare cu caracteristicile proprii: energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului şi energia vitală a corpurilor aurice derivate. Nivelul evolutiv al fiecărui subsistem poate fi cercetat prin clarvedere de către Eugen, urmărind modul în care **energia vitală** specifică urcă pe canalul **Sushumna.**

Primul subsistem este cel al **spiritului,** iar ridicarea **energiei vitale** a planului cuantic respectiv pe **Sushumna** nu indică altceva

decât nivelul evolutiv atins de **spiritul** omului. *Al doilea subsistem* este cel al **corpului duh,** iar ridicarea **energiei vitale** a planului cuantic respectiv indică nivelul evolutiv atins de acesta. *Al treilea subsistem* este cel al **sufletului;** ridicarea **energiei vitale** a planului cuantic respectiv pe **Sushumna** indică nivelul evolutiv atins de **suflet.** *Al patrulea subsistem* este cel al **corpului eteric** şi, implicit, al **aurei exterioare. Energia vitală** a a planului cuantic respectiv indică nivelul evolutiv atins de **corpul eteric** şi de corpurile exterioare.

Evoluţia omului, mai precis stabilirea nivelului evolutiv al unui om, poate fi cercetată prin clarvedere de către Eugen, prin urmărirea nivelului de urcare a celor patru tipuri de **energii vitale,** care circulă prin cele patru canale din interiorul **Sushumnei.** Modul de manifestare a celor patru tipuri de **energii vitale** şi ridicarea lor prin cele patru canale ale **Sushumnei** nu înseamnă altceva decât *configurarea nivelului evolutiv uman.*

Pentru a folosi o comparaţie cu ceea ce există în lumea fizică, canalul **Sushumna** se aseamănă cu un *termometru.* **Nivelul de urcare a energiei vitale pe canalul Sushumna indică astfel „temperatura" interioară a omului, adică nivelul lui evolutiv.**

Cândva, în trecut, structura aurică a omului era întrucâtva diferită de cea actuală, iar cele patru tipuri de **energii vitale** se manifestau independent. Fiecare tip de **energie vitală** se ridica pe canalul **Sushumna,** în funcţie de nivelul evolutiv propriu.

La omul actual, spre deosebire de omul din trecut, cele patru tipuri de **energie vitală** urcă *simultan,* prin inducţie, pe canalul **Sushumna.** La omul actual, **energia vitală a sufletului** ţine în frâu celelalte trei tipuri de energie vitală (a spiritului, a corpului duh şi a corpurilor aurice derivate). Astfel, se poate vorbi despre **o rezultantă vectorială evolutivă** (după Principiul descompunerii vectorilor din fizică), dată de nivelul de urcare simultană a celor patru tipuri de energii, care indică nivelul general de evoluţie.

Acest mod de manifestare a **energiei vitale** este ceea ce vom numi mai departe a fi **principiul evolutiv al termometrului.**

Ř Paradigma evoluţiei

De-a lungul **Sushumnei** se află cele şapte chakre principale. Prin intermediul evenimentelor vieţii, **energia vitală** este împinsă de la baza coloanei vertebrale în sus, iar chakrele – mai precis petalele chakrelor – intră treptat în stare de funcţiune, devenind luminoase.

Urcând de-a lungul **Sushumnei, energia vitală** privită ca **rezultantă vectorială evolutivă** este atrasă de fiecare chakră. Cu cât **energia vitală** urcă mai sus pe canalul **Sushumna**, vitalizând chakrele, cu atât omul este mai evoluat.

Procesul complex al urcării **energiei vitale** pe canalul **Sushumna**, paralel cu intrarea *în stare de funcţiune* a chakrelor, se desfăşoară de-a lungul întregii vieţi. Începând cu momentul naşterii, omul primeşte experienţă de viaţă, precum şi informaţii din mediu; aceste informaţii ajung sub forma unei energii luminoase la chakre, care au rolul de a le metaboliza şi transforma.

Experienţele de viaţă şi informaţiile din mediu sunt înmagazinate în petalele chakrelor. Concomitent cu acumularea experienţei de viaţă, din sediul sacral este emisă una din cele patru tipuri de energii vitale, care se manifestă prin **rezultanta vectorială evolutivă**. Experienţele omului, o dată înmagazinate în petalele chakrelor sub forma unor impulsuri energetice luminoase, atrag **energia vitală** corespunzătoare.

Evoluţia spirituală a omului *este, aşadar, rezultatul cumulat al experienţei de viaţă şi, implicit, al reacţiei celor patru planuri cuantice, care se manifestă prin cele patru tipuri de energii vitale.*

Cele patru tipuri de energii sunt emise datorită atracţiei naturale a unei chakre. **Chakra este cea care atrage energia vitală şi nu energia vitală este cea care urcă singură.**

În momentul în care omul are o anumită experienţă de viaţă sau trăire interioară, petala unei chakre intră brusc în stare de activitate, atrăgând simultan, ca un magnet, **energia vitală** a unuia dintre cele patru planuri cuantice.

Evoluţia umană se desfăşoară de-a lungul a şapte etape principale. Fiecare dintre cele şapte etape evolutive corespunde

intrării *în stare de funcţiune* **a unei chakre şi urcării energiei vitale cvadruple** – *rezultanta vectorială evolutivă* – **de-a lungul canalului Sushumna până la nivelul corespondent.**

Urcarea **energiei vitale cvadruple –** a **rezultantei vectoriale evolutive** – pe **Sushumna,** după **principiul termometrului evolutiv**, şi activarea progresivă a sistemului celor şapte chakre constituie ceea ce putem denumi a fi **paradigma evoluţiei umane.** Fiecare dintre cele şapte chakre principale reprezintă o treaptă sau o clasă evolutivă.

Astfel, când **energia vitală cvadruplă – rezultanta vectorială evolutivă** – ajunge la jumătatea distanţei între muladhara şi swadistana, omul pătrunde în **prima clasă evolutivă.** În momentul în care **energia vitală cvadruplă** (a spiritului, a corpului duh, a sufletului, a aurei exterioare) urcă pe **Sushumna** până la nivelul chakrei *swadistana,* omul pătrunde în cea de**-a doua clasă evolutivă.** Când **energia vitală** urcă până la nivelul chakrei *manipura,* omul pătrunde în **a treia clasă evolutivă.** În momentul în care **energia vitală** urcă pe **Sushumna** până la nivelul chakrei *anahata,* omul pătrunde în **a patra clasă evolutivă.**

Când, în decursul evoluţiei, **energia vitală** urcă până la nivelul chakrei *vishuddi,* omul pătrunde în **cea de-a cincea clasă evolutivă,** iar în momentul în care **energia vitală** urcă până la nivelul chakrei *ajna,* omul pătrunde în *cea de-a* **şasea clasă evolutivă.**

În mod normal, urmând aceeaşi logică, ar trebui ca, în momentul în care **energia vitală** depăşeşte chakra ajna şi porneşte spre chakra sahasrara, omul să intre în **a şaptea clasă evolutivă.** Totuşi, începând de la nivelul ajnei, lucrurile încep să se complice. Evoluţia capătă o turnură specială, diferită de ceea ce ne-am putea imagina în stadiul actual de înţelegere.

După cum Eugen poate remarca prin cea de-a doua vedere, în epoca de astăzi nu există prea mulţi oameni din prima categorie, cei din clasa întâi evolutivă, la fel cum nu există prea mulţi oameni din clasele evolutive a şasea şi a şaptea. Cel mai înalt nivel evolutiv care poate fi remarcat în marile oraşe este clasa a cincea. Oamenii din cea de-a şasea categorie sunt extrem de puţini; mulţi dintre ei sunt retraşi, undeva, în afara civilizaţiei omeneşti, în schituri, mănăstiri sau în alte

locuri izolate. Oamenii din a şaptea clasă evolutivă sunt inexistenţi, cel puţin în marile oraşe.

Din acest motiv, în cele ce urmează, vom vorbi mai mult despre oamenii din clasele evolutive a doua, a treia şi a patra. Cei mai mulţi dintre oamenii care trăiesc în prezent şi care formează media, fac parte din clasa a treia evolutivă – clasă ce ţine de activitatea plenară a chakrei manipura şi de urcarea corespunzătoare a **energiei vitale cvadruplă – rezultanta vectorială evolutivă.**

Paradigma evoluţiei umane este, de fapt, o şcoală care cuprinde şapte clase. Aceasta este *Şcoala vieţii.* Fiecare clasă este legată de o chakră şi de intrarea *în stare de funcţiune,* prin intermediul experienţelor de viaţă, a tuturor petalelor unei chakre. Urmarea cursurilor, de-a lungul celor şapte clase, presupune intrarea treptată *în stare de funcţiune* a celor şapte chakre principale.

Totuşi, parcurgerea celor şapte clase evolutive nu se poate produce într-o singură existenţă. Aşa ceva ar fi imposibil. Urcarea **energiei vitale** de-a lungul sistemului celor şapte chakre principale se face de-a lungul multor existenţe, în multe mii de ani. Treptat, de-a lungul existenţelor de spirit încarnat în lumea materială, prin experienţe de viaţă multiple şi variate, se produce intrarea în funcţiune a petalelor chakrelor şi ridicarea **energiei vitale cvadruple – rezultana vectorială evolutivă –** de la baza coloanei vertebrale până în creştetul capului, acolo unde se află chakra Sahasrara.

Se ştie că fiecare chakră are mai multe petale. Muladhara are patru petale, swadistana are şase petale, manipura are zece petale, anahata are douăsprezece petale, vishuddi are şaisprezece petale, ajna are – potrivit tradiţiei – două petale, iar sahasrara are – potrivit aceleiaşi tradiţii – o mie de petale. Dacă am compara **paradigma evoluţiei** realizată potrivit **principiului termometrului evolutiv** cu urmarea cursurilor unei şcoli, atunci fiecare petală a unei chakre ar corespunde unui trimestru. **Totuşi, chakrele nu fac altceva decât să metabolizeze experienţele de viaţă şi să le transforme în însuşiri ontologice la nivel auric.** Fiecare petală a unei chakre are rolul său specific; petalele intră în funcţiune doar în momentul în care omul are un anumit tip de experienţă.

Vorbind metaforic, se poate spune că **rezultanta vectorială evolutivă** face patru paşi până la prima chakră, încă şase paşi până la a doua, alţi zece paşi până la a treia, încă doisprezece paşi până la a patra, alţi şaisprezece paşi până la a cincea, încă doi paşi până la a şasea, şi alţi o mie de paşi până la chakra a şaptea. Este lesne de înţeles că „paşii" corespund petalelor chakrelor, adică trimestrelor din cele şapte clase evolutive ale *Şcolii vieţii.*

Din punctul de vedere al **simbolistica chakrelor** – simbolistică imprimată în mod efectiv atât la nivelul chakrei, cât şi în reprezentările universal folosite – *paradigma evoluţiei umane* poate fi ilustrată schematic prin transformarea pătratului în cerc.

Prima chakră, **muladhara**, corespunde parcurgerii primei etape evolutive; ea poate fi reprezentată printr-un pătrat într-un cerc. Circumferinţa cercului este egală cu suma laturilor pătratului, ceea ce poartă numele de *cuadratura cercului.* Cercul simbolizează perfecţiunea care există la nivelul Terrei aurica, în care a fost introdus pătratul, adică omul „neşlefuit".

A doua chakră, **swadistana**, corespunde celei de-a doua clase evolutive; ea poate fi reprezentată printr-un cerc care circumscrie două pătrate, în interiorul cărora se află un cerc mai mic. Reprezentarea chakrei swadistana semnifică mişcarea, cheia de boltă a evoluţiei în Terra aurica. Cercul semnifică conştiinţa, iar pătratele semnifică corpurile aurice în curs de şlefuire.

Pentru fiecare dintre chakrele următoare se adaugă câte un pătrat cercului ce le cuprinde pe toate; la nivelul celei de-a şaptea chakre, **sahasrara**, care corespunde celei de-a şaptea clase evolutive, toate pătratele trasate în cerc formează o stea cu 28 de unghiuri. Cele 28 de unghiuri sunt atât de apropiate unele de altele încât par să formeze o sferă.

Ř Reflectarea evoluţiei în corpul duh

Ca structură energetico-informaţională, omul are în alcătuirea sa patru componente: **spiritul** şi ansamblul de elemente ce ţin de

individualitatea perenă a omului, inclusiv **corpul duh** (ceea ce vine la încarnare din lumile superioare şi ceea ce pleacă în acelaşi loc după momentul morţii); **sufletul** şi ansamblul ce ţine de **personalitatea** limitată la o singură existenţă încarnată; din ansamblul trup material-corp eteric; din corpurile aurice derivate: **corpul emoţional, corpul astral, corpul mental-inferior, corpul mental superior şi corpul spiritual.**

Ceea ce se încarnează la naştere este ansamblul format din **spirit, învelişul spiritului, corpul cauzal şi corpul duh,** care reprezintă **individualitatea** nemuritoare. În perioada prenatală se formează **corpul eteric,** iar în momentul naşterii se formează **sufletul,** care reprezintă personalitatea terestră. Imediat după formarea **sufletului,** se formează chakrele şi corpurile aurice exterioare.

La toţi oamenii, imediat după naştere, chakrele arată identic. La un nou născut, în primele zile după tăierea cordonului ombilical, chakrele arată ca nişte sfere puţin alungite ce nu depăşesc 3 centimetri, de culoare verde. Ele emit un sunet asemănător unui clinchet vesel de pahare din cristal, care se ciocnesc unele de altele şi răspândesc un miros asemănător laptelui proaspăt fiert.

La un nou născut, petalele chakrelor nu sunt încă formate. La rândul lor, corpurile aurice exterioare par a fi lipsite de conţinut. Ele arată ca nişte şabloane goale. Corpurile aurice exterioare se formează cu timpul, de-a lungul existenţei, fiind proiecţia **corpului duh** prin intermediul **sufletului** şi a **corpului eteric** – mai precis, prin intermediul chakrelor situate la interfaţa **corpului eteric.**

La începutul evoluţiei intră în funcţiune ***conştienţa,*** adică actul pur al omului de a lua cunoştinţă de sine şi de lume. **Conştienţa** – care nu este decât capacitatea originară a omului de a percepe lumea – se manifestă prin **cuvânt.** Ulterior, în momentul în care omul poate analiza ceea ce se întâmplă cu el apare şi **conştiinţa**. Cele două caracteristici definitorii ale fiinţei umane aparţin celor două corpuri generate de **suflet*: corpul conştienţei şi corpul conştiinţei.*** Primul corp are forma unei flăcări înalte de aproximativ 60 de centimetri ce porneşte din **sămânţa sufletului,** iar al doilea se aseamănă cu o antenă parabolică sau cu o oglindă ce circumscrie întreaga aură.

Corpurile aurice exterioare sunt formate din particule foarte mici, un fel de **atomi energetici primari,** luminoşi. Priviţi prin clarvedere de către Eugen, aceşti atomi primari par cubici. **Corpul sufletesc al conştienţei** este sigurul element al structurii aurice format din atomi originari de o altă formă decât cea cubică, specifică aurei în ansamblu. **Corpul conştiinţei** este format din atomi originari luminoşi de formă sferică.

În decursul evoluţiei umane, atomii energetici originari de formă cubică se lovesc unii de alţii, iar în urma ciocnirii lor haotice apar mici explozii de energie. Cu timpul, atomii de formă sferică ai **corpului conştienţei** pătrund printre atomii originari de formă cubică ai corpurilor derivate ale aurei; datorită frecării unora de alţii, atomii devin din ce în ce mai sferici. Privit din această perspectivă, procesul evolutiv al fiinţei umane constă în transformarea progresivă a atomilor originari de formă cubică în atomi sferici.

Din punct de vedere psihologic şi spiritual, acest proces constă în transformarea inerţiei originare, prin intermediul **corpului conştienţei,** în conştientizare. Conştientizând evenimentele vieţii, omul devine din ce mai conştient de sine şi de lume şi, în acelaşi timp, îşi modifică structura aurică.

Elementul care îşi imprimă pecetea asupra formării structurii aurice umane este însă corpul duh, ce conţine ansamblul spiritului, cu toate elementele sale componente.

Nu trebuie uitat, **corpul duh** este rezultanta tuturor reîncarnărilor omului, de la prima încarnare în lumea materială. În funcţie de nivelul evolutiv al omului, **corpul duh** posedă o culoare specifică, care nu se modifică de-a lungul vieţii şi care nu trebuie confundată cu culorile în continuă schimbare ale corpurilor aurice exterioare – de exemplu, cu culorile corpului astral.

Totuşi, şi **corpul duh** este supus transformării şi evoluţiei. La fel ca şi celelalte elemente ce compun fiinţa umană, **corpul duh** poate fi caracterizat prin culoare, luminozitate, vechime, sunet şi miros. **Corpul duh** este, în esenţă, un *corp psiho-moral,* iar componenta „moralitate" este elementul de bază, prin care cosmosul spiritual diferenţiază spiritele umane.

În ziua de astăzi, oamenii caută „spiritualitatea" cu orice preţ, confundând adesea evoluţia spirituală cu acumularea de cunoştinţe sau cu realizările concrete, palpabile, din lumea materială. Totuşi, după cum se prezintă lucrurile la nivelul Terrei aurica, problema *evoluţiei spirituale* trebuie legată de *moralitatea* omului.

De altfel, folosirea şi aplicarea termenului de *moralitate* în epoca actuală a împiedicat mult timp înţelegerea mecanismelor de funcţionare ale cosmosului. Deşi pare a fi asemănător unei ecuaţii cu „n" necunoscute, în esenţă, cosmosul nu este complicat. Explicarea mecanismelor sale de funcţionare este, în realitate, foarte simplă: întregul cosmos funcţionează pe baza **acumulării de moralitate.** Celelalte caracteristici, care în ochii oamenilor pot avea o importanţă deosebită, n-au niciun fel de valoare şi nu sunt luate în calcul decât ca simple încadrări.

Acumularea de moralitate înseamnă, pur şi simplu, **respectarea Legilor Divine. Legile Divine** nu au fost date nici de oameni, nici de îngeri, nici de Arhangheli, ci au fost date de **Dumnezeu.** Întregul cosmos este alcătuit pe baza acestor Legi, care sunt înscrise, dintru eternitate, în mecanismul său de funcţionare. **Legile divine** formează **Ordinea cosmică** sau **Firea lucrurilor.**

Problema este simplă: cine respectă **Legile Divine – Ordinea cosmică** sau **Firea lucrurilor** – se alătură mecanismului de funcţionare a cosmosului. În fond, cine respectă **Legile Divine** *se alătură lui* **Dumnezeu** *însuşi,* „împlinind voile Sale". Cine nu le respectă, devine la fel ca o rotiţă ce se opune mecanismului din care face parte.

Şi ce se întâmplă în cazul în care rotiţele unui uriaş mecanism sau ale unui simplu motor nu mai vor să funcţioneze? Răspunsul este foarte simplu: vine tehnicianul sau inginerul de serviciu şi încearcă să le repare, pentru a funcţiona la parametrii normali. Spre deosebire de lumea materială, locul unde rotiţele pot fi înlocuite şi aruncate la fiare vechi, în cosmosul spiritual nimeni nu este înlocuit. Oamenii sunt determinaţi, prin aceleaşi **Legi Divine**, să se corecteze pentru a deveni elemente componente viabile şi „funcţionale" în marele sistem cosmic.

Astfel, în momentul în care omul ajunge „dincolo" şi se trage

linie la sfârşitul unei existenţe în lumea materială, nu îl întreabă nimeni nici câte cărţi a citit, nici ce şcoli înalte a făcut, nici ce cunoştinţe a acumulat, nici măcar ce fel de exerciţii de concentrare sau de meditaţie a practicat. Aspectele considerate în lumea de „aici" ca fiind importante – precum acumularea de cunoştinţe sau de averi –, nu sunt reflectate în **corpul duh**.

În **corpul duh** este reflectat doar ceea ce a făcut omul în viaţă, pentru a-şi ridica **gradul de moralitate**. Dacă omul a dus o viaţă morală, deci a respectat **Legile Divine** – **Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor** –, nivelul său evolutiv creşte, iar acest fapt este vizibil în culoarea **corpului duh**.

Dacă nu a respectat **Legile Divine**, înseamnă că omul este „bolnav". În cazul în care este bolnav, atunci, cu necesitate, omul trebuie „însănătoşit". Pentru a fi însănătoşit, uneori, omul trebuie să treacă printr-o cură de însănătoşire: trebuie să facă un tratament adecvat – trebuie să urmeze o cură de „dezintoxicare". În urma curei de dezintoxicare, omul trebuie să-şi recapete cel puţin nivelul pe care l-a avut înainte de a începe ultima existenţă în lumea materială.

Din punctul de vedere al alchimiei aurice, lucrurile sunt simple. Pe timpul vieţii, modul de comportament al unui individ se reflectă în structurile sale aurice. Imediat după moarte, conţinutul energetico-informaţional al corpurilor aurice exterioare este aspirat (la propriu) prin chakre în **corpul duh,** care metabolizează toate experienţele acumulate de-a lungul existenţei în lumea materială. În consecinţă, **gradul de moralitate** al unui om este reflectat, ca **rezultantă vectorială evolutivă,** în culoarea **corpului duh.**

Firește, nu numai în culoarea, ci şi în luminozitatea, vechimea, sunetul şi mirosul pe care acesta le emite. Vorbind doar despre culoarea **corpului duh,** trebuie avute în vedere, desigur, şi celelalte caracteristici – sunetul, vechimea şi mirosul. Datorită faptului că în epoca noastră predomină imaginea vizuală, este de înţeles că punem accentul asupra acestei componente. De altfel, este dificil să aproximezi un sunet, o vechime sau un miros în cuvinte uzuale, ţinând cont şi de faptul că fiecare individ este unic şi, în consecinţă, are un sunet, o vechime şi un miros oarecum diferite de ale oricărui alt

individ. Fără nicio îndoială, şi culoarea **corpului duh** a fiecărui individ este unică, dar este mult mai simplu să reduci totul la un nume – un nume de culoare – înglobând totul într-o categorie ontologică fundamentală.

Corpul duh are o culoare unică pe toată durata vieţii omului, iar culoarea sa este în funcţie de gradul de moralitate, fiind în relaţie directă cu nivelul pană la care urcă energia vitală pe nadisuri, precum şi cu stadiul de funcţionare al chakrelor.

Aşadar, stabilirea nivelului evolutiv al unui om potrivit **paradigmei evoluţiei,** nu trebuie redusă doar la cercetarea nivelului până la care urcă **energia vitală cvadruplă – rezultanta evolutivă** – şi a modului în care funcţionează chakrele. Stabilirea nivelului evolutiv al unui om potrivit **paradigmei evoluţiei umane** se face, în primul rând, prin cercetarea directă a caracteristicilor **corpului duh.** În fond, caracteristicile **corpului duh** exprimă nivelul evolutiv al unui om; ele se reflectă, prin intermediul **sufletului şi corpului eteric,** în prezenta existenţă.

În funcţie de nivelul evolutiv uman, de „clasele" evolutive, culoarea **corpului duh** corespunde culorilor spectrului solar, de la roşu închis la albul strălucitor. De asemenea, culoarea **corpului duh** este în relaţie directă cu culorile pe care chakrele le manifestă în procesul activării.

În mod tradiţional, fiecare din cele şapte chakre corespunde uneia din cele şapte culori ale spectrului solar: muladhara are culoarea roşie, swadistana are culoarea portocalie, manipura are culoarea galbenă, anahata are culoarea aurie, vishudi are culoarea albastră, ajna are culoarea indigo, iar sahasrara are culoarea albă.

Astfel, dacă un om se află, să spunem, în a doua clasă evolutivă, care corespunde funcţionării plenare a chakrei swadistana, în mod sigur **corpul său duh** are culoarea portocalie. De asemenea, când un om se află în a treia clasă evolutivă, iar **energia vitală** este centrată la nivelul manipurei, culoarea **corpului său duh** este galbenă. Acelaşi proces se petrece şi în cazul funcţionării chakrei anahata, care generează, ca rezultantă vectorială, un **corp duh** de culoare aurie (până acum 2000 de ani, culoarea verde), precum şi în cazul

funcţionării chakrei vishuddi, care generează un **corp duh** de culoare albastră. După toate probabilităţile, acest fapt este valabil şi pentru chakrele ajna şi sahasrara, dar nu au fost observaţi oameni care să manifeste culorile corespunzătoare.

Există, aşadar, *un tip de om roşu* (chakra muladhara în stare de funcţionare plenară), *un tip de om portocaliu* (chakra swadistana în stare de funcţionare plenară), *un tip de om galben* (chakra manipura în stare de funcţionare plenară), *un tip de om auriu* (chakra anahata în stare de funcţionare plenară; până acum 2000 de ani, acest tip avea culoarea verde), *un tip de om albastru* (chakra vishuddi în stare de funcţionare plenară) şi aşa mai departe.

În afara culorilor de bază mai există o serie de culori intermediare, care pot fi clasificate în funcţie de numărul petalelor fiecărei chakre. Astfel, muladhara are 4 nuanţe de roşu, corespunzătoare celor 4 petale; swadistana are 6 nuanţe de portocaliu, corespunzătoare celor 6 petale; manipura are 10 nuanţe de galben corespunzătoare celor 10 petale; anahata are 12 nuanţe de auriu, corespunzătoare celor 12 petale; vishuddi are 16 nuanţe de albastru, corespunzătoare celor 16 petale; ajna are 2 nuanţe de indigo, corespunzătoare celor 2 petale; sahasrara ar trebui să aibă, potrivit tradiţiei, 1.000 de nuanţe, corespunzătoare celor 1.000 de petale.

Cum fiecare om se află pe diferite trepte ale scării evolutive, în diferite trimestre ale „şcolii" care se numeşte **Terra aurica,** deci poate fi încadrat în una dintre culorile intermediare ale spectrului evolutiv, am convenit să denumim fiecare om în funcţie de nuanţa sa specifică la un moment dat.

Atunci când se face caracterizarea aurică a unui om şi stabilirea nivelului său evolutiv, se iau în calcul atât clasa evolutivă – ce corespunde culorii de bază –, cât şi trimestrul în care acesta se află la un moment dat; în acest context se pot folosi expresii de genul „roşu 3", „galben 9" sau „albastru 10" – cifrele indicând cu precizie trimestrul sau petale corespondente „clasei" în care se găseşte.

Vorbind despre culorile **corpului duh,** nu trebuie însă pierdut din vedere ce înseamnă **o culoare.** Ceea ce un om percepe ca fiind o culoare nu este altceva decât o energie, deci o vibraţie modulată atât în

amplitudine, cât şi în frecvenţă. Cu alte cuvinte, este vorba despre o energie ce posedă o anumită lungime de undă şi o anumită frecvenţă; pentru percepţia omenească, această energie apare ca o culoare. Dacă oamenii ar putea observa undele radio cu ochiul liber, atunci, în mod sigur, ar remarca faptul că undele cu frecvenţă mică bat spre culorile „joase" ale spectrului solar, roşu, portocaliu sau galben, în timp ce undele cu frecvenţă înaltă bat spre culorile înalte, precum albastru, indigo sau alb. Acelaşi lucru se produce şi în cazul **corpului duh,** cu diferenţa că acesta nu este format din energii radio, ci din energii spirituale.

În concluzie, ceea ce se poate determina prin intermediul clarvederii la un **corp duh,** nu este altceva decât *„căldura" spirituală* a unui om, detectabilă şi măsurabilă datorită faptului că, la fel ca orice altă energie, se manifestă prin culoare şi sunet. În definitiv, **corpul duh** nu este altceva decât *corpul căldurii spirituale* acumulată de către un om în decursul existenţei în **Terra aurica** – atât în lumea materială, cât şi în *lumea de dincolo.*

De-a lungul unei existenţe în lumea materială, omul acumulează în jur de două, maxim trei nuanţe. De exemplu, dacă un om s-a încarnat cu un **corp duh** de nivelul *galben 5,* la sfârşitul vieţii, în cel mai bun caz, poate creşte până la *galben 7,* foarte rar până la *galben 8.* Această creştere calitativă este asimilată complet abia după momentul morţii, când experienţele vieţii şi, în consecinţă, bagajul existenţial karmic cu care omul trece dincolo, sunt fixate definitiv la nivelul **corpului duh.**

După momentul morţii, în urma unei alchimii aurice, **corpul duh** îşi modifică culoarea (nuanţa), vechimea, sunetul şi mirosul, urcând în mod proporţional cu efortul făcut în timpul vieţii terestre.

Capitolul 2
ŞCOALA VIEŢII

Ř Cele şapte clase evolutive

Oamenii pot fi, aşadar, clasificaţi în şapte tipuri evolutive, în

funcţie de nivelul de urcare a **energiei vitale** pe canalul **Sushumna**. Mersul evolutiv uman se desfăşoară după **principiul termometrului evolutiv**, ceea ce constituie **paradigma fundamentală a evoluţiei umane.**

Energia vitală – rezultanta evolutivă – este ţinută astăzi în frâu de energia vitală a **sufletului**. Prin urcarea **energiei vitale** prin canalul **Sushumna** chakrele încep treptat să funcţioneze.

Trebuie precizat că este vorba despre *punerea în funcţiune* a chakrelor prin urcarea **energiei vitale** şi nu despre *activarea* chakrelor prin intermediul lui Kundalini. Despre *activarea* chakrelor prin trezirea lui Kundalini nu se poate încă vorbi.

Întrucât oamenii se împart în şapte tipuri evolutive distincte, este de la sine înţeles că, pentru a cerceta modul în care are loc dezvoltarea şi maturizarea lor aurică, trebuie să ţinem cont de anumite particularităţi specifice fiecărui tip în parte. Datorită faptului că oamenii sunt atât de diferiţi, procesul dezvoltării aurice poate fi descris doar dacă simplificăm întregul proces la liniile directoare generale.

Plecând de la premisa fundamentală rezultată din analiza sistemului auric uman – după care **viaţa are un sens pentru toţi oamenii, nimeni nu este lăsat la bunul plac al forţelor oarbe, iar existenţa cotidiană a fiecărui individ reprezintă suprema formă de iniţiere** –, pătrundem astfel chiar în esenţa modului de înţelegere a omului şi a existenţei sale întrupate. Iar dacă **viaţa are un sens pentru toţi oamenii,** dacă evenimentele vieţii fiecărui om reprezintă etape necesare şi obligatorii ale desăvârşirii, înseamnă că, la nivel colectiv, **la nivelul istoriei umanităţii, evenimentele au un sens, reprezentând etape necesare şi obligatorii ale mersului evolutiv.**

În consecinţă, dacă se poate vorbi despre şapte tipuri evolutive la nivel individual, înseamnă că şi istoria umanităţii poate fi împărţită în şapte etape distincte, fiecare etapă având particularităţi specifice, în funcţie de nivelul evolutiv al majorităţii indivizilor. Astfel, se poate vorbi despre şapte clase evolutive atât din punct de vedere colectiv-istoric, cât şi din punct de vedere individual.

Prima etapă a traiectului evolutiv uman prin Terra aurica –

omul din clasa întâi evolutivă a Şcolii vieţii – presupune întruparea ca *fiu al femeii* şi trecerea prin prima Poartă, *Poarta Pământului,* adică **muladhara.**

Omul din clasa întâi, care se află la primele sale încarnări, este legat de elementul pământ şi de aspectele pur materiale ale existenţei terestre. Culoarea specifică a **corpului duh** ce aparţine unui om din prima clasă evolutivă este culoarea metalului topit, culoarea Soarelui la răsărit, *alfa* evoluţiei umane.

Simultan cu intrarea în funcţiune, în mod treptat, a celor patru petale ale chakrei muladhara, **corpul duh** al omului din prima clasă evolutivă îşi modifică culoarea de bază, de la nuanţa metalului topit la roşu.

Omul din clasa întâi evolutivă, nu are *conştiinţa* a ceea ce percepe şi trăieşte, ci doar *conştienţa* faptului că trăieşte. Atât conştiinţa, cât şi conştienţa sunt manifestările celor două corpuri care ţin de **suflet – corpul conştienţei şi corpul conştiinţei.** Prin încarnări repetate, omul dobândeşte din ce în ce mai multă *conştiinţă.*

Nivelul energetic general al aurei omului din clasa întâi evolutivă este scăzut, iar mirosurile sunt neclare şi amestecate.

Aura omului din clasa întâi este formată din atomi originari de forma unor cubuleţe de lumină, care se mişcă greoi şi haotic.

Corpul conştienţei se mişcă cu dificultate prin aură, ceea ce înseamnă că atenţia şi capacitatea de focalizare a atenţiei este foarte redusă. Acest fapt se poate remarca la nivelul alchimiei aurei: atomii originari de formă sferică ai **corpului conştienţei** străbat cu greu atomii de formă cubică ai celorlalte corpuri aurice.

Prima clasă evolutivă presupune începutul cunoaşterii mediului şi efortul din partea sufletului de a fi conştient de ceea ce îl înconjoară. **Îngerii Veghetori** din *lumea eterică,* care se exprimă într-un mod diferit de limbajul uman, spun că, în prima clasă evolutivă, omul capătă *„cunoaşterea conştienţei”* cu privire la ceea ce îi indică organele de simţ: natura şi fiinţele.

Actualmente, oamenii din prima clasă evolutivă sunt rari, iar în cazul în care se nasc, nu trăiesc foarte mult. La începutul evoluţiei, omul are nevoie, după câte se pare, de naşteri şi de morţi repetate la

intervale scurte, pentru a putea urca cât mai repede pe al doilea palier evolutiv. Pentru a ne face o idee despre modul în care arată un om din prima clasă evolutivă, probabil că trebuie să ne imaginăm cum arătau paleantropii.

Treptat, omul din prima clasă evoluează neîncetat prin cucerirea unor experienţe de viaţă variate, care presupun naşteri şi morţi repetate; paralel, **energia vitală – rezultanta evolutivă** – urcă pe Sushumna pentru a pătrunde în chakra swadistana, ceea ce corespunde începutului celei de-a doua clase evolutive.

La omul din cea **de-a doua clasă evolutivă** – omul centrat în **swadistana** –, **rezultanta evolutivă** urcă pe Sushumna până în apropierea ombilicului.

Corpurile aurice ale omului din a doua clasă evolutivă sunt formate din atomi originari ceva mai sfericizaţi. Muchiile şi laturile atomilor originari se şterg din ce în ce mai mult, datorită ciocnirilor şi frecării repetate, generate de efortul omului de a fi din ce în ce mai conştient de sine şi de lumea care-l înconjoară. La omul din cea de-a doua clasă evolutivă apare **corpul conştiinţei,** care nu exista la omul din clasa întâi.

La omul clasei a doua evolutive, între **corpul conştienţei şi corpul conştiinţei** se formează o diferenţă de potenţial: **corpul conştienţei** este încărcat cu energie negativă, iar ***corpul conştiinţei*** este încărcat cu energie pozitivă. Apărut primul, **corpul conştienţei** este mereu cu o treaptă mai sus decât **corpul conştiinţei.** Astfel, în momentul formării **corpului conştiinţei, corpul conştienţei** se află deja pe cel de-al doilea nivel. În momentul în care conştiinţa percepe ceva nou, la nivelul corpului conştienţei are loc un flash energetic, semn că omul conştientizează acel ceva.

Din punctul de vedere al alchimiei aurice, atomii sferici se mişcă mult mai uşor printre atomii cubici. Modificându-şi structura aurică prin activitatea corpurilor conştienţei şi conştiinţei, omul evoluează neîncetat.

A doua clasă evolutivă presupune prima conştientizare a Eului: omul se distinge de mediu pentru a deveni un Eu; după cum se exprimă **Îngerii Veghetori,** conştientizarea Eului presupune

„cunoaşterea conştienţei”, indicând că omul este o persoană distinctă de mediu şi de celelalte fiinţe vii.

Îngerii Veghetori mai afirmă că *„omul cunoaşte că este conştient, iar datorită acestui fapt apare ceva nou, inexistent anterior: conştiinţa şi cuvântul. Devenind conştient de conştiinţă, omul începe să combine învăţăturile primei clase evolutive cu învăţăturile celei de-a doua”.*

În a doua clasă evolutivă, în afara conştienţei care apăruse pe primul nivel, apare deci un element nou: conştiinţa. Omul devine conştient de sine şi de lume sau, altcumva spus, conştientizează şinele şi lumea. Prin funcţionarea celei de-a doua chakre, omul devine conştient nu numai de sine, ci şi de puterea sa trupească.

În perioada istorică în care oamenii au devenit conştienţi pentru prima oară de puterea lor fizică, trupurile erau foarte robuste. Manifestarea puterii brute în lumea oamenilor a determinat un nou sentiment, *mândria,* care este foarte mare la cei situaţi pe acest nivel evolutiv. După cum se exprimă **Îngerii Veghetori,** *„atunci a existat cel mai puternic corp fizic* (din istoria umanităţii); *acesta a dus la cunoaşterea conştienţei* (dobândirea conştienţei) *acestui fapt. Atunci a apărut puterea şi manifestarea ei, iar rezultatul a fost mândria”.*

În primele două clase evolutive, conştientizarea sau *„cunoaşterea conştienţei”* este legată de natură şi de ceilalţi oameni. În prima clasă evolutivă, omul are *cunoaşterea conştienţei* pământului, adică a ceea ce, astăzi, desemnăm prin termenul generic de natură. Prin natură înţelegem pământul şi tot ce cuprinde el: minerale, vegetale, animale. Clasa a doua permite *„cunoaşterea conştienţei”* oamenilor, atât în cadrul relaţiilor sociale, cât şi prin intermediul partenerului de viaţă: soţul ori soţia.

În cea de-a doua clasă evolutivă, culoarea **corpului duh** este portocalie, de la portocaliul ce bate spre roşu, specific primului trimestru sau primei petale a chakrei swadistana, până la portocaliul deschis ce tinde să se transforme în galben, specific intrării în funcţiune a ultimei petale. Chakra swadistana are şase petale, deci se poate vorbi despre şase trimestre evolutive, fiecărui trimestru corespunzându-i o nuanţă în plus, reflectată la nivelul **corpului duh.**

Din punct de vedere istoric, a doua clasă evolutivă corespunde epocii arhaice, în care omul se despărţea de impulsurile primare, generate de sexualitatea exacerbată specifică copilăriei umanităţii şi de societatea matriarhală în care erau adorate zeiţele materne, simbol al fertilităţii universale.

A treia clasă evolutivă presupune dezvoltarea mentalului şi a tot ce ţine de el, inclusiv caracteristicile negative. A treia fază a evoluţiei omului presupune, înainte de toate, începutul înţelegerii lumii şi a sinelui propriu prin intermediul mentalului, iar nu doar instinctiv, precum în primele două clase.

La nivel individual, în această clasă evolutivă, paralel cu începerea funcţionării petalelor chakrei manipura, are loc dezvoltarea corpului mental inferior, a intelectului, a „deşteptăciunii", a capacităţii de a investiga natura şi mediul social, de a face descoperiri, de a interpreta lumea.

La nivel colectiv, a treia clasă evolutivă corespunde epocii de avânt a culturii şi a ştiinţei; într-un cuvânt a cunoaşterii exclusiv pe cale intelectual-raţională. A treia clasă evolutivă este epoca marilor filosofi – *philosophus,* iubitorii de înţelepciune –, epoca marilor savanţi, a marilor conducători politici, a marilor descoperiri, a marilor invenţii, a marilor călătorii, a cunoaşterii raţionale la superlativ.

A treia clasă evolutivă implică, de asemenea, experimentarea egoismului; ceea ce presupune din partea omului *„cunoaşterea conştienţei că este înşelat sau că înşală"* – după cum se exprimă **Îngerii Veghetori.**

În clasa a treia, omul dă piept cu perfidia, cu făţărnicia, cu egoismul, cu mândria excesivă şi devine conştient de faptul că înşală sau că este înşelat. Relaţiile sociale, relaţiile Eu/Lume şi Eu/alt-Eu, formează un ansamblu complex de interconexiuni aurice. Principala caracteristică a celei de-a treia clase evolutive constă în manifestarea egoismului.

Reflectarea celei de-a treia clase evolutive în istoria umanităţii a constituit-o epoca marilor războaie de cucerire şi de expansiune, epoca marilor state hegemoniste din antichitatea Orientului apropiat sau îndepărtat, apoi din Europa – epocă ce a culminat cu formarea

Imperiului roman, cu formarea conştiinţei de cetăţean şi, ulterior, cu formarea principalelor puteri politico-militare ale Evului Mediu european.

Ultimul avatar al celei de-a treia clase evolutive este epoca modernă, în care s-au format, pe fundalul vechilor structuri, naţiunile actuale. Într-un viitor nu prea îndepărtat, vechile organizări economico-politice şi sociale, specifice celei de-a treia clase evolutive, se vor stinge, pentru a face loc unei alte organizări economico-sociale, care nu este însă globalizarea, ci ceva mult mai profund, legat în special de atingerea celei de-a patra clase evolutive, în care indivizii vor lucra prin chakra anahata.

Culoarea **corpului duh** a oamenilor din cea de-a treia clasă evolutivă este galbenul, de la nuanţele ce bat spre roşu-portocaliu spre nuanţele ce bat spre auriul flăcării unei lumânări. Fiecare petală a chakrei manipura înseamnă un trimestru de parcurs, înseamnă o nuanţă în plus la culoarea generală a **corpului duh**; înseamnă, de asemenea, experienţe noi de viaţă. Atomii originari din aură capătă treptat formă sferică, ceea ce înseamnă conştientizarea lumii şi a sinelui propriu.

Parcurgerea trimestrelor anevoioase ale clasei a treia presupune şi dezvoltarea corpului mental, al cărui volum – la propriu – devine din ce în ce mai amplu, învăluind partea superioară a trupului până la o distanţă apreciabilă.

În clasa a treia evolutivă, cunoaşterea se bazează exclusiv pe travaliul intelectului. Totuşi, inteligenţa excesivă, ştiinţa fără credinţă, duce în fundături periculoase, căci mentalul este domeniul predilect de acţiune al fiinţelor luciferice…

În clasa a patra, care corespunde cu intrarea în funcţiune a chakrei anahata şi urcării corespunzătoare a **energiei vitale**, compoziţia aurei este formată aproape în totalitate din atomi originari sferici, fiind astfel asemănătoare cu cea a **corpului conştiinţei.**

Treptat, pe măsură ce omul parcurge cele douăsprezece trimestre, echivalente celor douăsprezece petale, chakra anahata intră în stare de funcţionare la parametrii optimi. Datorită faptului că actul cunoaşterii este rezultanta contopirii *conştienţei* cu *conştiinţa,* omul

din clasa a patra înţelege la justa valoare organizarea lumii şi a fiinţei umane în ansamblu.

La oamenii din cea de-a patra clasă evolutivă, operaţiunile specifice mentalului, care analizează, sintetizează şi disecă doar în termeni de bine-rău sunt treptat înlocuite cu operaţiunile mentalului superior. Treptat, oamenii din a patra clasă evolutivă se deschid către lume printr-un efort cognitiv, care ar putea fi sintetizat într-o singură expresie: *iubire-înţelepciune.*

Ca revers, a patra clasă evolutivă presupune *cunoaşterea conştienţei* unui element nou: *trădarea.* Cei care trec prin această clasă devin conştienţi de faptul că minciuna şi, în ultimă instanţă, trădarea „stau cu regele la masă".

Trădarea se poate manifesta pe toate palierele existenţei: în ceea ce priveşte respectarea legilor subtile, în ceea ce priveşte relaţiile sociale cu semenii sau în ceea ce priveşte familia.

Paralel cu trădarea, a patra clasă evolutivă presupune *cunoaşterea* unui alt element: *angelicul,* care este perceput difuz prin aură. Oamenii din cea de-a patra clasă evolutivă devin conştienţi, difuz la început, că nu sunt singuri în univers, că există instanţe superioare, manifestate prin fiinţe îngereşti.

Oricât ar părea de straniu după modul de înţelegere actual, într-un fel, *angelicul* este legat de *trădare,* întrucât, în această clasă evolutivă, omul este pus, prin împrejurările vieţii, să îşi declare deschis poziţia faţă de trădare. Poziţia faţă de trădare nu poate fi exprimată decât prin două sentimente: ură şi iubire.

Prin manifestarea urii în cazul trădării, omul alege să cadă sub influenţa fiinţelor luciferice. Prin manifestarea iubirii în cazul trădării, omul îi iartă pe cei care l-au trădat şi se alătură **Fiilor Luminii** şi lui **Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu**.

Omul clasei a patra evolutive se află în faţa unei mari încercări interioare: **trebuie să aleagă**. Alegerea este crucială, întrucât a patra clasă evolutivă, care presupune activarea chakrei anahata, este punctul de intersecţie a celor două axe principale (în acest caz, omul este privit din faţă) ce formează **crucea omului***: axa verticală* ce uneşte sahasrara cu muladhara şi *axa orizontală* ce uneşte chakra inimii,

Shainiah – deschisă de **Iisus Hristos** – cu chakra anahata şi cu chakra orgoliului.

Omul din clasa a patra evolutivă trebuie, precum **Iisus Hristos** acum 2000 de ani, să-şi poarte singur *Crucea* şi să aleagă, prin liberul său arbitru, *Calea.* **Crucea omului** estre o cruce interioară, iar căile ce se deschid în acest punct al periplului spiritual duc ori în Cer ori în Infern.

Dacă alege iubirea şi iertarea, moderaţia şi viaţa cumpătată, omul îşi pune în funcţiune chakra inimii, **Shainiah**, în care **Iisus Hristos** se uneşte cu **Dumnezeu**.

Dacă alege calea egoismului, omul îşi deschide chakra maron din partea dreaptă şi-l alege pe Lucifer. Se spune că, în momentul în care, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, vor exista suficienţi oameni cu chakra egoismului în stare de funcţiune, lucind în sumbra culoare maron spre negru, se va putea încarna în lumea materială însuşi Lucifer, sub forma Antihristului.

Din punct de vedere istoric, a patra epocă, ce corespunde celei de-a patra clase evolutive, a început deja; totuşi, apogeul este situat în viitor, dar nu atât de departe cum s-ar putea crede. În această etapă evolutivă ce deja a început, oamenii sunt puşi în faţa alegerii. Cum s-a spus adesea de către vechii profeţi şi este consemnat în scrierile sacre, umanitatea se va scinda – de fapt, scindarea a şi început. Unii oameni vor alege trufia, puterea, mândria, egoismul, iar ceilalţi – desemnaţi în vechile scrieri prin formula „aleşii" – vor alege **SHAINIAH, STÂNGA, 4.**

SHAINIAH, STÂNGA, 4 este a patra chakră din partea stângă, în care **Iisus Hristos** se uneşte cu **Dumnezeu** în om…

Clasa a *cincea* aduce elemente noi în mersul evolutiv al omului. În clasa a cincea are loc intrarea în funcţiune a chakrei vishuddi. Simultan, se dezvoltă **corpul mental superior.**

Pe măsură ce omul parcurge cele şaisprezece trimestre corespunzătoare petalelor chakrei vishuddi, **corpul duh** dobândeşte o frumoasă culoare albastră, devenind din ce în ce mai diafan.

Dincolo de toate, în clasa a cincea evolutivă, omul are *cunoaşterea conştienţei* **că a** ales, în funcţie de ceea ce a ales, iubirea sau ura, omul se consacră uneia dintre căi: **Calea lui Hristos** sau Calea

fiinţelor luciferice. În funcţie de ceea ce alege, omul „învaţă să-i înveţe" pe alţii, devenind apostolul uneia dintre cele două căi.

Alegând calea cea dreaptă, omul va pătrunde în **clasa a şasea evolutivă.** În această clasă evolutivă, pe măsura activării chakrei ajna, omul devine conştient *de Fiinţa care l-a salvat,* ridicându-l din stadiul incipient. Această Fiinţă este **Iisus Hristos,** care salvându-l pe om, a plătit *Preţul răscumpărării.* În această etapă evolutivă, omul începe să devină conştient de **Prezenţa lui Iisus Hristos în Trupul de Slavă** şi începe să intre în comuniune cu **El**.

A şasea clasă evolutivă presupune dezvoltarea chakrei ajna, formarea unui **corp duh** de culoare violetă şi atingerea punctului terminus al procesului evolutiv uman. Dincolo de această treaptă, nu se mai poate vorbi despre genul ontologic de om.

Ř *Pragurile Crucii Vieţii*

În drumul ascendent al **energiei vitale – rezultanta evolutivă** – spre creştetul capului, se află două praguri majore: primul prag se află la nivelul chakrei anahata, iar al doilea se află la un nivel superior, în apropierea chakrei ajna.

Privind omul din perspectivă frontală, se poate spune că structura aurică umană alcătuieşte o **cruce.** Această **cruce** este alcătuită din linia verticală – canalul **Sushumna** – şi din linia orizontală formată dintr-un ax imaginar ce uneşte cele trei chakre situate la nivel pieptului: chakra inimii *(***Shainiah***)*, chakra anahata şi chakra orgoliului. Axul astfel format este **primul mare prag.**

La nivelul **primului mare prag,** în a patra clasă evolutivă, omul trebuie *să aleagă* între **Căile** ce se deschid în faţa sa. Prima este **Calea evolutivă standard – paradigma evoluţiei** descrisă anterior –, în care are loc intrarea progresivă în funcţiune a celor şapte chakre situate de-a lungul Sushumnei. A doua este **Calea egoismului,** care se prefigurează în condiţiile în care omul îşi pune în funcţiune chakra orgoliului, situată în partea dreaptă. A treia cale este **Calea iubirii,** deschisă de **Iisus Hristos**; în acest caz, omul îşi pune în funcţiune

chakra iubirii – **Shainiah.** Omul, prin liberul său arbitru, estre cel care decide pe ce cale să meargă.

Înainte de a pătrunde în a cincea clasă evolutivă, omul se află, aşadar, pe talerele unei balanţe: în mijloc este axul central al balanţei – care, din punct de vedere microcosmic este **Sushumna** –, într-o parte stă **Iisus Hristos** care se manifestă prin **Shainiah**, iar în cealaltă parte stă Heruvimul care s-a opus cândva planului divin: Lux/Lucifer, care se manifestă prin chakra orgoliului.

După ce primul prag a fost depăşit de omul din a patra clasă evolutivă – alegerea între **Iisus Hristos** şi Lucifer –, la sfârşitul celei de-a cincea clase (înainte ca **energia vitală** să pătrundă în ajna) urmează **al doilea şi cel mai dificil prag**: întâlnirea cu Adversarul, Shaitan. Al doilea prag al **Crucii Vieţii** este reprezentat uneori în bisericile creştine prin a doua bară orizontală aplicată pe bara verticală.

După cum se ştie, unele cruci creştine au două braţe orizontale, una mare şi cealaltă mică. Braţul cel mic este puţin mai sus de braţul mai lung şi indică al doilea prag al omului: întâlnirea cu Shaitan, Adversarul – esenţa răului, agentul haosului, duşmanul absolut al cosmosului.

Pe a doua bară orizontală a crucifixului creştin – bara mică – este scrisă, uneori, prescurtarea INRI. Tradiţional, INRI este prescurtarea formulei **Iisus din Nazareth**, **Regele Iudeilor**. Se pare, totuşi, că prescurtarea INRI presupune şi un al doilea sens, subsidiar. INRI poate fi interpretat şi ca prescurtare a cuvintelor latineşti Ignes Naturam Rerum Ignitus. Deşi cuvintele latineşti par a indica că este vorba despre un Foc care purifică întreaga natură, este destul de evident că avem de-a face cu purificarea naturii fiinţei umane prin Focul Interior. Sau, după cum stă scris în cărţile sacre ale creştinismului: *Botezul prin foc.*

În aceeaşi ceas de cumpănă, în clasa a cincea evolutivă, omul trebuie să aleagă între **Iisus Hristos** şi Adversar. Adversarul este mult mai periculos şi mai perfid, mult mai puternic şi mai dur decât Lucifer. Lucifer însuşi – care înaintea răzvrătirii sale era cel mai puternic şi cel mai frumos dintre înalţii Heruvimi, *Purtătorul de lumină* sau

Strălucitorul Fiu al dimineţii – a căzut cândva în mrejele sale.

Doar **Iisus Hristos,** prin intermediul *Botezului prin Foc – Focul* este **Duhul Sfânt** – poate ajuta omul să depăşească pragul întâlnirii cu Adversarul. Întâlnirea omului cu Adversarul are loc la sfârşitul celei de-a cincea etape evolutivă, înainte ca chakra ajna să intre în stare plenară de funcţiune.

Oamenii care parcurg **paradigma evolutivă standard** au toate şansele de a se poticni, în lipsa unui sprijin, la trecerea celor două praguri: întâlnirea obligatorie cu Lux şi întâlnirea obligatorie cu Adversarul-Shaithan.

În actualul stadiu evolutiv, de 2000 de ani, unicul sprijin pentru oameni este **Iisus Hristos,** *a cărui Putere şi Tărie este mai presus de a oricărui ispititor.* **Iisus Hristos,** *Ocrotitorul suprem al tuturor oamenilor, este singura Fiinţă din cosmos care poate salva omul şi-l poate ridica dincolo de praguri.*

Din punct de vedere istoric, reflectare a evenimentelor microcosmice, a şasea etapă a istoriei lumii va avea loc cândva, într-un viitor nedefinibil, când, după cum stă scris în *Apocalipsa Sf. Ioan,* fiara cu şapte cante îşi va face apariţia în lumea oamenilor.

De fapt, *Apocalipsa Sf. Ioan,* cea mai misterioasă şi cea mai esoterică scriere creştină, descrie atât microcosmic, cât şi macrocosmic cele şapte etape ale evoluţiei omului şi ale lumii. Deschiderea celor şapte peceţi – peceţi omologabile chakrelor şi celor şapte clase evolutive – întâlnirea cu Lucifer – prima fiară –, apoi cu Adversarul – fiara ce se ridică din mare – reprezintă descrierea fidelă a procesului evolutiv universal, cosmic şi uman, pe care *Sf. Ioan* a primit-o direct, *aflat în duh, de* la **Iisus Hristos.**

Atunci când, sub directa supravegherea a **Mielului,** sufletul va „deschide" progresiv peceţile/chakrele, omul va deveni conştient de panorama lumii fizice şi a lumii spirituale; omul va înţelege, în sfârşit, natura „jocurilor" karmice care se desfăşoară atât în lumea oamenilor, cât şi în lumea spirituală. Totodată, omul va înţelege relaţiile complexe ce se formează între cele două lumi: lumea spirituală şi lumea materială.

Punerea în funcţiune a chakrei ajna, concomitent cu activarea

completă a **Shainiei** conferă **corpului sufletului** caracteristici identice cu cele ale **corpului duh.** În acest caz, după moarte, **corpul sufletului** se va uni cu **corpul duh,** cu care va forma o unitate. Această unitate poartă numele de **suflet spiritual** sau, pentru a folosi atât limbajul creştin cât şi limbajul folosit în limba eterică, numele de **Fiu al Omului** (până în această etapă, omul este doar un **fiu al femeii***).* Atingând această fază evolutivă, **sufletul** omului va deveni nemuritor, dobândind aceleaşi caracteristici ca şi **corpul duh,** cu care va forma o unitate.

Oamenii care au reuşit să-şi formeze un **suflet spiritual** şi au transcens condiţia umană, cea *de* **fii ai femeii,** devenind **Fii ai Omului,** vor păstra caracteristicile fiziologice şi fizionomice ale ultimei lor existenţe trupeşti. Ei nu se vor mai încarna în lumea materială, rămânând să acţioneze în *lumea eterică.*

La toţi ceilalţi oameni, la **fiii femeii,** după moarte, pe măsura transformărilor suferite în *lumea de dincolo,* trăsăturile fiziologice se modifică treptat; astfel, la viitoarea încarnare omul va dobândi o fizionomie diferită.

Clasa a şaptea evolutivă presupune *cunoaşterea conştienţei* faptului că în toate fiinţele se află **Dumnezeu.** Omul devine conştient de faptul că **Dumnezeu** nu l-a părăsit niciodată, precum şi de faptul că, văzându-l mereu prin manifestările sale în lume, nu l-a înţeles cu adevărat. Omul devine conştient de faptul că, dintotdeauna, a fost un copil al lui **Dumnezeu.**

Capitolul 3
ACTIVAREA CHAKRELOR

Ř Nivelul optim de funcţionare

Pe măsură ce oamenii parcurg treptele scării evolutive, corpurile aurice devin din ce în ce mai rafinate, mai luminoase, iar sunetele şi mirosurile emise de ele sunt mai armonioase. Procesul de evoluţie progresivă întâlnit în cazul corpurilor aurice se repetă şi în

cazul chakrelor.

Treptat, pe măsură ce omul evoluează potrivit **paradigmei evoluţiei,** deci cucereşte experienţe de viaţă şi, implicit, cunoaştere, **fiecare dintre cele şapte chakre situate pe canaulul Sushumna atinge un nivel de funcţionare optim.**

Totuşi, nu **energia vitală** care urcă pe **Sushumna** pune în stare de funcţiune o anumită chakră, ci experienţele vieţii; doar experienţele vieţii atrag în mod corespunzător **energia vitală** dinspre baza coloanei vertebrale în sus. În momentul în care petala unei chakre intră în stare de funcţiune, **energia de viaţă** urcă în mod corespunzător. Petalele chakrelor sunt vârtejuri de energie care îşi schimbă culoarea – adică frecvenţa şi lungimea de undă – în funcţie de energia metabolizată, datorită experienţelor de viaţă acumulate.

O chakră *intră în funcţiune* doar în momentul în care omul cucereşte anumite experienţe de viaţă; la rândul lor**,** experienţele de viaţă determină urcarea **energiei vitale***.* Procesul este, practic, simultan. Experienţele de viaţă pun în funcţiune petala – micul vârtej de energie –, iar **energia vitală** urcă de la baza coloanei vertebrale până la acel punct.

Există însă o diferenţă esenţială între funcţionarea unei chakre şi activarea ei. Mulţi cercetători au astăzi tendinţa de a considera că o chakră este *activată* în momentul în care *un clarvăzător* poate remarca o luminozitate emisă de vârtejul energetic respectiv. Aceasta nu este însă o *activare,* ci doar intrarea chakrei respective *în stare de funcţionare.*

Intrarea în stare de funcţionare nu este dată de trezirea lui **Kundalini** şi nu are de-a face cu **Kundalini***.* Funcţionarea unei chakre este determinată doar de experienţele de viaţă ale omului – *viaţa, unica formă de iniţiere* – şi, implicit, de urcarea simultană a **energiei vitale***.*

Activarea unei chakre este însă cu totul altceva decât intrarea ei în stare de funcţiune, în cadrul procesului evolutiv. Activarea unei chakre se produce abia după ce chakra ajunge să funcţioneaze la parametri ei normali.

Despre activarea chakrelor se poate vorbi doar după ce s-a

încheiat procesul evolutiv standard. În momentul în care **energia vitală** ajunge în chakra ajna, iar restul chakrelor *au nivelul optim de funcţionare,* se poate spune *că* **s-a încheiat procesul evolutiv uman** potrivit **paradigmei standard**. În acel moment, omul transcende nivelul ontologic *de* **fiu al femeii.**

În mod natural, abia în acel moment se poate manifesta energia numită Kundalini şi poate începe activarea chakrelor. Kundalini apare abia în momentul în care energia vitală – rezultanta vectorială – şi-a încheiat activitatea şi toate chakrele, inclusiv ajna, sunt în stare de funcţionare.

Dacă cele patru tipuri de energie vitală – a spiritului, a corpului duh, a sufletului şi a corpului eteric – au culori, mirosuri şi sunete specifice, **Kundalini** poate fi perceput prin clarvedere de către Eugen ca un fir subţire de energie strălucitoare, fără o culoare precisă, fără miros, care urcă începând de la chakra situată la baza coloanei vertebrale, muladhara.

Ř Acţiunea Duhului Sfânt

Energia Kundalini nu se trezeşte însă cu de la sine putere: ea urcă pe canalul Sushumna doar datorită faptului că este atrasă de o altă energie, mult mai puternică. Această energie este DUHUL SFÂNT.

Duhul Sfânt, al treilea aspect al Trinităţii, este singura forţă din cosmos care-l poate atrage pe Kundalini.

Duhul Sfânt apare abia în momentul în care, în mod natural, omul este pregătit pentru a-l primi într-o fracţiune de secundă, atunci când omul este pregătit, sub forma unei limbi de foc de culoare roşie, Duhul Sfânt se centrează deasupra creştetului omului, îl trezeşte pe Kundalini şi-l ridică încet prin Sushumna.

Atras fiind de **Duhul Sfânt, Kundalini** urcă încet de-a lungul canalului de un milimetru grosime din interiorul Sushumnei. Acest canal subţire – denumit *Citrini* de misticii indieni – este cel prin care circulă, la omul normal, **energia vitală** specifică planului cuantic al

spiritului.

Desigur, trezirea lui **Kundalini** sub acţiunea **Duhului Sfânt** se produce numai în cazul în care **energia vitală** urcase anterior până la ajna chakra. În momentul de apogeu al procesului, imediat după ce s-a centrat în ajna, **energia vitală** se retrage foarte rapid din toate structurile aurice, de pe toate nadisurile şi din toate chakrele, iar omul pare a se „stinge": la nivelul aurei sale nu se vede niciun fel de lumină.

Dacă, în mod obişnuit, omul apare luminat feeric de energiile multicolore ce-l brăzdează neîncetat, de strălucirea chakrelor sau a corpurilor aurice – fiecare componentă aurică, fiecare nadis, chakra sau energie posedând luminozitatea sa specifică –, în momentul retragerii **energiei vitale,** totul este stins. Omul este ca un mare oraş în pană de curent electric: nimic nu luminează, nimic nu este luminat. Totul este tăcere, totul este cuprins de liniştea premergătoare exploziei luminoase generate de urcarea lui **Kundalini.**

Procesul trezirii lui **Kundalini** sub acţiunea **Duhului Sfânt** se produce fulgerător. Imediat după retragerea **energiei vitale**, deasupra creştetului capului, ceva mai sus de Sahasrara, sub forma unei energii strălucitoare de culoare roşie, ca o limbă de foc, apare **Duhul Sfânt**. Simultan, cu viteza fulgerului, prin canalul *Citrini,* situat în interiorul Sushumnei, îşi face apariţia **Kundalini**.

La început, între **Kundalini** şi **Sfântul Duh** se formează scurt-circuite asemănătoare cu cele produse la instalaţiile de înaltă tensiune. Foarte încet, atras de **Sfântul Duh**, **Kundalini** urcă, activând toate chakrele de pe canalul **Sushumna***:* muladhara, swadistana, manipura, anahata, vishuddi, ajna. În momentul în care ajunge în ajna, **Kundalini** se întâlneşte cu **Sfântul Duh**, formând o unitate.

În concluzie, iluminarea nu se produce de jos, ci de sus, de la Duhul Sfânt, care are rolul de a atrage energia Kundalini.

Singur, fără aportul **Duhului Sfânt**, care este cea mai puternică energie existentă în cosmos, **Kundalini** nu are de ce să fie trezit. **Kundalini** trebuie trezit numai prin intermediul **Duhului Sfânt**, care vine din înalt.

Acest proces nu prea are loc în lumea noastră, a oamenilor „normali". Ea nu se produce nici în lumea yoghinilor, datorită faptului

că, în *era noastră,* fiinţa umană nu mai poate evolua doar prin poziţii corporale, exerciţii respiratorii, procedee de concentrare, meditaţie, contemplaţie etc, fără o evoluţie corespunzătoare a moralităţii.

În cazul practicării tehnicilor yoga, unele petale ale unor chakre pot fi, într-adevăr, „păcălite" să se activeze prin meditaţie sau prin rostirea neîncetată a unor mantrasuri – care nu sunt altceva decât sinonimele sonore ale „zgomotului de fond" produs de respectivele petale. Deşi se activează, petalele chakrelor nu pot însă determina ridicarea energiei vitale, iar acest fapt se datorează faptului că, de 2000 de ani, **energia vitală cvadruplă** este ţinută în frâu de către **energia vitală a sufletului**.

Dacă, anterior acestui eveniment epocal, crucial în istoria umanităţii şi a *Terrei Aurica* care a fost încarnarea lui **Iisus Hristos** în lumea oamenilor, **Kundalini** putea fi trezit prin tehnici meditative, mantrasuri, formule rituale, tehnici de yoga etc, în era creştină acest fapt nu mai este posibil. Acesta este şi motivul pentru care, în ziua de astăzi, niciun practicant al tehnicilor yoga nu se poate lăuda cu trezirea lui **Kundalini** înainte de vreme, oricât efort ar depune în acest sens.

Sigurele persoane care, teoretic, astăzi, ar mai putea realiza o astfel de performanţă sunt doar câţiva mistici hinduşi – *jivanmukti* –, care, probabil, erau deja treziţi în existenţele anterioare erei creştine şi care finalizează, în decursul existenţei prezente, ceea ce au început cândva. Ei însă nu aparţin procesului evolutiv actual, făcând parte dintr-o altă generaţie evolutivă, dintr-un alt val de încarnări, val ce este pe cale de a se stinge.

Pentru omul actualului val evolutiv, omul celei de-a patra generaţii, problema se pune în mod diferit. Nu mai este posibilă trezirea lui **Kundalini** în afara procesului evolutiv standard prin care trebuie să treacă toţi oamenii, după cum nu mai este posibilă activarea unor chakre prin repetarea unor mantrasuri.

Aici se impune o constatare: la şedinţele de yoga organizate astăzi în diferite locuri, sub îndrumarea unor *guru,* au putut fi remarcaţi prin clarvedere de către Eugen mulţi oameni, destul de modeşti ca nivel evolutiv – unii nedepăşind nivelul portocaliu 4 – 5 al **corpului duh** –, care exersează *asane, mudre, prāṇāyāma* sau *mantre,*

prin care încercarea să-şi activeze anumite chakre sau să-l trezească pe Kundalini.

Uimitor este faptul că chakrele pe care doresc să le activeze aceşti practicanţi ocazionali ai tehnicilor yoga, nu sunt nici măcar în stare optimă de funcţionare. În consecinţă, toţi aceşti practicanţi nu fac altceva decât să-şi perturbe serios structura aurică. Orice perturbare aurică produsă la nivelul corpurilor aurice se repercutează asupra **corpului duh.**

Perturbările aurice produse de astfel de exerciţii pot urmări practicanţii mai multe vieţi de acum înainte. Cât despre activarea chakrelor sau despre iluminare, nici nu poate fi vorba.

Ř Siglele chakrelor

Chakrele nu pot fi, aşadar, activate decât prin acţiunea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt atrage energia Kundalini, care „dormitează" la baza coloanei vertebrale.

Activarea chakrelor nu se poate produce decât atunci când omul este pregătit. Un om este „copt" abia în momentul în care a cucerit experienţe de viaţă corespunzătoare, iar **energia vitală cvadruplă** a pus în stare de funcţiune toate chakrele până la ajna, în mod progresiv, potrivit paradigmei evoluţiei. Dacă **energia vitală cvadruplă** a ajuns, progresiv, în ajna, înseamnă că omul în cauză a atins a şasea treaptă a **Şcolii vieţii,** a trecut cele două Praguri, iar corpul său duh are o culoare albastră-indigo deschisă, cu irizări aurii-argintii.

În momentul în care o chakră este activată sub acţiunea Duhului Sfânt, la interfaţa chakrei îşi face apariţia o figură geometrică, pe care o putem denumi **siglă.**

Astfel, în momentul în care *se activează* chakra **muladhara,** toate petalele se colorează în culorile lor specifice, iar din tija centrală a chakrei porneşte *o lumină subţire de culoare roşie,* care formează un frumos patrulater de culoare roşie, care reprezintă **sigla chakrei muladhara.**

În momentul în care *se activează* chakra **swadistana,** din tija

centrală a chakrei apare o frumoasă *lumină de culoare portocalie,* cam de grosimea unui fir de păr, care uneşte toate cele şase petale ale chakrei, formând o stea cu şase colţuri – **sigla chakrei swadistana.**

În momentul în care *se activează* chakra **manipura,** din tija centrală a chakrei apare un *fir luminos de culoare galbenă* care uneşte toate cele zece petale, formându-se o stea în zece colţuri, iar în interior un triunghi cu vârful în jos – **sigla chakrei manipura.**

În momentul în care *se activează* chakra **anahata,** o *energie foarte subţire, luminoasă, de culoare aurie* porneşte din tija centrală, uneşte vârfurile celor douăsprezece petale, formând o stea în douăsprezece colţuri, iar în interior se formează două triunghiuri care se întretaie, unul cu vârful în jos, celălalt cu vârful în sus – **sigla chakrei anahata.** Mai întâi se formează triunghiul cu vârful în jos, apoi, chiar la mare distanţă în timp, apare şi triunghiul cu vârful în sus.

În momentul în care *se activează* chakra **vishuddi,** din tija centrală porneşte *o energie luminoasă de grosimea unui fir subţire,* unind cele şaisprezece petale într-o stea strălucitoare – **sigla chakrei vishuddi.** În interior apare un triunghi cu vârful în jos. În interiorul triunghiului se vede un nimb strălucitor.

Cele şase sigle ale chakrelor au devenit, în timp, simboluri cu aplicaţie universală. Totuşi, simbolismul nu devine efectiv decât în momentul în care chakrele sunt activate prin acţiunea **Duhului Sfânt.** În momentul activării chakrelor, oamenii cuceresc puterile miraculoase – *siddhisurile* – corespondente.

Ř Cele şapte Raze

Chakrele pot fi activate parţial şi înaintea trezirii complete a lui Kundalini; această activare se produce, de asemenea, doar prin acţiunea Duhului Sfânt.

Acest proces se produce în funcţie de anumite caracteristici ale unui om şi, în primul rând, în funcţie de nivelul său evolutiv.

Procesul activării parţiale a unei unei chakre este următorul: când omul este pregătit din punct de vedere evolutiv, energia

luminoasă a **Duhului Sfânt** se centrează deasupra creştetului şi atrage un firicel foarte subţire din energia **Kundalini**; aceasta nu constituie însă „trezirea" completă a lui **Kundalini,** ci doar o emisie, oarecum specializată, în funcţie de anumite caracteristici ale omului.

Din punctul de vedere al activării parţiale a chakrelor, oamenii sunt specializaţi. Fiecare om este „specializat" pe o chakră. Unii oameni sunt specializaţi pe muladhara, alţii sunt specializaţi pe swadistana, alţii pe manipura, alţii pe anahata şi aşa mai departe. Din acest punct de vedere, oamenii pot fi împărţiţi în **şapte tipuri reprezentative**.

După câte se pare, **energia Duhului Sfânt,** precum lumina Soarelui filtrată printr-o prismă, se manifestă sub **şapte forme distincte.** Aceste şapte forme de manifestare distincte ale **Duhului Sfânt,** pot fi numite **Emanaţii** sau **Raze.** (în acest context, termenul de **Rază** nu are prea multe în comun cu ceea ce tradiţia esoterică înţelege prin acest termen. Există totuşi anumite similitudini, dar, în contextul dat, analiza detaliată a acestora depăşeşte scopul propus.)

Unii oameni „lucrează" pe **prima Rază,** care corespunde activării chakrei muladhara; alţii „lucrează" pe **a doua Rază** care corespunde activării chakrei swadistana; alţii „lucrează" pe **a treia Rază** care corespunde activării chakrei manipura; alţii pe **a patra Rază,** care corespunde activării chakrei anahata; alţii pe **a cincea Rază** care corespunde activării chakrei vishudi etc.

Nu se cunoaşte cauza acestei împărţiri septenare şi nici de ce un om lucrează pe o **Rază** şi nu pe alta. Se pare că există anumite *imprintinguri* aurice primordiale, asupra cărora nu vom zăbovi în aceste rânduri. Se poate totuşi constata că activarea parţială a unei chakre conferă omului caracteristici importante, definitorii, în existenţa cotidiană, iar activarea totală a unei chakre aduce după sine cucerirea *siddhisurilor* corespondente.

În momentul în care o chakră este activată parţial prin emisia specializată a **Duhului Sfânt,** simultan cu trezirea parţială a lui **Kundalini,** la interfaţa chakrei îşi face apariţia o energie strălucitoare, subţire cât un fir de păr, din care se formează **sigla** corespondentă. Totuşi, în cazul activării parţiale a unei chakre, nu apare decât o mică porţiune din siglă, iar nu întreaga configuraţie a acesteia. De exemplu,

în cazul activării parţiale a chakrei swadistana, poate să apară doar o singură linie de lumină ce va forma cândva steaua cu şase colţuri.

Procesul de activare parţială a unei chakre este următorul: când omul a evoluat suficient de mult şi este copt pentru activarea parţială a unei chakre, deasupra capului său îşi face apariţia **Duhul Sfânt** sub forma unei limbi de foc. În funcţie de nivelul evolutiv al omului şi de chakra pe care „lucrează", **Duhul Sfânt** emite **Raza** corespunzătoare, care atrage o emisie a lui **Kundalini**.

Locul de întâlnire a **Razei** ce vine din înalt şi a emisiei lui **Kundalini** ce vine de la baza coloanei vertebrale este mijlocul chakrei. În urma întâlnirii dintre cele două energii se produce o mică explozie luminoasă, care durează câteva fracţiuni de secundă. În urma exploziei apare un fir luminos, care nu este altceva decât o porţiune din **sigla** corespondentă.

Este foarte important de remarcat faptul că toate siglele, care se formează în urma acţiunii **Duhului Sfânt**, pot fi întâlnite la nivelul cosmosului spiritual, sub forma unor figuri geometrice ce apar pe veşmintele purtate de fiinţele diriguitoare ale cosmosului, cunoscute de noi sub numele de Arhangheli sau îngeri. Fiecare dintre aceste înalte fiinţe spirituale poate fi considerată „şeful" unui nivel evolutiv, unei clase, precum şi „stăpânul" unei anumite chakre. Aceasta înseamnă că **macrocosmoasul şi microcosmosul corespund într-un punct bine definit din spaţiu şi timp**; fiecare clasă sau palier evolutiv de la nivelul microcosmic – aură, chakre – are un corespondent macrocosmic, în cosmosul spiritual.

Sigla unei chakre se formează în mod complet într-un răstimp îndelungat, de-a lungul mai multor existenţe încarnate, fără a se produce trezirea completă a lui **Kundalini**. Fiecare încarnare, prin experienţele de viaţă cucerite, îşi aduce propria sa contribuţie la formarea unei **sigle**. Nu este posibil ca un om să-şi formeze o **siglă** completă de-a lungul unei singure existenţe.

La unii oameni se formează mai întâi un firicel de lumină – de exemplu, primul fir de lumină orizontal al patrulaterului ce formează **sigla** chakrei muladhara. Apoi, după o perioadă lungă de timp, se formează al doilea firicel de lumină şi aşa mai departe. Foarte puţini

oameni şi-au format, de-a lungul timpului, o siglă configurată complet – caz în care ar dispune de siddhisurile corespondente.

Capitolul 4
CELE TREI CĂI

Ř Exercitarea liberului arbitru

Omul este liber să aleagă. În funcţie de ceea ce alege prin exercitarea liberului arbitru, păşeşte pe o cale ori pe alta. Din punctul de vedere a structurii aurei umane, se poate vorbi despre trei căi principale.

Prima cale este *Calea evolutivă standard,* **paradigma evoluţiei.** A doua cale este calea orgoliului şi a mândriei – *Calea luciferică.* A treia cale, apărută doar de 2000 de ani, este *Calea lui* **Iisus Hristos** – *Calea Iubirii.* Fiecare dintre cele trei căi are mai multe etape şi mai multe ramificaţii.

Prima este **Calea evolutivă standard.** În cadrul acestei căi, prin intermediul experienţelor de viaţă, **energia vitală** urcă de-a lungul Sushumnei, punând în funcţiune chakrele. Simultan, **corpul duh** devine din ce în ce mai elevat, urmând un proces de maturizare aurică. Treptat, dar foarte lent, omul trece prin cele cinci clase principale ale **Şcolii Vieţii** şi peste cele două Praguri, până când **energia vitală** se centrează în chakra ajna. Evident, **energia vitală** se centrează în chakra ajna abia după ce a pus în stare de funcţiune celelalte chakre. În momentul în care toate chakrele, de la muladhara la ajna, au fost puse în stare de funcţiune, se produce acţiunea **Duhului Sfânt** şi trezirea lui **Kundalini.** Atras de **Duhul Sfânt, Kundalini** activează toate chakrele de pe canalul Sushumna.

Calea evolutivă standard a fost folosită în trecut, aşa cum este folosită şi în prezent de toţi oamenii. Ea este însă extrem de înceată; omul are nevoie de foarte multe existenţe încarnate pentru a o străbate. Mai mult decât atât, omul nu este suficient de puternic pentru a rezista contra-acţiunii fiinţelor luciferice sau shaitanice, care-i doresc pieirea. Pentru oamenii care doresc să urmeze *Calea evolutivă*

standard, chiar şi în cazul celor cu voinţă puternică, există multe reculuri evolutive şi eşecuri.

Pe *Calea evolutivă standard* – care constituie **paradigma evoluţei** –, procesele aurice se derulează foarte încet. De aceea, încă din timpurile străvechi, oamenii au pus la punct o serie de **metode şi tehnici de accelerare a paradigmei evolutive.**

Aceste metode şi tehnici de autodesăvârşire pot fi reunite sub titlul generic de *Calea zeilor.* Toate tehnicile iniţiatice – de la tehnicile folosite în antichitate, în Egipt, Sumer, Fenicia, Grecia, în cultura maya sau încă, la tehnicile de tip yoga – fac parte din *Calea Zeilor.*

Străvechea *Cale a zeilor* nu este o cale evolutivă nouă, ci doar o accelerare a **paradigmei standard de evoluţie.** Şi, la fel ca orice accelerare a unui proces, *Calea Zeilor* presupune folosirea unor metode de iniţiere.

Calea zeilor este însă aproape imposibil de străbătut pentru omul actual, care este structurat auric într-un mod diferit faţă de omul antecreştin. Înainte de întruparea lui **Iisus Hristos,** *Calea zeilor* se folosea cu ceva mai mult succes, dar nu cu un succes atât de mare precum se crede astăzi.

Calea zeilor a fost extrem de dificilă în toate timpurile. *Calea zeilor,* folosită şi de maeştrii yoga, care presupune *trezirea lui Kundalini* şi, implicit, *activarea* succesivă a tuturor chakrelor, fără a oscila între stânga şi dreapta, nu mai este posibilă la omul modern datorită transformărilor aurice ireversibile petrecute acum 2000 de ani. De altfel, rezultatele la care au ajuns strămoşii noştri nu sunt recomandabile pentru oamenii din epoca actuală.

Iniţiaţii din vechime au atins, într-adevăr, un nivel spiritual înalt şi au dobândit puteri mari – siddhisuri – prin *activarea* succesivă a chakrelor, dar, în cele din urmă, s-au poticnit în mersul lor evolutiv, punând în pericol *Ordinea cosmică.* Folosind în mod abuziv *siddhisurile* – puterile psihomentale şi spirituale –, iniţiaţii din vechime au stârnit riposta Puterilor cosmice, iar rezultatul a fost blocarea procesului evolutiv.

Pe *cea de-a doua cale evolutivă,* Calea lui Lucifer, se avântă cei care, prin liberul arbitru, aleg egoismul şi trufia. La persoanele care

aleg această cale, intră în funcţiune chakra din partea dreaptă, chakra egoismului, de culoare maron. Baza de pornire a Căii luciferice este exacerbarea nesănătoasă a sexualităţii, indiferent sub ce formă. Exacerbarea nesănătoasă a sexualităţii este poarta de intrare spre *cunoaşterea întunecată,* care presupune, în cele din urmă, asuprirea celorlalţi oameni şi impunerea cu forţă a propriilor reguli.

Cunoaşterea întunecată are la bază o *iubire bolnavă* faţă de ceilalţi semeni şi faţă de sine. Din acest punct de vedere, se poate spune că orice deviaţie sexuală duce spre *cunoaşterea întunecată* şi, în final, spre punerea în funcţiune a chakrei maron, chakra lui Lucifer.

A treia cale evolutivă este calea deschisă acum 2000 de ani de către **Iisus Hristos.** Totuşi, a treia cale evolutivă nu o anulează pe prima, *Calea evolutivă standard,* ci o împlineşte. Pe lângă punerea succesivă în funcţiune a chakrelor de pe Sushumna, *a treia cale evolutivă* presupune formarea conştienţă a **corpului haric al plaselor mesianice** şi activarea **chakrei inimii, Shainiah**; fiinţele din lumea eterică spun că, de două mii de ani, orice altă cale este vorbă în vânt şi pierdere de timp. *A treia cale evolutivă* poate fi numită **SHAINIAH, STÂNGA 4.**

SHAINIAH, STÂNGA 4, Calea lui Iisus Hristos, implică *punerea în funcţiune,* petală cu petală, a chakrei inimii. După *punerea în funcţiune,* petală cu petală, se produce *activarea* chakrei inimii. În final se formează **cea de-a doua linie divină.**

A doua linie divină se uneşte *cu* **prima linie divină** chiar în **chakra inimii.** Prin **linia divină** nou formată, **Iisus Hristos** se uneşte în om cu **Dumnezeu Tatăl.**

Fiecăreia dintre cele trei căi – *Calea evolutivă standard, Calea întunecată şi Calea lui* **Iisus Hristos** – îi corespunde un anumit tip de cunoaştere.

Ř Tipuri de cunoaştere

Se vorbeşte astăzi despre om la superlativ, considerând că este coroana creaţiei şi că dincolo de el nu mai este nimic semnificativ. De

asemenea, se ridică **conştiinţa** şi **cunoaşterea** la rangul suprem, considerând că dincolo de ele se află doar neantul.

Totuşi, astfel de aprecieri nu specifică în mod limpede ce este **conştiinţa,** cum nu specifică nici ce este **cunoaşterea.** În general, prin **conştiinţă,** se înţelege *conştiinţa de veghe,* iar prin **cunoaştere** se înţelege ceea ce parvine omului prin intermediul *simţurilor* şi a instrumentului prin care acesta (presupune că) înţelege lumea şi pe sine: *corpul mental inferior, intelectul.*

Din punctul de vedere al proceselor energetico-informaţionale desfăşurate la nivelul aurei, **cunoaşterea** nu are valoarea care i se dă în mod curent, aceea de acumulare de informaţii. **Cunoaşterea** este rezultanta vectorială a funcţionării **corpului conştiinţei** şi a **corpului conştienţei.** De asemenea, **cunoaşterea** este intim legată de nivelul evolutiv al omului, reflectat în culoarea **corpului duh** şi în nivelul de ridicare a **energiei vitale – ca rezultantă vectorială evolutivă** – de-a lungul Sushumnei.

Din perspectiva proceselor aurice, **cunoaşterea** rezultă din interacţiunea aurică a omului cu tot ce-l înconjoară: cu alţi oameni, cu vegetaţia, cu regnul animal, cu mediul înconjurător, cu fiinţele îngereşti. Procesul „tehnologic" al evoluţiei omului se reflectă în modificările aurice ce apar în urma actului cunoaşterii.

Sintetizând informaţiile acumulate în urma cercetării fiinţei umane prin *cea de-a doua vedere* de către Eugen, se poate afirma că fiecare cale evolutivă are propriile sale tipuri de cunoaştere.

Astfel, *Calea evolutivă standard* presupune trei tipuri principale de cunoaştere: o **cunoaştere de tip „lumesc"**, o **cunoaştere de tip mixt** şi o **cunoaştere realizată prin inducţie.** Fiecărui tip de cunoaştere îi corespunde un spectru specific al conştiinţei.

Cunoaşterea de tip „lumesc" este specifică oamenilor situaţi în primele trei clase evolutive – corespunzătoare **corpurilor duh** de culoare roşie, portocalie şi galbenă, până la *galben 5 – 8.* Ea se bazează pe funcţionarea primelor trei chakre. Acest tip de cunoaştere este rezultatul conştientizării experienţelor vieţii.

Cunoaşterea de tip mixt este specifică oamenilor din a treia şi a patra clasă evolutivă, corespunzătoare **corpurilor duh** de culoare

galben – de la *galben 5 – 6* – până la *auriu 6 – 7;* ea se bazează pe funcţionarea plenară a primelor patru chakre: muladhara, swadistana, manipura şi anahata. Acest tip de cunoaştere combină **cunoaşterea „lumească",** provenită din experienţele vieţii cu o **cunoaştere realizată prin inducţie spirituală.**

Cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală este specifică oamenilor care au depăşit clasa a patra evolutivă, începând cu nivelul *auriu 6 – 7* al **corpului duh.**

La rândul ei, vechea *Cale a Zeilor,* ca accelerare a paradigmei evolutive standard, presupune cu precădere **cunoaşterea realizată prin inducţie.**

A doua cale, *Calea luciferică,* presupune o cunoaştere întunecată. *Cunoaşterea întunecată* se *bazează* pe exacerbarea sexualităţii şi pe tentativa de manipulare, dominare şi asuprire a celorlalţi oameni. Şi *cunoaşterea întunecată* presupune trei tipuri principale de cunoaştere: o **cunoaştere de tip „lumesc",** o **cunoaştere de tip mixt şi o cunoaştere realizată prin inducţie.** Fiecărui tip de cunoaştere îi corespunde un spectru specific al conştiinţei. De la un anumit nivel, *cunoaşterea întunecată* se realizează doar prin inducţie spirituală

A treia cale, valabilă de două mii de ani, implică un nou tip de cunoaştere – **cunoaşterea întru Iisus Hristos.** A treia cale nu o anulează pe prima, *Calea evolutivă standard,* ci doar o amplifică, ridicând-o pe un nou nivel.

Cunoaşterea întru Iisus Hristos poate fi atinsă în mod progresiv, în funcţie de comportamentul omului şi de parcurgerea unor trepte necesare şi obligatorii în cadrul a ceea ce s-ar putea numi „iniţierea" creştină (în limbajul duhovnicesc al monahilor creştini se folosesc alte denumiri).

În principiu, **cunoaşterea întru Iisus Hristos** se realizează în două etape. *Prima etapă* poate fi denumită **cunoaşterea sub plasele mesianice,** care este o cunoaştere realizată prin *inducţie spirituală,* iar *a doua etapă* poate fi denumită **cunoaşterea realizată prin activarea chakrei inimii – Shainiah;** aceasta din urmă este o *cunoaştere directă.*

Cunoaşterea realizată prin activarea chakrei inimii –

Shainiah este singura formă de *cunoaştere directă* la care omul poate avea acces în stadiul evolutiv actual.

Cunoaşterea directă se produce numai în urma *coborârii minţii în inima,* în timpul *Rugăciunii inimii:* **„DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEŞTE-MĂ PE MINE PĂCĂTOSUL".**

Ř Calea evolutivă standard

Calea evolutivă standard – paradigma evoluţiei – presupune trei tipuri de cunoaştere: cunoaşterea de tip lumesc, cunoaşterea mixtă şi cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală.

Primul tip de cunoaştere, **cunoaşterea de tip lumesc,** este specifică oamenilor din primele trei clase evolutive – nivelurile evolutive roşu, portocaliu şi galben ale **corpului duh.** Ea se realizează prin trei modalităţi: prin *activitate sexuală, prin experienţe de viaţă* şi prin *studiu.*

Din punct de vedere energetico-informaţional, *activitatea sexuală* este generatoare de cunoaştere, astfel încât nu trebuie să surprindă faptul că, depăşind o anumită ipocrizie cu privire la acest subiect, îi acordăm locul pe care-l ocupă cu adevărat în complicata ecuaţie a vieţii.

Fără nicio îndoială, activitatea sexuală este una dintre experienţele vieţii; cu toate acestea, datorită faptului că, cel puţin din punct de vedere auric, activitatea sexuală depăşeşte în amploare alte experienţe, am considerat oportun să o tratăm în mod distinct.

Unirea trupească şi energetică dintre două persoane de sex opus este unul dintre cele mai profunde acte realizate de om în trup material, cu repercusiune directă asupra destinului şi asupra procesului evolutiv general. În timpul actului sexual se produce o unire aurică intensă, care generează modificări ale corpurilor aurice.

Activitatea sexuală este intensă şi foarte apreciată de oamenii din primele trei clase evolutive – **corpurile duh** roşu, portocaliu şi galben. Totuşi, activitatea sexuală nu pune în funcţiune decât **corpul emoţional** la primele două clase evolutive şi **corpul astral** la clasa

evolutivă corespunzătoare nivelului galben al **corpului duh.** În general, în cazul oamenilor din primele trei clase evolutive, **corpul emoţional** acţionează ca o supapă de defulare a unor angoase sau frustrări. Nu contează cu cine, cum, unde şi în ce fel se desfăşoară activitatea sexuală; la această categorie de oameni contează doar cantitatea.

Iubirea persoanelor din primele trei clase evolutive se reduce la aspectul exterior şi la cantitatea de plăcere ce poate rezulta din actul sexual. În esenţă, iubirea acestor persoane se bazează pe imaginea vizuală – pe *look* –, pe interes material şi pe reacţia **corpului emoţional** şi a **corpului astral.** În cazul în care aceste condiţii nu sunt îndeplinite, iubirea nu mai funcţionează.

Experienţele vieţii la persoanele din primele trei clase evolutive sunt dure, iar lecţiile învăţate au la bază *experimentarea suferinţei,* în una din formele ei de manifestare, începând de la durerea fizică la durerea şi suferinţa psihică.

De regulă, oamenii din primele trei clase evolutive sunt stăpâniţi de emoţii intense, dar şi de ambiţii foarte puternice. Ambiţiile provin din aspectele inferioare ale personalităţii; ele se materializează prin dorinţa de îmbogăţire ori prin tendinţa de a urca rapid şi fără mult efort treptele scării sociale şi profesionale. Dorinţa de dominare este, la rândul ei, foarte puternică. Aceste persoane intră foarte des în conflict cu anturajul, conflictele fiind adesea rezolvate prin metode dure: „lucrături" pe la spate, răzbunare, ură, violenţă mentală sau verbală, uneori chiar fizică.

La oamenii din primele trei clase evolutive *studiul,* precum şi înţelegerea, rezultă doar din folosirea **corpului mental inferior,** care filtrează informaţiile acumulate. Rezultatul travaliului specific *corpului mental inferior* este **cunoaşterea de tip lumesc.** Oamenii care funcţionează pe baza acestui tip de cunoaştere consideră că lumea materială este singura posibilă; că după moarte urmează dispariţia totală şi că, în consecinţă, trebuie să se bucure de viaţă, pentru că, în fond, „o viaţă are omul".

Cunoaşterea de tip lumeasc generează multe conflicte cu anturajul şi provoacă reacţia instanţelor karmice. Rezultatul este, cel

mai adesea, suferinţa.

De-a lungul multor încarnări trecute, date fiind conjuncturile istorice, majoritatea oamenilor care trăiesc actualmente în lumea materială au suferit morţi violente, soldate cu scurgerea sângelui pe pământ, ceea ce a constituit un factor de evoluţie. Pentru a cuprinde cu mintea ce înseamnă cu adevărat scurgerea sângelui pe pământ trebuie să ne gândim, de exemplu, la condiţiile istorice din antichitate sau Evul mediu, în care războaiele, asasinatele, crimele şi brutalităţile de orice fel erau fapte banale. Majoritatea oamenilor care trăiesc astăzi pe pământ s-au încarnat de cel puţin trei-patru ori, dacă nu mai mult, în astfel de condiţii istorice.

Decesele violente, urmate de scurgerea sângelui pe pământ, repetate de-a lungul încarnărilor succesive, *creează,* în cele din urmă, o legătură aurică specială a fiinţei umane cu **Spiritul Pământului şi cu spiritele naturii.** Uneori, oamenii din această categorie pot avea o legătură aurică specială cu unele fiinţe îngereşti – de exemplu, cu îngerii veghetori. Această legătură aurică profundă constituie temelia apariţia celui de-al doilea tip de cunoaştere: **cunoaşterea mixtă.**

Cunoaşterea mixtă apare doar la oamenii care au părăsit deja primele trei trepte evolutive, urcând în clasa a patra. În clasa a patra evolutivă intră în funcţiune chakra anahata, iar **corpul duh** dobândeşte culoarea aurie.

Cunoaşterea mixtă se bazează, la fel ca şi **cunoaşterea de tip lumesc,** pe trei coordonate: *activitatea sexuală, experienţele vieţii şi studiul.*

Activitatea sexuală a oamenilor din a patra clasă evolutivă este situată pe un nivel superior primelor trei clase evolutive. Dacă în primele trei clase, **corpul emoţional şi corpul astral** erau cele ce se activau în momentele actului sexual, în a patra clasă evolutivă, „greul" este susţinut de un corp nou format: **corpul mental superior,** care nu exista decât într-un stadiu incipient la primele trei clase.

Oamenii din clasa a patra evolutivă nu mai văd în partener un simplu obiect sexual, precum cei din primele trei clase, ci un dar pe care înţeleg să-l protejeze în măsura posibilităţilor. Ei acordă partenerului aceleaşi drepturi, responsabilităţi şi obligaţii. Acest fapt

provoacă efecte aurice importante, fiind primul pas spre comuniunea sufletească dintre oameni.

Oamenii din clasa a patra evolutivă au o bogată experienţă de viaţă, acumulată în multe încarnări anterioare. Suferinţele, evenimentele dramatice prin care au trecut şi scurgerea repetată a sângelui pe pământ în existenţele anterioare permit oamenilor din clasa a patra evolutivă înţelegerea intuitivă a marilor legi ale universului şi o conştientizare mai profundă a fiinţei proprii.

Totuşi, în condiţiile existenţei actuale, oamenii din cea de-a patra clasă evolutivă, corespunzătoare nivelului auriu al **corpului duh,** care funcţionează pe baza **cunoaşterii de tip mixt,** întâmpină multe dificultăţi, mai ales când au de-a face cu oameni din primele trei clase.

Dacă am încerca să facem o caracterizare succintă, am putea spune că oamenii din clasa a patra evolutivă sunt, într-un fel, rupţi de ambiţiile şi de dorinţele ce-i preocupă pe oamenii din primele trei clase. Interesul lor este, cel mai adesea, orientat spre înţelegerea mecanismelor de funcţionare ale cosmosului şi ale fiinţei umane, mai curând decât spre problemele cotidiene; de aceea, adeseori, ei par să fie cu „capul în nori".

În cazul oamenilor din clasa a patra evolutivă, *studiul* este un factor foarte important de evoluţie personală. Prin formarea **corpului mental superior** şi prin formarea **corpului spiritual,** oamenii din a patra clasă evolutivă înţeleg lumea altfel decât oamenii din primele trei clase, care funcţionează doar pe baza **corpului mental inferior.**

Ř Cunoaşterea realizată prin inducţie

Al treilea tip este **cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală.** Acest tip de cunoaştere este accesibil oamenilor al căror **corp duh** este situat cu precădere la nivelul culorilor galben, auriu şi albastru – clasele trei, patru şi cinci ale **Şcolii vieţii** –, în cazul în care au formate cel puţin o parte din **siglele** chakrelor.

Aşadar, **cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală** apare la acele persoane care încep să aibă chakrele activate parţial prin

acţiunea **Duhului Sfânt,** în funcţie de **Raza** pe care „lucrează”.

Astfel de oameni au un nivel energetic înalt. În virtutea corespondenţei dintre macrocosmos şi microcosmos, în momentul în care structura aurică a unui om capătă o vibraţie înaltă datorită formării parţiale a unei **sigle** la nivelul unei chakre, el intră, ca un diapazon, în rezonanţă cu fiinţele cosmice corespondente – Îngeri, Arhangheli, Puteri etc. Astfel, prin *inducţie spirituală,* omul poate avea acces la cunoaşterea respectivei fiinţe. Omul poate cunoaşte – în primele faze doar fragmentar – ceea ce cunoaşte respectiva fiinţă. De fapt, omul cunoaşte *prin* fiinţa respectivă.

În orice caz, **cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală** nu aparţine sufletului omului, care nu se *luminează* din interior, ci din exterior. Influenţa prin inducţie spirituală a unei fiinţe îngereşti se aseamănă cu lumina unui far care luminează ceea ce nu are lumină proprie. Când farul spiritual este stins, sufletul omului nu mai este luminat.

Totuşi, în cazul obţinerii acestui tip de cunoaştere, lucrurile încep să se complice considerabil. *Cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală* poate îmbrăca mai multe forme, în funcţie de alegerea omului. Astfel, în funcţie de exercitarea liberului arbitru şi de efectele provocate asupra structurii aurice umane, *cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală* poate fi de trei feluri. Prin libera alegere, omul se poate conecta, prin inducţie spirituală, la una dintre cele trei căi principale: *Calea evolutivă standard* – cu varianta ei accelerată, *Calea Zeilor –, Calea întunericului* ori *Calea lui* **Iisus Hristos*.***

În primul rând, se poate vorbi despre o *cunoaştere realizată prin inducţie spirituală* – mai ales, în cazul folosirii vechilor tehnici iniţiatice specifice *Căii zeilor.*

În acest caz, practicantul, activându-şi parţial o chakră, potrivit **Razei** pe care se află şi datorită nivelului vibratoriu înalt al aurei proprii, poate intra în rezonanţă spirituală cu zeul corespondent, al cărui nume îl foloseşte drept suport mental. El obţine astfel o cunoaştere realizată prin inducţie spirituală; cunoaşterea respectivă nu este a omului, ci a zeului, care o împrumută protejatului său.

Acest tip de cunoaştere apare în ziua de astăzi la oamenii care

se dedică practicării unor tehnici de tip yoga. Semnele, mantrele (repetarea unor nume ori silabe sacre), yantrele (diagramele mistice), şi toate celelalte simboluri folosite reprezintă doar mijloace prin care un om poate obţine o *cunoaştere realizată prin inducţie spirituală specifică vechii Căi a Zeilor.*

Al doilea tip de *cunoaştere realizată prin inducţie spirituală* este specific *Căii întunecate.* Omul care alege această cale intră în rezonanţă energetico-informaţională cu o fiinţă luciferică, căreia îi plăteşte un anumit *preţ.* Cel mai adesea, *preţul* este acceptarea tacită ca sufletul să-i fie preluat după moarte şi dus în lumea fiinţelor luciferice.

Mijloacele prin care un om poate intra în rezonanţă spirituală cu astfel de fiinţe sunt, la fel ca în primul caz, mantrele (repetarea unor nume ori silabe), yantrele (diagramele mistice) sau simbolurile specifice. În acest caz, chiar şi simplele tatuaje, tot mai răspândite astăzi pe întreg mapamondul, pun omul în legătură – în comuniune aurică – cu fiinţele luciferice.

În fond, tot ce face omul, de la adoptarea unui mod de comportament la alegerea vestimentaţiei, exprimă poziţia sa faţă de cosmos şi, mai ales, reflectă alegerea (mai mult sau mai puţin) inconştientă a uneia dintre cele trei Căi.

Al treilea tip de *cunoaştere realizată prin inducţie spirituală* este specifică **Căii lui Iisus Hristos.** Este vorba despre cunoaşterea realizată prin intermediul *corpului haric al plaselor mesianice,* care se formează doar în urma rostirii **Numelui lui Iisus Hristos.**

Ř Străvechea Cale a zeilor

Datorită faptului că ***paradigma evoluţiei,*** *Calea evolutivă standard,* este prea lentă şi necesită multe încarnări, încă din vremurile străvechi au fost puse la punct tehnici de iniţiere pentru accelerarea evoluţiei.

Potrivit tradiţiei, vechile tehnici de iniţiere au fost dezvăluite oamenilor de către zei; din acest motiv, calea accelerată de evoluţie spirituală a fost denumită *Calea zeilor.*

Astăzi nu se mai cunosc străvechile tehnici iniţiatice anterioare *marii ştergeri,* după cum nu se mai cunosc cu prea multă exactitate nici cele utilizate pe scară largă în antichitatea cunoscută de istoriografie. Puţine mituri păstrate până în ziua de astăzi mai amintesc despre tehnicile iniţiatice folosite în antichitate, în Egipt, Sumer, Fenicia, Grecia, Dacia, China, India. Singurele tehnici iniţiatice care au străbătut timpurile până în ziua de astăzi sunt tehnicile de tip yoga.

Tehnicile yoga actuale reprezintă astfel ultima reminiscenţă a străvechii *Căi a zeilor,* prin intermediul cărora umanitatea străveche a încercat accelerarea evoluţiei.

Cea mai veche, dar şi cea mai importantă scriere care tratează în mod coerent tehnicile yoga este, fără nicio îndoială, vestitul tratat **Yoga Sutra,** scris înaintea erei creştine de un autor devenit celebru: **Patañjali**.

Bazat, desigur, pe lucrări mult mai vechi care sintetizau experienţele multor generaţii de yoghini, **Yoga Sutra** este prima scriere care prezintă în mod ordonat principiile de bază ale tehnicilor yoga. Totuşi, trebuie remarcat că, practicile yoga, aşa cum au fost sintetizate de către **Patañjali,** sunt doar *tehnici* de evoluţie spirituală, care nu au nimic în comun cu formele religioase care existau la acea dată.

În *Yoga Sutra,* **Patañjali** a pus accentul doar asupra tehnicilor de bază prin care se poate atinge *kaivalya,* adică autonomia omului ca **spirit** (denumit *Purusha*). **Patañjali** a împărţit aceste tehnici în opt *anga* sau trepte: *yama* şi *niyama,* care reprezintă reguli morale şi de conduită; *asanas,* poziţiile autonomiei şi stabilităţii fizice; *prāṇāyāma,* tehnicile de respiraţie; *pratyahara,* abstragerea simţurilor de la obiectele lumii exerioare; *dharana,* concentrarea; *dhyāna,* meditaţia; *samādhi,* iluminarea. Toate aceste tehnici au rolul de a asigura *autonomia, nemurirea* şi *libertatea absolută.*

Cel puţin în prima fază a difuzării lor în spaţiul panindian, tehnicile yoga nu au fost legate de formele de cult. Abia ulterior, formele religioase apărute în spaţiul panindian au împrumutat de la **Patañjali** şi de la urmaşii săi tehnici, metode şi reţete de evoluţie spirituală. Brahmanismul, buddhismul, jainismul, vishnuismul,

shivaismul, tantrismul, hinduismul etc au preluat, fiecare, ceea ce le-a interesat din yoga expusă de către **Patañjali,** învăluindu-le într-un abur devoţional, în funcţie de interesele proprii.

Totuşi, înainte de toate, yoga a rămas un *set de tehnici* şi nu o religie, astfel încât trebuie făcută de la bun început o delimitare foarte strictă. Într-un fel, yoga poate fi comparată cu o tehnică oarecare din viaţa de zi cu zi – de exemplu, cu tehnica producerii energiei atomo-nucleare. Omul foloseşte aceeaşi tehnică, metodă sau procedeu tehnologic atunci când produce energie electrică necesară alimentării unui oraş, dar şi atunci când produce o armă de distrugere în masă. Astfel, tehnica propriu-zisă nu poate fi confundată cu aplicarea ei particulară într-un domeniu sau în altul sau cu conţinutul ideologic care i se dă la un moment dat.

După cum a putut remarca Eugen prin intermediul clarvederii, practicarea formelor de yoga – de exemplu *hatha, laya, mantra* sau *raja* yoga – produce la nivel aurei efecte semnificative: **linia divină** devine extrem de luminoasă, iar **corpul eteric exterior** devine ca un vulcan ce emite culori, lumini, sunete şi mirosuri extrem de intense. Totuşi, ca o constantă, tehnicile yoga folosite astăzi nu influenţează decât **corpul eteric exterior,** nu şi **corpul eteric interior** sau **corpul sufletului.** Cu atât mai puţin **corpul duh.**

În urma practicării tehnicilor yoga, **corpul mental inferior** creşte în volum şi în intensitate, iar **corpul astral** scade proporţional. Totodată, tensiunea şi intensitatea **corpului eteric exterior** devin extrem de mari, iar din chakra muladhara pornesc jerbe de energii multicolore ce urcă prin canalul Sushumna. La rândul lor, chakrele devin strălucitoare. Jerbele de lumini, care pornesc din muladhara, ies în final prin chakra sahasrara ca printr-o fântână arteziană ce împrăştie apa pe mai mulţi metri în jur. Totuşi, acele jerbe de lumini multicolore nu sunt ceea ce se înţelege astăzi prin **Kundalini.** Energia **Kundalini** este incoloră, în timp ce jerbele de lumini despre care este vorba aici sunt multicolore.

Dacă am folosi limbajul specific oriental, am putea spune că, prin practicile de tip yoga, omul reuşeşte să imprime în structura aurei proprii o rezonanţă de tip *sattva.* Se ştie că, potrivit concepţiei

orientale, există trei mari *calităţi* numite *gunas:* tamas-inerţia, rajas-activitatea şi *sattva-lumina.* Cele trei *gunas* se află în proporţii inegale la toţi oamenii. Prin situarea pe o anumită treaptă a scării evolutive, oamenii determină precumpănirea uneia dintre cele trei *gunas. Tamas* este starea oamenilor care posedă un **corp duh** de culoare roşie şi, până la o anumită limită, portocalie. *Rajas* este starea corespunzătoare oamenilor care posedă **corpul duh** de culoare galbenă şi, până la o anumită limită, aurie. *Sattva* corespunde oamenilor care posedă **corpuri duh** elevate, auriu-deschis sau albastru.

Totuşi, prin intermediul tehnicilor yoga actuale nu se poate accede decât la un tip de cunoaştere realizată prin *inducţie spirituală.* Prin creşterea nivelului vibratoriu al aurei proprii, practicantul se conectează energetic unor fiinţe spirituale necorporale, ceea ce înseamnă că este vorba despre o *cunoaştere reflectată, indusă spiritual.*

Cunoaşterea realizată prin intermediul tehnicilor yoga poate fi dobândită de către practicanţi prin intermediul unor *semne, suporturi* şi *simboluri:* poziţii corporale – *asanas* şi *mudras,* exerciţii respiratorii – *prāṇāyāma;* vizualizarea unor imagini – *yantre* sau *mandale;* rostirea unor sunete modulate informaţional – *mantre.* Toate aceste *semne, suporturi şi simboluri* sunt utilizate de mii de ani; ele au fost utilizate în timpurile străvechi, după cum sunt utilizate şi astăzi de către practicanţii tehnicilor yoga.

@Prin intermediul tuturor acestor *semne, suporturi* şi *simboluri,* practicanţii yoga intră în rezonanţă energetico-informaţională cu structurile cosmice şi cu elementele subtile, denumite *tattvasuri* în scrierile sanskrite, precum şi cu fiinţele cosmice care le patronează: vechii zei. În acest context, folosirea sunetelor modulate informaţional precum *mantrele* (de exemplu, *Aum)* ori a imaginilor vizuale, precum *yantrele* (de exemplu, *Shri Yantra),* care constituie digrame mistice, nu reprezintă altceva decât metode operaţionale prin care un om poate intra în rezonanţă – ceea ce denumim *inducţie spirituală* – cu elementul cosmic corespondent, *tattvasul,* dar şi cu *entitatea cosmică, zeul* care-l guvernează.

Pe baza cunoaşterii experimentale a acestui fapt, încă din

antichitate a fost creat un sistem de corespondenţe între chakre, silabe mistice sau sunete modulate informaţional, culori, fiinţe cosmice necorporale (zei), elemente subtile *(tattvasuri)* şi paliere cosmice.

Să dăm un exemplu concret: potrivit tradiţiei, chakra **muladhara** are culoarea roşie, are sunetul „OOO", corespunde silabei mistice *lam* şi zeului Brahma din panteonul hindus. La rândul ei, chakra **swadistana** corespunde culorii portocaliu, silabei *vam* şi zeului Vishnu. Chakra **manipura** corespunde culorii galben, sunetului *ram,* zeului Rudra sau Agni. Chakra **anahata** corespunde culorii verde, sunetului *yam* şi zeităţilor hinduse *Isa* sau *Kakini.* Chakra **vishuddi** corespunde culorii albastre, sunetului *ham* şi zeului Sadasiva. Chakra **ajna** corespunde culorii indigo, sunetului *om-aum* şi zeului *Paramashiva* – cel mai înalt aspect al lui *Shiva.* **Sahasrara** corespunde culorii violet, sunetul său fiind neaplicabil în lumea materială.

Pe baza acestui sistem de corespondenţe, prin repetarea unui sunet modulat informaţional – *mantra* – practicantul intră în rezonanţă cu un element subtil şi cu un zeu, iar rezultatul este activarea unei chakre. De exemplu, prin repetarea sunetului *ram,* practicantul intră în rezonanţă cu elementul subtil focul şi cu zeul Rudra, iar rezultatul rostirii sale timp îndelungat duce la activarea chakrei manipura.

Dar ce este, de fapt, acest sunet modulat informaţional – mantra – despre care se spune că activează chakra manipura?

Prin clarvedere – de fapt, prin clarauz –, Eugen a remarcat faptul că sunetul *ram* (sau un sunet asemănător ca modulaţie energetico-informaţională) este chiar sunetul de fond al chakrei manipura; în consecinţă, repetarea omonimului ei sonor provoacă, după principiul diapazonului, activarea chakrei. Într-un fel, chakra manipura este „păcălită" şi determinată să se activeze prin rostirea sunetului ei de fond.

Activându-se, chakra manipura dobândeşte o vibraţie specifică, care conectează practicantul cu toate celelalte elemente ale sistemului: cu elementele subtile sau fizice, cu *tattvasurile,* cu fiinţele necorporale corespondente – zeii. În acest mod, practicantul dobândeşte o *cunoaştere realizată prin inducţie spirituală.*

Prin urmare, există un mare pericol pentru orice practicant care încearcă să dobândească acest tip de cunoaştere prin intermediul tehnicilor yoga. Acest pericol survine în cazul în care practicantul nu este pregătit – din punct de vedere evolutiv – pentru *activarea* chakrelor.

În urma cercetării structurii aurice umane prin clarvedere, Eugen a constatat ceva ce trebuie să pună în mod serios pe gânduri orice practicant al tehnicilor yoga: că există o diferenţă fundamentală între *funcţionarea* unei chakre şi *activarea* ei.

O chakră – în exemplul discutat, chakra manipura – intră *în funcţiune* doar în decursul existenţelor succesive, prin acumularea unor experienţe de viaţă. **Corpul duh** de culoare galbenă – specific oamenilor din clasa a treia evolutivă – corespunde doar intrării *în funcţiune* a chakrei manipura. În schimb, *activarea* chakrei manipura înseamnă altceva. Sunetul *ram* provoacă, într-adevăr, *activarea* chakrei manipura, dar oare ce se întâmplă atunci când omul nu are deja această chakra *în funcţiune,* fiind situat pe un nivel inferior culorii galbene a **corpului duh**?*!*

Răspunsul nu este prea complicat: repetarea sunetului *ram* provoacă, într-adevăr, activarea artificială a chakrei manipura; omul, ca nivel evolutiv, nu este pregătit pentru aşa ceva şi, drept urmare, îşi perturbă grav întregul sistem auric. Acelaşi lucru se poate spune despre toate chakrele şi despre toate structurile aurice.

Concluzia ce rezultă din această constatare se impune de la sine şi este la îndemâna oricui: prin folosirea *semnelor, simbolurilor* şi *suporturilor* specifice tehnicilor yoga aflate în uz de mii de ani, omul „păcălește" structura energetico-informaţională proprie, determină trezirea unor potenţialităţi latente înainte de vreme şi, implicit, se asociază energetic prin inducţie fiinţelor cosmice – zeii –, fără a fi întotdeauna pregătit evolutiv pentru o asemenea aventură spirituală. În final se păcălește pe el însuşi, cu consecinţe nefaste.

După cum afirmă fiinţele din lumea eterică, astfel de evenimente se petreceau frecvent acum câteva mii de ani, când structura aurică era diferită de cea actuală şi era relativ pretabilă la astfel de aventuri spirituale. În vremurile trecute, urmând vechea Cale a zeilor, prin

tehnici asemănătoare până la un punct tehnicilor yoga actuale, în doar câteva existenţe, mulţi oameni au reuşit să dobândească puteri mari – *siddhisuri.*

Iniţial, oamenii din acele vremuri nu au înţeles marele pericol ce bătea la uşă, deoarece accelerarea procesului evolutiv şi dobândirea *siddhisurilor* înainte de vreme au dus, în cele din urmă, la creşterea mândriei şi a egoismului. Rezultatul dobândirii capacităţilor şi puterilor înainte de obţinerea maturităţii necesare, ca efect al activării chakrelor, a pus în pericol chiar existenţa planetei. *Marea ștergere,* care încă stăruie ca o imensă pată întunecată în memoria colectivă a umanităţii, reprezintă un exemplu concludent.

Acesta este, de fapt, şi motivul pentru care învăţăturile yoga de astăzi pun un accent deosebit pe respectarea unor reguli morale – *yama şi niyama* – avertizând asupra faptului că tehnicile următoare: *asanas, prāṇāyāma, pratyahara, dharana, dhyāna* etc, dezvoltă în egală măsură calităţile pozitive, cât şi pe cele negative. Devine astfel imperios necesar ca oamenii să adopte un anumit mod de viaţă, în conformitate cu preceptele morale şi comportamentale cuprinse în *yama* şi *niyama şi abia după aceea să încerce să-şi activeze chakrele.*

La toate acestea s-a mai adăugat încă *ceva,* iar acest *ceva* merită reamintit: prin folosirea unor tehnici iniţiatice care presupun *suporturi, semne sau simboluri* specifice străvechii *Căii a zeilor,* omul intră în disonanţă cu cosmosul şi cu modul în care este structurată aura în ziua de astăzi. După evenimentele de acum 2000 de ani – *Întruparea, Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea la cer* a lui **Iisus Hristos** – s-a modificat atât structura energetico-informaţională a cosmosului, cât şi structura energetico-informaţională a omului. Datorită modificărilor produse la nivelul macrocosmosului şi la nivelul microcosmosului, cunoaşterea realizată prin intermediul tehnicilor yoga nu mai este viabilă, întrucât foloseşte *suporturi* şi *semne* – adică imagini mentale, sonore sau vizuale: *mantre, yantre, asane* sau *mudre* – care nu mai au corespondent în macrocosmosul actual.

De 2000 de ani, nu mai este posibilă cucerirea unor *siddhisuri* şi trezirea voluntară a lui **Kundalini** şi, implicit, nici activarea chakrelor înainte de vreme. Există şi vor exista, desigur, excepţii: cei care au

atins, înaintea erei creştine, un asemenea nivel evolutiv, încât nu mai pot da înapoi; ei pot continua ceea ce au început. Majoritatea dintre aceştia, care posedă astăzi un **corp duh** de o culoare superioară culorii aurii, fac parte din rasele asiatice. Ei pot încă să-şi urmeze destinul şi să atingă anumite stări spirituale înalte prin trezirea lui **Kundalini,** dar aceasta nu mai este o regulă generală şi, oricum, oamenii de acest tip sunt puţini.

Dar, de departe, cel mai important lucru care poate fi spus cu privire la acest subiect este că **nu mai există vechii zei** – zeii menţionaţi în scrierile indiene străvechi. În al doilea rând, nu toţi vechii zei au fost cu adevărat zei. În trecut, au existat o mulţime de zei falşi – fiinţe luciferice care s-au substituit vechilor zei, după ce aceştia au dispărut.

Rolul vechilor zei s-a încheiat cu mult timp în urmă, iar încercările disperate de a-i „resuscita" energetico-informaţional şi spiritual printr-o inducţie de tip *feedback* – conexiune inversă – poate duce la blocaje majore ale structurii aurice ale practicanţilor.

Nu mai există vechii zei sau, mai corect spus, vechii zei nu mai sunt aici. Într-un fel, vechii zei nu mai sunt vii. Există numai anumite imagini ale lor, imagini care, cercetate atent prin clarvedere, apar oarecum statice ca nişte fotografii sau, mai degrabă, ca nişte hologame. Ele pot păcăli pe unii practicanţi sau clarvăzători care „discută" cu ei şi le pot observa, dar nu sunt vii, fiind doar imagini remanente, reziduale, a ceea ce au fost cândva.

Astfel de imagini holografice, reziduale, apar şi în cazul unor oameni care părăsesc lumea astrală pentru a se muta pe un plan cosmic superior. În urma lor rămân doar imaginile a ceea ce au fost cândva. În condiţiile în care astfel de imagini continuă să fie alimentate cu energie modulată informaţional, provenită de la credincioşi printr-o inducţie spirituală de tip *feedback* – conexiune în ambele sensuri – atunci ele se manifestă ca şi cum ar fi vii, deşi sunt doar imagini holografice.

În cosmosul spiritual, în lumea astrală sau în lumea eterică, au loc multe fenomene stranii, iar acesta este unul dintre ele. Pot exista imagini holografice ale unor fiinţe diriguitoare cosmice – sau ale unor

ființe umane – dar acestea nu sunt vii, ci sunt simple imagini. Un clarvăzător își poate da seama de acest fapt doar când a acumulat suficientă experiență. Aceste imagini holografice sunt alimentate mereu prin concentrarea asupra lor, prin repetarea numelor lor – *japa* –, prin practici magice sau ceremoniale.

Prin astfel de practici de invocare – repetarea unui nume al unui zeu este în fond o practică magică, ce ține de magia ceremonială –, se poate întâmpla ceva cu mult mai grav: cum vechii zei, încheindu-și misiunea, s-au mutat în afara **Terrei aurica** căpătând alte atribuții – căci există o evoluție spirituală și în cazul ființelor angelice – ei sunt rechemați înapoi de către practicanții ce îi invocă, prin repetarea numelui. Dar, în loc să vină vechii zei, care oricum nu mai pot reveni, vin *alții…*

Mai mult decât atât, unele nume de zei n-au făcut parte niciodată din categoria adevăraților zei. Ei au fost, încă de la început, zei falși: spirite ale naturii rebele, entități umane tehnologizate, semizei rezultați din împreunarea unor îngeri cu fiicele oamenilor etc. După plecarea vechilor zei, ei s-au substituit într-un mod fraudulos celor adevărați și subzistă energetic prin intermediul celor care-i invocă.

Trebuie remarcat și un alt fapt, la care, după câte se pare, mulți practicanți ai tehnicilor yoga nu s-au gândit încă. Este evident că toți oamenii care care trăiesc în arealul creștin, nu s-au născut la întâmplare *aici și acum.* La puțin timp după momentul nașterii, independent de dorința sau de voința lor, oamenii care trăiesc actualmente în spațiul creștin au fost botezați în rit creștin, ceea ce înseamnă că, încă de la naștere, s-au încărcat auric într-un anumit mod. Încă din pruncie, oamenii născuți în arealul creștin își desfășoară viața sub un anumit *imprinting* energetico-informațional. Astfel, prin **botez** și prin apartenența aurică la arealul creștin, ei au intrat sub o anumită influență energetico-informațională și spirituală. În consecință, de-a lungul vieții, în decursul procesului evolutiv, în funcție de o mulțime de factori, structurile lor aurice au dobândit o anumită dinamică și un impuls teleologic clar definit.

Ținând cont de toate aceste informații, devine limpede faptul că

practicarea vechilor forme iniţiatice poate provoca mari perturbări ale structurii aurice umane; chiar dacă nu sunt vizibile în timpul vieţii, perturbările aduse structurii aurice umane apar foarte clar după momentul morţii, când practicanţii unor astfel de tehnici pot avea parte de o mare dezamăgire. În urma eforturilor asidue depuse de-a lungul vieţii, în loc să fie mai evoluaţi, practicanţii care se avântă în aventuri spirituale cu grad mare de risc au nefericita surpriză de a nu mai vibra cu ceea ce este cosmosul spiritual în *actuala* etapă evolutivă şi de a fi plasaţi – de fapt, de a se fi plasat ei înşişi – într-o poziţie de neinvidiat.

Dedicându-se, în decursul vieţii, unor tehnici spirituale care nu sunt în rezonanţă cu structura energetico-informaţională actuală, practicanţii intră în disonanţă cu ei înşişi, precum şi cu cosmosul spiritual. Nu numai că nu parcurg vreun proces de evoluţie spirituală accelerată, dar efectele pe termen lung, în încarnările viitoare, ca şi în existenţa de dincolo de moarte, sunt dăunătoare. De altfel, mulţi practicanţi ai tehnicilor yoga se întrebă de ce simt interior că nu mai vibrează cu lumea *aceasta,* cu propriul lor trup, cu restul oamenilor – sau de ce destinul personal le pune atâtea piedici.

Este foarte ciudat şi faptul că, în ziua de astăzi, nu se întreabă nimeni cu privire la un aspect foarte simplu: cum este posibil ca, din sutele de mii de practicanţi yoga, niciun occidental să nu fi atins „iluminarea", cu toate că a respectat toate procedurile tehnice cerute?

Răspunsul, în opinia noastră, este doar unul singur: **nu mai este posibil**. *Semnele, suporturile şi simbolurile* folosite în tehnicile yoga nu mai au corespondent energetico-informaţional la nivelul macrocosmosului şi la nivelul microcosmosului. Ele reprezintă *ceva* ce nu mai este în rezonanţă cu structura umană actuală; *ceva* care provoacă suferinţă, nefericire, boală, accidente şi nu evoluţie spirituală, trezirea lui **Kundalini** sau iluminare spontană.

Şi, poate că, practicanţii tehnicilor yoga de astăzi ar trebui să recitească, fără prejudecăţi, vechile scrieri indiene, adevărate comori ale înţelepciunii timpurilor de odinioară, în primul rând *Bhagavad Gītā, Upanishadele, Puranele, Yoga Sutra* a lui *Patañjali, Hatha Yoga Pradipika* etc. Poate vor simţi singuri în adâncul sufletului lor că toate

aceste scrieri se adresează unei alte epoci, unui alt tip de om şi unui alt tip de structură aurică.

După ce vor fi recitit aceste comori ale înţelepciunii indiene, care merită, într-adevăr, un loc aparte în sufletele noastre, căci reprezintă chintesenţa unei înţelepciuni străvechi, al cărei parfum nu se va stinge niciodată, poate vor avea răgazul de a se întreba, o dată în plus, dacă actualele concepţii, cu tentă vag orientală, ce stau la baza practicilor yoga, corespund spiritului de odinioară şi dacă mai sunt de actualitate.

Toate aceste constatări sunt bazate doar pe ceea ce Eugen percepe **prin clarvedere** şi pe explicaţiile primite în *lumea eterică.* Dacă afirmaţiile conţinute în această carte au darul de a-i contraria pe unii practicanţi ai tehnicilor yoga, putem să le spunem că ne contrariază deopotrivă şi pe noi, cei care am contribuit la realizarea ei. Dar, cum am ales să dezvăluim cât mai obiectiv *tot* ce se poate constata în urma cercetării prin clarvedere, nu puteam lăsa la o parte un subiect atât de important.

Pe de altă parte, această carte, la fel ca şi altele care vor urma, are la bază un autentic respect pentru toate realizările spiritului din toate timpurile, în special pentru profunda înţelepciune indiană.

Tocmai respectul pentru concepţiile din toate timpurile ne îndeamnă să reflectăm în mod corect atât asupra consecinţelor rezultate din observaţiile obţinute de către Eugen prin clarvedere, cât şi asupra explicaţiilor primite din *lumea eterică.*

Capitolul 5
IISUS HRISTOS.
DUMNEZEU ÎNTRUPAT

Ř Izvorul de Lumină

Vorbind despre evoluţia omului şi despre nivelurile evolutive umane, trebuie făcută o distincţie fundamentală. Din punct de vedere al structurii aurice, omul nu a fost totdeauna aşa cum se prezintă astăzi. Există, astfel, o mare diferenţă între modul în care se prezenta fiinţa umană acum 3.000 de ani sau acum 2500 de ani şi modul în care se prezintă astăzi.

În istoria spirituală a umanităţii s-au petrecut multe evenimente care au modificat atât habitatul natural al omului – Pământul ca planetă materială – cât şi *Terra aurica.* Paralel cu modificarea structurii materiale a Pământului s-a modificat şi structura energetico-informaţională a omului.

Este bine cunoscut faptul că în răstimpul miilor de ani ce s-au aşternut peste tot ce există în *Terra aurica,* structura aurică a fiinţei umane a cunoscut o modificare spectaculoasă. În cosmos, totul este supus transformării şi devenirii. Omul, ca *spirit* încarnat în lumea materială, a cunoscut o evoluţie neîncetată. Corpurile aurice şi-au modificat structura, iar chakrele au intrat progresiv în stare de funcţionare. La rândul său, **corpul duh** a suferit un proces de „coacere alchimică", maturizându-se necontenit – un fel de „ardere la alb" –, devenind din ce în ce mai diafan şi mai deschis al culoare.

În afara acestor transformări lente, de durată, ale structurii aurice umane s-au produs şi transformări rapide, bruşte. Este, de altfel, cunoscut şi faptul că transformările petrecute la nivelul globului terestru – atât cele geologice, cât şi cele istorice – sunt în legătură directă cu fiinţa umană în ansamblu. Evenimentele petrecute pe scena istoriei universale reprezintă doar vârful aisbergului sau interfaţa unor evenimente spirituale de mare amploare. Toate evenimentele istorice au modificat, într-un fel sau altul, atât destinul imediat al oamenilor, cât şi structura aurei umane. De fapt, fiecărui eveniment

petrecut în lumea materială îi corespunde un eveniment petrecut în lumea spirituală, la nivelul global al *Terrei aurica.*

Beneficiind de constatările rezultate în urma perceperii structurii aurei umane prin clarvedere de către Eugen şi, mai ales, beneficiind de explicaţiile fiinţelor din *lumea eterică,* se poate afirma că **cel mai important eveniment petrecut în istoria Terrei aurica, eveniment cu consecinţe de mare amploare asupra destinului şi asupra structurii aurice a omului, îl reprezintă întruparea, acum 2000 de ani, a lui Iisus Hristos.**

„**Nu am venit să stric Legea***,* spunea acum 2000 de ani **Iisus Hristos***,* **ci s-o împlinesc***".* Şi, într-adevăr, prin *întruparea* lui **Iisus Hristos***,* acum 2000 de ani, *Legea cea veche* a primit un nou impuls, devenând *Legea cea Nouă.* Astfel, *Calea evolutivă standard* a suferit un impuls decisiv.

Pentru modul cartezian de a înţelege lumea, **Persoana lui Iisus Hristos** nu are prea mare importanţă în ecuaţia evoluţiei omului şi a lumii. Pentru concepţia ştiinţifică modernă şi pentru istoriografie, lucrurile sunt destul de clare – este ilustrativ doar faptul că, cel mai adesea, **Persoana lui Iisus Hristos** este pusă în discuţie doar într-un mod ipotetic-istoric. De asemenea, pentru acei comentatori care văd peste tot extratereştri, totul este cum nu se poate mai limpede: **Iisus Hristos** a fost în contact cu extratereştrii!!!

Este însă surprinzător modul în care, actualmente, concepţia bazată pe străvechea filosofie orientală, înţelege **Persoana lui Iisus Hristos***.* Trebuie remarcat de la început faptul acest tip de concepţie nu seamănă în niciun fel cu profunda concepţie a Indiei străvechi expusă în marile cărţi sacre, *Vedele, Upanishadele, Brahmanele,* ci este doar o adaptare modernă nereuşită.

„Spiritualismul" despre care vorbim în aceste pagini, destul de răspândit în ziua de astăzi, nu este, la urma urmei, decât un materialism spiritualizat, coafat şi cu o tentă de exotism oriental. *Concepţia spiritualistă actuală* este, în fond, un hibrid rezultat din amestecul concepţiilor provenite din arealul cultural extrem oriental cu concepţia materialistă.

Acest tip de spiritualism este foarte uşor de recunoscut; el rupe

ceea ce se petrece la nivelul intim al fiinţei omului, la nivelul structurii energetico-informaţionale a aurei, de ceea se petrece la nivel cosmic-spiritual; de asemenea, rupe ceea ce se petrece la nivel individual uman de ceea ce există la nivelul *Terrei aurica*. În acest mod, structura energetico-informaţională a omului este izolată de palierele *Terrei aurica* sau de fiinţele diriguitoare ale cosmosului şi este „identificată" ca un motor de maşină, care trebuie reparat atunci când se defectează, pentru a putea funcţiona în condiţii optime.

Acest tip de concepţie spiritualistă consideră că **Iisus Hristos** a existat în realitate; nu se îndoieşte, precum *istoriografia* şi nici nu interpretează evenimentele de acum 2000 de ani doar din perspectiva ipotetic-istoriografică. Totuşi, consideră că **Iisus Hristos** nu a fost decât un iniţiat printre atâţia alţii, un personaj istoric care a manifestat anumite puteri psiho-spirituale – *siddhisuri* –, cu ajutorul cărora a realizat minuni. Printre atâtea minuni realizate de-a lungul timpului, cele realizate de **Iisus Hristos** nu sunt, pentru acest tip de concepţie, mai importante sau mai grandioase decât cele ale unor mistici hinduşi sau tibetani, precum Milarepa sau Sai Baba.

Pentru acest tip de concepţie spiritualistă, **Iisus Hristos** nu a fost decât un iniţiat printre mulţi alţii, iar un iniţiat veritabil se putea desăvârşi fie în Egipt, patria iniţierilor în antichitate, fie în India. Acesta este motivul pentru care acest tip de concepţie găseşte că este mai important să demonstreze, de exemplu, faptul că **Iisus Hristos** a fost iniţiat în Marea Piramidă de la Gizeh ori că a călătorit în India, decât să se ocupe de Persoana Sa.

În general, acest tip de concepţie spiritualistă pune un accent mai mare asupra minunilor lui **Iisus Hristos,** luate separat şi scoase din context, decât asupra existenţei Sale în lumea materială, descrisă de Noul Testament. Consideră, de asemenea, că este mai important de cercetat ce a făcut **Iisus Hristos** până la vârsta de 30 de ani, când a avut loc Botezul în Iordan, decât după aceea; apreciază că ceea ce a făcut **Iisus Hristos** în ultimii ani ai existenţei Sale în trup material este prea bine cunoscut din mărturiile evangheliştilor pentru a mai constitui un mister. În acest context, vechile scrieri ale creştinismului sunt din start ocolite, ca şi cum n-ar exista, iar atunci când sunt luate în

calcul, sunt interpretate în mod „original”, cu scopul declarat de a fi epurate de „zgura” ce s-a aşternut asupra lor.

Fără nicio îndoială, concepţia orientală are o mare profunzime, dar se uită mult prea uşor faptul că *temelia acestei profunde concepţii a fost pusă înaintea naşterii în lumea materială a lui* **Iisus Hristos.** În esenţa sa, spiritualitatea orientală este diferită de cea occidentală actuală, pentru simplul fapt că se adresa altor vremuri şi altor tipologii umane. Între timp, vremurile s-au schimbat; la rândul lor, oamenii – care trăiesc *sub vremuri* – s-au schimbat. În această situaţie, este lesne de remarcat pentru orice om, care nu funcţionează doar pe baza unor idei preconcepute, că tipul de om oriental este diferit structural de tipul occidental, iar încercarea unor occidentali sau chiar a unor orientali contemporani de a semăna modelului străvechi este nepotrivită.

Cercetarea structurii aurice a omului, observarea *lumii eterice,* dar mai ales explicaţiile primite de către Eugen în *lumea eterică,* aruncă o altă lumină asupra **Persoanei lui Iisus Hristos** şi asupra evenimentelor petrecute acum 2000 de ani în Galileea. Pe baza tuturor acestor informaţii preluate, cum se spune, la prima mână, se poate schiţa o concepţie unitară, adaptată modului actual de înţelegere. Ceea ce este cu adevărat inedit, este faptul că informaţiile obţinute de Eugen confirmă, în mod independent, conţinutul ideatic al vechilor scrieri sacre creştine, după cum confirmă şi conţinutul vechilor scrieri sacre indiene.

Ambele concepţii – concepţia creştină şi concepţia orientală străveche – reflectă în mod obiectiv ceea ce poate remarca Eugen prin clarvedere. Există însă o diferenţă: cele două concepţii, ce pot părea ireconciliabile, se referă la perioade diferite şi la etape distincte ale evoluţiei omului şi lumii.

Prima concluzie ce rezultă din investigarea *lumii eterice* sau din explicaţiile fiinţelor de acolo este că **Iisus Hristos** nu a fost un iniţiat sau un profet oarecare, care să fie comparat cu vechii iniţiaţi, precum **Moise, Enoch, Apollonius din Tyana, Zarathustra** sau **Buddha.**

Toţi marii iniţiaţi ai lumii, de la **Enoch** la **Moise**, de la **Zarathustra** la **Buddha au fost oameni** care, în virtutea principiului

palingeneziei cosmice, s-au încarnat în lumea materială la fel ca orice **spirit** omenesc.

Iisus Hristos nu este însă un om care să fi parcurs cicuitul evolutiv obligatoriu, care presupune evoluţia de-a lungul existenţelor succesive, precum toţi marii iniţiaţi ai lumii. **Iisus Hristos** nu a avut nevoie să parcurgă etapele evoluţiei umane în trup omenesc, precum au făcut marii iniţiaţi ai umanităţii, iar scopul încarnării Sale în lumea materială, în trup omenesc, a fost altul.

Spre deosebire de toţi maeştrii spirituali, **Iisus Hristos este Dumnezeu întrupat şi nu om îndumnezeit** *(sau iluminat) precum Moise, Enoch, Zarathustra sau Buddha.* **Iisus Hristos este Unicul Fiu al lui Dumnezeu care s-a încarnat o singură dată în lumea materială, acum 2000 de ani**

Desigur, cercetătorii spiritualişti moderni pot reproşa că acest mod de interpretare ar putea avea un viciu de fond, afirmând bunăoară că toţi oamenii sunt copiii lui **Dumnezeu** şi că toţi oamenii posedă un **spirit** izvorât din **Fiinţa de lumină a lui Dumnezeu.**

Acest reproş se bazează însă pe o mare neînţelegere a faptelor şi evenimentelor de natură spirituală. Desigur, omul posedă un **spirit** de natură divină; **spiritul omului** a fost creat de către **Dumnezeu** la începuturi; în concluzie, toţi oamenii sunt copiii lui **Dumnezeu.** Totuşi, oamenii pot fi consideraţi doar potenţial în acest mod. Doar **spiritul** omului este de natură divină – deci este creat direct de **Dumnezeu** – nu şi celelalte componente ale fiinţei umane. **Spiritul** omului, cel puţin până în acest moment evolutiv, doarme. Omul este un **spirit** doar virtual şi nu efectiv. Evoluţia nu înseamnă altceva decât reîntoarcerea omului la **Sursa primă** care este **Dumnezeu.** *Identitatea Atman-Brahman,* concepţie de bază a filosofii lor orientale, adică identitatea de esenţă dintre **spiritul** omului şi **Spiritul Universului** este, într-adevăr, o realitate incontestabilă, dar, deocamdată, este doar virtuală.

Omul nu este un spirit care se manifestă în lumea materială cum s-a spus de atâtea ori, ci este un trup fizic purtător al unui element, care este spiritul, despre care nu cunoaşte absolut nimic.

Până ce omul va putea deveni un **spirit** în adevăratul sens al cuvântului – un **spirit** conştient de sine –, mai este cale lungă. Probabil că multe stele se vor stinge până când omul va deveni conştient că este un **spirit** identic cu **Spiritul universului** şi să afirme, precum vechii *rishii* ai Indiei: *Acela eşti tu.* În actualul stadiu al evoluţiei în lumea materială, omul nu este conştient decât de planul material şi de trupul său, iar în *lumea de dincolo* este conştient doar de palierul pe care, potrivit naturii sale vibratorii, îl poate percepe.

În actualul stadiu, oamenii manifestaţi fie în **trup fizic,** fie în **corp duh** nu sunt decât **fii ai femeii**, iar nu **Fii ai lui Dumnezeu.** Între cele două trepte evolutive mai este intercalată o a treia, treapta de **Fiu al Omului,** pe care oamenii actuali încă nu au atins-o şi, deocamdată, poate doar o visează. Dacă omul nu a atins nici măcar treapta ontologică de **Om,** dacă nu a devenit nici măcar un **Fiu al Omului,** cum poate să fie, dintr-odată, **Fiu al lui Dumnezeu**?

Fără nicio îndoială, în decursul procesului evolutiv, omul va putea parcurge drumul de la starea de **fiu al femeii** la treapta de **Fiu al Omului,** pentru ca, în final să se reîntoarcă la *Sursa Primă:* **Dumnezeu.** Dar până atunci mai este încă mult.

Iisus Hristos *este însă cu totul altceva. Prin însăşi natura Sa,* **Iisus Hristos** *este esenţă din esenţa lui* **Dumnezeu,** *Fiinţă din Fiinţa Sa.* **Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh** *formează o unitate nedespărţibilă, deşi se manifestă prin* **Trei Persoane** *(această identitate a celor Trei Persoane Divine este numită perihoreză).*

Lumină din Lumină, Fiinţă din Fiinţa Tatălui, Iisus Hristos *S-a născut* **„mai înainte de toţi vecii”,** *încă din vremea în care Cosmosul, îngerii, Arhanghelii, Serafimii, Heruvimii sau Oamenii nu erau creaţi. Din acest punct de vedere,* **Iisus Hristos** *este* **Unicul Fiu al lui Dumnezeu, „născut, nu făcut”.**

Dacă omul, ca **spirit**, este o scânteie din **Dumnezeu** care s-a întrupat printr-un proces de coborâre, iar profeţii, maeştrii spiritului sau marii iniţiaţi ai lumii sunt oameni care au încercat să refacă traseul invers, urcând de la om la **Dumnezeu**, **Iisus Hristos este Dumnezeu coborât în mijlocul oamenilor,** în lumea materială, pentru a-i scoate dintr-un mare impas şi pentru a-i readuce la demnitatea iniţială, aceea

de **spirite**.

Spiritualismul actual mai face încă o confuzie de mari proporţii, afirmând adesea, nici mai mult nici mai puţin, că **„Hristos** *este adevăratul Lucifer".*

Această confuzie este bazată pe interpretarea eronată a unui fragment din Biblie; baza de plecare a acestei confuzii destul de răspândite este denumirea acordată lui Lucifer în **textul biblic:** *Lux, strălucitorul Fiu al dimineţii.*

Se ştie foarte bine, iar textul biblic confirmă aceasta, că, înainte de cădere, Lucifer a fost un înalt Heruvim, supranumit *Purtătorul de Lumină,* adică Lux. În acest context, spiritualismul actual afirmă despre **Iisus Hristos** că este, la rândul său, un *Purtător de Lumină,* uitând totuşi aspectul fundamental:

Iisus Hristos nu este un Purtător de Lumină, ci este însuşi Izvorul de Lumină, ceea ce nu este acelaşi lucru.

Diferenţa dintre Purtătorul de Lumină şi Izvorul de Lumină este ca de la cer la pământ, sau de la Rai la Iad.

Dumnezeu este singura fiinţă din care izvorăşte Lumina. De aceea, în lumea eterică, Dumnezeu este, uneori, numit Izvorul de Lumină. Fiinţă din Fiinţa lui Dumnezeu, Iisus Hristos este, la rândul Său, Izvorul de Lumină – este Cel din care izvorăşte Lumina.

Heruvimii, Serafimii, Tronurile, Arhanghelii, îngerii etc sunt doar *Purtători de Lumină,* care reflectă **Lumina** primită de la **Dumnezeu.** Niciuna dintre aceste înalte fiinţe cosmice nu poate emana Lumină cu de la sine putere.

Treimea formată din cele trei Persoane nedespărţibile – Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt – este Izvorul de Lumină nepieritor, datorită căruia există cosmosul şi toate fiinţele: Heruvimi, Arhangheli, îngeri, Oameni, Spirite ale naturii.

Totuşi, complexitatea **Persoanei Iisus Hristos,** depăşeşte cu mult înţelegerea omenească limitată. De aceea, trebuie remarcat cu multă luciditate faptul că multe aspecte legate de **Persoana Iisus Hristos,** depăşesc în amploare şi complexitate tot ce poate concepe un om. Aşa cum firul de nisip nu poate face niciun fel de apreciere asupra

plajei din care face parte, aşa cum picătura de apă nu poate face nicio apreciere asupra oceanului, tot astfel oamenii nu pot să conceapă amploarea şi complexitatea fără seamăn a celei mai înalte fiinţe spirituale care s-a încarnat vreodată în trup material.

A vorbi despre **Persoana divină a lui Iisus Hristos** implică şi un mare risc. Mintea omenească – intelectul sau raţiunea –, schimbătoare, inconsecventă şi limitată, poate greşi foarte lesne. Este, într-adevăr, un risc foarte mare de a scrie greşit despre **Iisus Hristos,** dar poate că este un risc şi mai mare a nu scrie deloc sau de a-L ocoli – aşa cum se face, de cele mai multe ori, astăzi.

Din păcate, în afara exegezei care se ocupă în special cu datele istorice – ca şi cum numai prin datele istorice poţi înţelege esenţa unui fenomen –, **Persoana lui Iisus Hristos** este mereu pusă la timpul trecut şi privită doar din această perspectivă. Din punctul de vedere răspândit în ziua de astăzi, **Persoana lui Iisus Hristos** este privită eminamente istoric. Totuşi, departe de a aparţine trecutului, **Iisus Hristos aparţine prezentului şi, mai cu seamă, viitorului.**

Punctul de vedere al unui clarvăzător cu privire la **Iisus Hristos**, la fel ca şi punctul de vedere al unui mistic, nu are nimic în comun cu punctul de vedere al unui istoriograf. Dacă istoriograful consemnează rămăşiţele pământeşti ale trecutului – documente arheologice, scrieri vechi etc –, clarvăzătorul şi misticul trăiesc *în prezentul continuu,* conştientizând o părticică din **Prezenţa Fiinţei Hristice**.

Interesant de remarcat este însă faptul că omul obişnuit este la fel de aproape ca şi misticul sau ca şi clarvăzătorul de **Iisus Hristos**, atunci când se roagă sau atunci când îi cere sprijinul. Pentru omul care-i cere sprijinul, **Iisus Hristos** nu aparţine doar trecutului ca pentru istoriograf. Pentru omul care, într-un moment de cumpănă, îi cere sprijinul, **Iisus Hristos** este alături, *aici şi acum.* Nu în trecut, nu în viitor, nu aflat într-o navă spaţială, nu aflat undeva departe, deasupra norilor, ci foarte aproape: *alături.*

Pentru oamenii obişnuiţi, **Iisus Hristos** este *aici şi acum,* este o *Prezenţă continuă* şi, ca de obicei, forul interior al oamenilor nu greşeşte niciodată.

Ř Modificarea structurii aurei umane prin activitatea lui IISUS HRISTOS

Spiritul, învăluit într-un **corp duh**, se naşte în lumea materială într-un corp de carne şi primeşte numele de **om**. Acest om acumulează experienţă şi karma, moare, îşi continuă existenţa în *lumea de dincolo,* renaşte în lumea materială. Acesta este circuitul cosmic-spiritual obligatoriu al fiinţei umane.

Scopul principal al existenţei omului în lumea materială îl constituie **acumularea de experienţă** şi, implicit, de **moralitate**. Cele două caracteristici fundamentale pot fi măsurate la nivelul structurii aurice ale fiecărei fiinţe umane. Structura aurică este o hartă a traseului evolutiv.

Din punctul de vedere al structurii aurei umane, evoluţia omului înseamnă modificarea parametrilor corpurilor aurice – de la **corpul duh** la ultimul strat al aurei – şi activarea progresivă a chakrelor situate pe canalul **Sushumna.** Trezirea progresivă a tuturor energiilor, deblocarea nadisurilor şi punerea în funcţiune a tuturor chakrelor – petală cu petală –, paralel cu dezvoltarea corpurilor aurice constituie **modelul standard al evoluţiei omului în Terra aurica.**

În timpurile străvechi, înaintea *marii ştergeri,* structura energetico-informaţională a omului era diferită de cea actuală. În acele vremuri, fiinţa umană era structurată auric exact aşa cum este descrisă în vechile scrieri hinduse, iar evoluţia consta în activarea chakrelor situate pe **Sushumna.**

Oamenii din vechime au înţeles faptul că evoluţia standard este foarte înceată şi foarte anevoioasă, drept pentru care au creat tehnici specifice care să accelereze evoluţia. În timpurile străvechi, prin tehnici ascetice, asemănătoare tehnicilor yoga, dar axate pe o componentă specială denumită *tapas* (cucerirea forţei şi voinţei spirituale prin asceză), **paradigma evoluţiei umane** putea fi parcursă foarte rapid, în câteva existenţe. Aceasta a fost *Calea Zeilor.*

Iniţial, *Calea Zeilor* a fost comunicată oamenilor de către fiinţele diriguitoare ale cosmosului – Zeii – în scopul scurtării traseului

evolutiv standard. Cu timpul, oamenii au dat o finalitate diferită capacităţilor dobândite prin tehnici iniţiatice, în funcţie de interesele de moment. Urcând progresiv treptele *Căii Zeilor,* prin trezirea lui Kundalini şi prin activarea chakrelor, oamenii din vechime au dobândit puteri psihomentale mari – *siddhisuri* –, pe care însă le-au folosit în interese egoiste. O parte dintre cei care atinseseră astfel de puteri au devenit superoameni. Mulţi dintre ei s-au crezut a fi asemenea zeilor, dar prin alunecarea pe panta egoismului s-au rupt de **Dumnezeu**. Orbiţi de propriile puteri, seduşi de fiinţele luciferice, superoamenii din vechime au devenit trufaşi, obraznici, cruzi, pofticioşi. Într-un cuvânt, au „căzut".

Este dificil de înţeles astăzi ce reprezentau acei superoameni, care făceau ce doreau, fără a da socoteală nimănui. Doar câteva dintre vechile scrieri ale umanităţii – printre care *Enûma Eliš, Popol Vuh, Mahābhārata* sau *Rāmāyana* –, care oricum nu mai sunt astăzi luate în seamă, mai amintesc despre grozăviile şi războaiele devastatoare, care au avut loc între diferite categorii de *fii ai femeii,* deveniţi peste noapte asemănători zeilor. Unii dintre ei puteau manipula forţele naturii, alţii puteau distruge comunităţi doar cu forţa gândului.

În momentul în care umanitatea a atins cel mai de jos punct al evoluţiei sale, în care destinul rasei umane era în cumpănă, iar karma se acumulase într-un mod intolerabil pentru instanţele cosmice, a avut loc *marea ştergere.* Vechea umanitate, coruptă şi decăzută, a pierit.

Ulterior, Tatăl ceresc a dat o nouă şansă umanităţii; când Pământul a devenit iarăşi capabil să susţină viaţa, iar *fiii femeii* s-au înmulţit şi s-au răspândit din nou în lumea materială. Din păcate, chiar şi după *marea ştergere,* noua umanitate a călcat pe urmele celei vechi: aceleaşi erori comportamentale, aceleaşi puteri folosite abuziv, aceeaşi mândrie exagerată – că doar fiinţele luciferice nu stăteau cu mâinile în sân, cum nu stau nici astăzi. Astfel, din nou, karma generală a umanităţii s-a deteriorat de la un secol la altul, de la o perioadă la alta şi totul se îndrepta spre un dezastru general.

Atunci, în miezul istoriei umanităţii, când drumul evolutiv atinsese iarăşi cel mai jos punct, undeva, în înalturi, s-a pus problema *ce-i de făcut,* căci alternativele erau doar două: ori speţa umană trebuia

să dispară, ori trebuiau limitate capacităţile fiinţei umane de a dobândi puterile – *siddhisurile* – care, folosite abuziv, puneau în pericol *Ordinea lumii*. În acele momente cruciale, s-a pus întrebarea cu adevărat cutremurătoare, dacă omul mai poate exista ca specie, ori dacă trebuie să fie măturat de pe scena evolutivă.

Când umanitatea, în ansamblul ei, a atins cel mai critic punct al căderii, s-a produs cel mai important eveniment al istoriei umanităţii. Acest eveniment a fost întruparea **Unicului Fiu al lui Dumnezeu, Iisus Hristos.**

Pentru salvarea umanităţii, căzută aproape iremediabil, a fost nevoie de **Sacrificiul Suprem***: A doua Persoană a Treimii,* **Fiul lui Dumnezeu** *a coborât din Ceruri, S-a întrupat, a suferit, S-a crucificat pe Sine pe Crucea lumii, a Murit, a Înviat a treia zi, deschizând o nouă epocă în istoria umanităţii.*

Evenimentele petrecute acum 2000 de ani în Palestina au constituit modalitatea cea mai eficientă, dar şi cea mai dramatică, prin care umanitatea a fost salvată de la un dezastru iminent. Mai mult decât atât, prin întruparea **Fiului Lui Dumnezeu, Iisus Hristos,** s-au creat premisele pentru ca umanitatea să poată fi mântuită.

Prin evenimentele de acum 2000 de ani de pe Golgota – Crucificare, Moartea, Învierea lui Iisus Hristos – sistemul auric uman şi fiziologia aurică au cunoscut o modificare structurală extrem de importantă.

Din punct de vedere al compoziţiei aurei umane, de două mii de ani se poate vorbi despre un nou tip de umanitate, diferită structural de cea existentă anterior. Desigur, acum aproape 2000 de ani s-a sădit potenţialitatea unor transformări aurice, dar transformările în sine au devenit efective în decursul timpului.

La fel ca şi în epocile anterioare, omul „nou" trebuie să parcurgă cele şapte trepte evolutive, în cadrul *paradigmei standard a evoluţiei.* La nivel auric uman, cele şapte clase evolutive sunt legate de urcarea **energiei vitale** şi de punerea succesivă în funcţiune a celor şapte chakre principale. Paralel cu aceasta, se produce maturizarea **corpului duh,** care va deveni tot mai deschis la culoare.

Datorită evenimentelor petrecute acum 2000 de ani, *paradigma*

standard a evoluţiei umane a fost îmbogăţită prin sădirea în structura aurică umană a patru elemente fundamentale: **formarea Shainiei, chakra inimii; apariţia corpului haric al plaselor mesianice; modificarea rolului energiei vitale a sufletului; modificarea culorii corpului duh** începând cu a patra treaptă evolutivă.

Prima modificare structurală importantă a fiinţei umane constă în **formarea chakrei inimii – Shainiah***.* Cu toate că acum 2000 de ani a avut loc inserarea unui impuls, prima formare a petalelor chakrei inimii la primii oameni nu pare a fi anterioară anului 1600.

Chakra inimii nu a fost luată în considerare de către specialiştii sacrului din vechime, pentru simplul motiv că nu exista în acea perioadă. În ziua de astăzi, chakra inimii – **Shainiah** – nu este în stare de funcţiune şi, cu atât mai mult, nu este activată la prea multe persoane, deci nu este perceptibilă unui clarvăzător. De aceea, pentru mulţi clarvăzători, ea nu există decât ca un mic punct auric pe care nu ştiu cum să-l interpreteze.

După cum afirmă fiinţele din *lumea eterică,* **Shainiah** nu se formează la oameni decât în urma rugăciunii creştine. Datorită activităţii acestei chakre, omul devine centrat, în relaţia sa cu cosmosul, pe elementul iubire.

Iubirea despre care este vorba aici nu se referă la iubirea carnală, ci la iubirea ce transcende aspectele particulare ale existentului: **Iubirea întru Hristos*.* Prin chakra inimii, Dumnezeu Tatăl se uneşte cu Fiul Său, Iisus Hristos, în om.**

Al doilea element important constă în formarea, de 2000 de ani, a **corpului haric al plaselor mesianice,** la toţi oamenii care rostesc, prin viu grai şi nu doar mental, **Numele lui Iisus Hristos*.***

Corpul haric al plaselor mesianice nu aparţine omului, ci a fost dăruit de către **Iisus Hristos***,* astfel încât apare la oameni doar în timpul rostirii **Numelui Său,** cel mai puternic **Nume** din punct de vedere energetico-informaţional, ca *Putere* şi *Tărie,* din Terra aurica. Prin intermediul **corpului haric al plaselor mesianice** devine posibilă conectarea omului la **Fiinţa lui Iisus Hristos cel Viu,** care se manifestă în **Trupul de Slavă.**

Al treilea element important este modificarea substanţială a

rolului **energiei vitale a sufletului.** După cum s-a remarcat, prin cele patru minicanale din interiorul canalului central **Sushumna** se manifestă patru tipuri de energie, provenite din patru planuri cuantice distincte: **energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului şi energia vitală a corpului eteric** şi, implicit, *a* **aurei exterioare.**

Până acum 2000 de ani, **energiile vitale ale spiritului, corpului duh, sufletului şi corpului eteric** se dezvoltau, fiecare, pe cont propriu, în funcţie de modul în care acţiona omul, urcând pe canalul corespondent din interiorul **Sushumnei.** Vorbind metaforic, se poate spune că, până acum 2000 de ani, omul poseda patru „termometre" evolutive autonome.

Dacă omul acţiona doar în sensul evoluţiei **spiritului** (de exemplu, prin folosirea unor tehnici iniţiatice), **energia vitală** generată de planul cuantic al spiritului urca pe **Sushumna,** ajungând, să spunem, până la chakra vishuddi. În schimb, celelalte tipuri de energie vitală rămâneau în urmă.

Până la începutul erei creştine, se întâmpla foarte des ca **energia vitală a spiritului** să urce până la chakra vishudi, energia **corpului duh** să urce la nivelul chakrei manipura, iar energia **corpului eteric** doar până la nivelul chakrei swadistana. În aceste condiţii, omul devenea, din punct de vedere energetic, dezechilibrat. **Spiritul** său înţelegea anumite lucruri pe care intelectul nu le putea reda verbal. În schimb, instinctele – care ţin de **corpul eteric** şi, implicit, de chakra swadistana sau de chakra manipura – explodau pur şi simplu. Un **spirit** evoluat, cunoscător al marilor taine ale lumii, închis într-o maşinărie care nu-şi putea controla instinctele şi pornirile brutale era, cu siguranţă, o ameninţare serioasă pentru cosmos. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care, în vremurile antediluviene, oamenii puteau „arde" etapele evoluţiei numai în câteva existenţe, devenind o ameninţare pentru *Ordinea divină.*

În ciclul anterior, moralitatea, ca bază a existenţei, era, adeseori, ca şi inexistentă, iar trufia exacerbată a devenit vârful de lance prin care o minoritate puternică, dar lipsită de scrupule, a pus în pericol însăşi existenţa lumii. Noxele energetice rezultate din comportamentul

unor astfel de indivizi s-au acumulat progresiv, atrăgând reacţia instanţelor cosmice.

Acest fapt nu mai este însă posibil *în prezent,* adică în *era noastră* (deşi formularea „era noastră" este materialistă, aici este potrivită) care a început acum 2000 de ani.

În prezent, **energia vitală a sufletului** învăluie prin inducţie celelalte trei tipuri de **energii vitale** şi le menţine împreună. Deşi fiecare tip de energie circulă pe canalul propriu – este vorba despre cele patru canale din interiorul Sushumnei –, ele sunt ţinute împreună prin inducţie sau prin „simpatie" de către energia vitală a sufletului. De 2000 de ani, printr-o alchimie aurică tainică, **energia vitală a sufletului** este elementul care menţine celelalte **energii vitale** în frâu.

Ca o consecinţă a acestui fapt, chiar dacă oamenii celei de-a patra generaţii practică tehnici iniţiatice, niciuna dintre cele patru tipuri de **energie vitală** nu mai poate urca disproporţionat în comparaţie cu celelalte. De asemenea, în *era noastră,* o chakră nu mai poate fi activată în mod artificial prin tehnici iniţiatice, în vederea obţinerii unor puteri – *siddhis* –, care, dacă ar fi aplicate arbitrar şi egoist, ar pune în pericol stabilitatea universului.

Evenimentele de pe Golgota au imprimat un alt drum evolutiv pentru umanitate, nu numai din punct de vedere moral, ci şi auric. De 2000 de ani, omul nu mai poate evolua disproporţionat într-o direcţie sau într-alta. În *era noastră,* omul nu poate evolua decât uniform. Datorită acţiunii **energiei vitale a sufletului** nu mai este posibilă activarea chakrelor şi, în consecinţă, nici trezirea lui **Kundalini** înainte de vreme.

Pentru ca omul să atingă iluminarea, trebuie să lucreze simultan asupra tuturor structurilor sale aurice, asupra tuturor chakrelor, asupra tuturor energiilor vitale, de pe toate nivelurile cuantice. Acum nu mai este posibilă atingerea unei elevări spirituale prin tehnici iniţiatice specifice *Căii zeilor,* ci numai prin dezvoltarea iubirii. Omul cel nou trebuie să descopere iubirea pentru a putea evolua.

Al patrulea element important este **modificarea culorii corpului duh** *începând cu a patra treaptă evolutivă.*

Până acum 2000 de ani, culoarea **corpului duh** a oamenilor ce

atinseseră a patra treaptă evolutivă potrivit *paradigmei evolutive* şi *principiului termometrului evolutiv* era culoarea verde. Datorită modificărilor produse acum 2000 de ani în Galileea, corpul duh al omului a dobândit culoarea aurie – culoarea flăcării unei lumânări; această culoare a fost imprimată omului, prin inducţie spirituală, de la *Trupul de Slavă* al lui **Iisus Hristos***.*

Prin modificarea, acum 2000 de ani, a celor patru elemente ale structurii aurice umane, *paradigma standard a evoluţiei umane* s-a modificat. Acum se poate vorbi despre **o nouă paradigmă a evoluţiei umane,** care dă un nou curs evoluţiei omului în *Terra aurica.*

De 2000 de ani, evoluţia constă în creşterea progresivă a moralităţii reflectată în culoarea **corpului duh,** paralel cu formarea **corpului haric al plaselor mesianice** şi cu activarea *chakrei inimii.* **Shainiah** este *Noua Poartă* către **Împărăţia lui Dumnezeu,** care este atât în noi înşine, cât şi în afara noastră.

În concluzie, a-l înţelege, astăzi, pe **Iisus Hristos** ca pe un simplu iniţiat care a posedat *siddhisuri* sau ca pe un profet oarecare este o eroare de interpretare la fel de mare ca şi cea care îl consideră un simplu întemeietor de religie, precum au fost Zarathustra, Mahomed sau Buddha. **Unicul Fiu al lui Dumnezeu, Iisus Hristos** nu este doar Conducătorul spiritual al creştinilor. **El este Conducătorul spiritual al întregii omeniri***.*

Are mai puţină importanţă faptul că există *astăzi* un miliard de hinduşi, o jumătate de miliard de musulmani sau un sfert de miliard de jainişti. Acestea sunt fapte exterioare. Persoana lui **Iisus Hristos** nu trebuie limitată la creştini, ci trebuie raportată la întreaga umanitate. Departe de a fi „doar" un simplu iniţiat, comparabil cu alţi iniţiaţi din trecut, **Iisus Hristos** trebuie raportat *la toţi oamenii* de pe suprafaţa pământului.

Iisus Hristos este Unicul Fiu al lui Dumnezeu, care s-a încarnat în lumea materială, a trăit, S-a crucificat, a murit, a înviat şi S-a înălţat *pentru toţi oamenii* din Terra aurica.

Calea deschisă de **Iisus Hristos, Adevărul** pe care **Fiul lui Dumnezeu** l-a propovăduit oamenilor, **Viaţa** pe care a prefigurat-o, ca **Viaţă întru Hristos***,* reprezintă temelia pe care, de 2000 de ani, se

desfăşoară existenţa tuturor oamenilor în *Terra aurica,* atât în palierul material, cât şi în cel eteric, astral şi spiritual.

Capitolul 6
ZIUA CEA MAI LUNGĂ

Ř Corpul astral, cheia evoluţiei

Înaintea erei creştine, structura aurică a fiinţei umane era alcătuită din aceleaşi corpuri precum în ziua de astăzi. Omul era alcătuit din **spirit** şi ansamblul său, din **corpul duh,** din ansamblul ce formează **sufletul,** din **corpul eteric,** din **corpul material** şi din **corpurile derivate: corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior.** Înaintea erei creştine nu se manifesta **corpul plaselor mesianice,** care a început să se formeze ulterior, în era creştină.

Primul corp auric derivat care s-a format la omul încarnat a fost **corpul astral.** O lungă perioadă de timp, omul a fost format doar din corpurile interioare – **spiritul, corpul duh, corpul sufletului şi corpul eteric** –, care erau mai mici decât trupul material; la acestea s-a adăugat primul corp auric exterior, derivat, **corpul astral,** care învăluia omul ca un halou colorat.

Ulterior, pe măsură ce omul a suferit influenţele mediului, o porţiune din **corpul astral** s-a specializat într-un anumit gen de activitate. Această activitate era legată de activitatea senzorială şi emoţională; în acest mod, cu timpul, s-a format, ca element autonom, **corpul emoţional.** Astfel, **corpul emoţional** este doar o porţiune din **corpul astral originar,** specializat să reflecte procesele senzoriale şi emoţionale ale fiinţei umane încarnate. După un timp, omul a dobândit cunoaşterea mediului şi a semenilor săi şi a învăţat să investigheze lumea; astfel, s-a format **corpul mental inferior** – *intelectul.*

Aşadar, **corpul mental inferior** este, şi el, doar o porţiune din **corpul astral originar** – primul corp auric exterior, derivat –, care s-a specializat într-un anumit gen de activitate. **Corpul mental inferior,** intelectul, reflectă procesele mentale ale omului.

Corpul mental inferior – cel care permite omului să se descurce în societate – a apărut astfel ca o necesitate, în decursul evoluţiei. De-a lungul timpului, el s-a structurat din ce în ce mai bine,

devenind un corp autonom. Totuşi, nu trebuie pierdut din vedere faptul că, la origine, **corpul mental inferior** s-a format din **corpul astral originar,** el fiind un *corp astral transformat.*

În mod firesc, următoarele două corpuri aurice derivate, **corpul mental superior** şi **corpul spiritual,** trebuie să se formeze tot din **corpul astral.** Totuşi, datorită aplecării excesive spre cele materiale, procesul maturizării şi emancipării aurice a fiinţei umane nu se mai desfăşoară în acest fel. De la un anumit moment al evoluţiei aurice a fiinţei umane în lumea materială s-a produs o derogare. În urma acestei derogări, **corpul mental inferior** a dobândit o pondere din ce în ce mai mare. În consecinţă, **corpul mental superior** şi **corpul spiritual** au început să se formeze direct din **corpul mental inferior,** iar nu din **corpul astral,** aşa cum ar fi fost firesc.

Această derogare, ce a dus la formarea **corpului mental superior** şi a **corpului spiritual** direct din **corpul mental intelectiv,** s-a produs într-o perioadă anterioară erei creştine, în care oamenii s-au aplecat mai mult decât era necesar asupra lumii materiale, iar egoismul şi tendinţa de dominaţie au cunoscut o exacerbare ce nu figura în programul evolutiv.

Mai mult decât atât: în acea perioadă îndepărtată de timp, tot mai mulţi oameni au dorit să cucerească puteri fiinţiale – *siddhisuri* –, înainte ca evoluţia morală să fie la un nivel corespunzător. Cu mult timp înaintea erei creştine, pe fondul tendinţei deja formate de dominare a lumii, o elită s-a dedicat practicării metodelor de evoluţie accelerată prin vechea *Cale a zeilor,* oamenii ce compuneau această elită au modificat principalele linii directoare ale *Căii zeilor* potrivit propriilor deziderate: dominarea naturii şi a semenilor. Ulterior, oamenii ce formau această elită şi-au unit forţele cu cele ale fiinţelor luciferice şi s-au revoltat împotriva *Ordinii divine,* împotriva **Planului lui Dumnezeu** şi a celor care-l puneau în aplicare: **Fiii Luminii.** Rezultatul este cunoscut: a urmat războiul dintre cele două categorii de beligeranţi şi Marea Ştergere.

Ca metodă de evoluţie accelerată, vechea *Cale a zeilor* s-a bazat pe dezvoltarea artificială a **corpului mental inferior,** în detrimentul **corpului astral,** ceea ce a generat creşterea egoismului şi a mândriei.

Dezvoltarea **corpului mental inferior** nu înseamnă, aşa cum s-ar crede, dezvoltarea spiritualităţii. Dimpotrivă, înseamnă doar dezvoltarea mândriei, a egoismului şi a unei inteligenţe inuman de rece. Rezultatul dezvoltării disproporţionate a **corpului mental inferior** nu este *cunoaşterea,* aşa cum se consideră de obicei, ci doar aplicarea unor principii în lumea materială: este abilitatea omului de a se descurca în lumea materială în detrimentul semenilor săi.

După cum se afirmă în *lumea eterică,* **cunoaşterea** nu aparţine, deocamdată, decât **îngerilor** din categoria **Fiilor Luminii.** Ea nu se obţine prin intermediul **corpului mental inferior,** ci prin intermediul unei alte structuri aurice, pe care, astăzi, doar **îngerii** o mai posedă. Prin această structură aurică**, îngerii** din categoria **Fiilor Luminii** beneficiază de acel *ceva,* pe care omul l-a pierdut: **Iubirea.** Conectându-se la **Iubire, îngerii** obţin **cunoaşterea**. În măsura în care sunt mai aproape de **DUMNEZEU** prin **IUBIRE, îngerii** din categoria **Fiilor Luminii** obţin **cunoaşterea.**

DUMNEZEU este Singurul care posedă Cunoaşterea, *iar* **IUBIREA** *este singura modalitate de a accede la ea.*

De aceea**, îngerii** nu pot înţelege inteligenţa şi mentalul omului său, mai corect spus, nu pot înţelege omul dotat cu mental. **Îngerii** nu pot înţelege „grandioasele" realizări ale ştiinţei şi ale tehnicii, care, în opinia lor, sunt nebunie şi vânare de vânt. La rândul său, în actualul stadiu evolutiv, omul poate obţine **cunoaşterea** doar prin intermediul contactului realizat *prin inducţie* cu fiinţele angelice din categoria **Fiilor Luminii.**

Fiinţele din *lumea eterică* afirmă, de asemenea, că *omul nu poate face binele, ci poate doar să-l dorească. Omul are doar* **voinţa** *de a face binele, dar nu are încă* **puterea** *de a-l face. Deocamdată, binele nu se poate face prin intermediul mâinilor omeneşti.*

Prin acţiunile lor, în acord cu **Ordinea cosmică** şi cu **Planul lui Dumnezeu, Fiii Luminii** doresc ca omul să-şi dezvolte **corpul mental superior şi corpul spiritual** direct din **corpul astral.** Doar astfel oamenii pot dobândi *Iubirea-înţelepciune;* căci doar prin **Iubire,** omul poate atinge **cunoaşterea** şi **puterea** de a face binele.

În schimb, Fiii întunericului aflaţi sub comanda lui Lucifer,

doresc revenirea **corpului astral** la forma şi la caracteristicile din epocile anterioare şi formarea structurilor aurice superioare direct din **corpul mental.** În fond, Fiii întunericului doresc formarea acelui tip de superom care exista, cândva, în trecut: rece, neclintit, puternic şi crud. Prin acest tip de superom, Fiii întunericului doresc deschiderea cerurilor, adică *spargerea planurilor cuantice,* pentru a se putea manifesta în mod direct la nivelul planului material.

Evident, această derogare periculoasă pentru evoluţia fiinţei omeneşti, care constă în dezvoltarea disproporţionată a **corpului mental inferior,** continuă, cu intensitate şi în ziua de astăzi. Aplecarea excesivă asupra celor legate de lumea materiale este, la fel ca în trecut, principala cauză a formării unui **corp mental inferior,** dezvoltat disproporţionat faţă de **corpul astral.** În consecinţă, corpurile superioare – **corpul mental superior şi corpul spiritual** – tind să se formeze direct din **corpul mental inferior,** iar nu din **corpul astral.**

Intelectualitatea rece, lipsită de căldura iubirii, a devenit astfel apanajul epocii prezente, caracterizată, de altfel, şi prin exacerbarea egoismului, a mândriei, a tendinţei de dominare a semenilor prin orice mijloace.

Cu adevărat îngrijorător este faptul că multe din realizările tehnologice şi ştiinţifice ale epocii actuale nu sunt direcţionate în sensul ajutării aproapelui, ci în sensul dominării acestuia. Deşi, în mod aparent, multe producţii tehnologice ajută oamenii şi servesc propăşirii materiale, ele servesc dominării şi asupririi.

Cel mai îngrijorător este însă faptul că multe din disciplinele considerate astăzi că servesc evoluţiei spirituale – precum unele forme de yoga – nu reprezintă decât mijloace prin care practicantul îşi perturbă evoluţia spirituală, în loc să şi-o desăvârşească.

Multe din tehnicile yoga de astăzi sunt continuatoarele deformate ale vechii *Căi ale zeilor.* La fel ca la acei oameni din vechime, care urmau vechea *Cale a zeilor,* şi în ziua de astăzi, la mulţi practicanţi ai tehnicilor yoga se poate remarca o creştere disproporţionată a **corpului mental inferior,** în detrimentul **corpului astral.** Din punctul de vedere al configuraţiei aurice, mulţi practicanţi ai tehnicilor yoga din ziua de astăzi se aseamănă cu acei superoameni din vechime care,

la un moment dat, sub influenţa lui Lucifer, au ridicat mâna împotriva **îngerilor** şi a celorlalţi fraţi ai lor.

După cum afirmă fiinţele din *lumea eterică,* majoritatea formelor actuale de yoga scot omul de sub influenţa lui **Iisus Hristos** şi îl mută sub auspiciile lui Lucifer. În acest mod, se realizează o influenţare aurică, bazată pe Principiul transmiterii informaţiei, dar de sens opus celei realizate prin formarea plaselor mesianice.

Astfel, scopul imediat al modificării structurii aurice umane realizat prin aplecarea excesivă a oamenilor spre cele materiale, precum şi al multora din tehnicile yoga ţinteşte, undeva, la un nivel foarte profund. Scopul este unul singur: *stoparea formării corpurilor superioare* – **corpul mental superior** *şi* **corpul spiritual** – *direct din* **corpul astral** *şi dezvoltarea excesivă a* **corpului mental inferior.**

Dacă îşi formează corpurile superioare – **corpul mental superior** şi **corpul spiritual** – direct din **corpul mental inferior,** practicanţii tehnicilor yoga actuale ies de sub tutela **Fiilor Luminii** şi a lui **Iisus Hristos,** pentru a intra sub tutela malefică a Fiilor întunericului, iar evoluţia spirituală dorită nu va mai putea fi atinsă niciodată.

Pentru a preîntâmpina acest fenomen auric nedorit, are loc o vie activitate în *lumea eterică.* Impulsul fundamental al formării **corpului mental superior şi corpului spiritual** direct din **corpul astral** a fost imprimat acum 2000 de ani, în *ziua cea mai lungă a umanităţii.*

Ř Iubirea, Speranţa şi Credinţa

Evenimentele petrecute acum 2000 de ani, în special cele desfăşurate în ziua Morţii pe cruce a lui **Iisus Hristos, în ziua cea mai lungă a istoriei umanităţii,** au sădit impulsul pentru ca, de atunci înainte, în mod absolut natural, **corpul mental superior şi corpul spiritual** să se formeze direct din **corpul astral,** iar nu din **corpul mental inferior.** Din acel moment, se poate vorbi despre *omul cel nou,* care este radical diferit de omul din vechime.

(Evident, este vorba de cazul în care omul nu recurge, în mod

conştient şi voluntar, prin liberul său arbitru, la soluţii forţate, precum practicarea unor tehnici iniţiatice ce se opun acestei tendinţe.)

Impusul fundamental care a modificat structura aurică umană s-a produs, pentru prima dată, în structura aurică a **Fecioarei Maria,** *iar apoi s-a extins la toţi oamenii, datorită principiului candelei – Principiul universal al transmiterii informaţiei.*

Noua configuraţie aurică a omului s-a format prin **Fecioara Maria, Maica Fiului lui Dumnezeu,** *în trei etape distincte.*

Prima etapă a modificării configuraţiei aurice a omului **s-a produs în momentul Crucificării.**

În acel moment crucial, în prima instanţă, **Fecioara Maria** nu a înţeles de ce **Dumnezeu** şi-a jertfit **Unicul Fiu**. Ulterior, chiar în momentul culminant al Crucificării, **Fecioara Maria** a înţeles şi i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe **Iisus Hristos**.

Neînţelegerea evenimentului, paralel cu imensa şi copleşitoarea durere – reflectată succint în Evanghelii – a **Mamei** care şi-a văzut **Fiul** crucificat, a reprezentat, dincolo de sentimentul uman aşa cum este înţeles astăzi, un moment decisiv în istoria spirituală a umanităţii.

Iertarea celor vinovaţi a provocat un cutremur sufletesc, care a determinat modificarea instantanee a structurii aurice a **Fecioarei Maria**. Într-o fracţiune de secundă, pe fondul imensei dureri interioare, datorită faptului că i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe **Iisus Hristos**, o fiinţă omenească – **Fecioara Maria** – aflată în trup de carne, şi-a format **un nou corp astral**. La temelia noului **corp astral** se află, aşadar, **Iubirea** şi **Iertarea**.

Datorită *principiului candelei, Principiul transmiterii informaţiei,* toţi oamenii care s-au încarnat după acel moment, pe care istoriografia îl fixează în anul 33 al erei creştine, posedă un **nou corp astral**, precum cel al **Fecioarei Maria**, dar în conformitate cu antecedentele lor karmice şi evolutive individuale…

A doua etapă a modificării configuraţiei aurice umane a avut loc tot la nivelul structurii aurice a **Fecioarei Maria.** *Această etapă s-a produs în momentul în care* **Fecioara Maria** *l-a văzut pentru prima oară pe* **Iisus Hristos** *înviat.*

În acel moment, din **noul corp astral** – care se formase în

momentul Crucificării – s-a format pentru prima oară un **corp mental superior**. Aşadar, prima fiinţă umană care şi-a format un **corp mental superior** direct din **noul corpul astral** a fost tot **Fecioara Maria.**

După acest eveniment, petrecut în anul 33 al erei creştine, datorită principiului transmiterii informaţiei, toţi oamenii au beneficiat de posibilitatea de a-şi forma – ca *pattern informaţional* – un **corp mental superior,** precum şi-a format **Fecioara Maria**, în momentul în care l-a văzut pe **Fiul lui Dumnezeu** înviat.

A treia etapă a modificării structurii aurice a avut loc tot la **Fecioara Maria,** *într-o zi numită în lumea eterică „de cinci ori, zece degete", iar în lumea oamenilor, Cincizecimea – Rusaliile –, în care a avut loc coborârea* **Duhului Sfânt.**

În a treia etapă a modificării structurii aurei umane, din **noul corp astral,** prin coborârea **Duhului Sfânt,** s-a format pentru prima oară **corpul spiritual**, iar prima fiinţă umană la care a apărut acest corp a fost, de asemenea, **Fecioara Maria**. Din acel moment, toţi oamenii au dobândit, potenţial, capacitatea de a-şi forma un **corp spiritual**, direct din **corpul astral.**

Fecioara Maria *este, aşadar, prima fiinţă omenească care şi-a format* **un nou corp astral,** *iar din acesta au luat naştere un* **corp mental superior şi un corp spiritual.**

Fecioara Maria a sădit un *imprinting auric,* ce a reverberat în eternitate; toţi oamenii născuţi după evenimentele petrecute la începuturile erei creştine s-au născut cu acest *imprinting,* care face posibilă mântuirea.

În *lumea eterică* se spune că, fiind prima fiinţă omenească care şi-a format, în urma unei alchimii aurice tainice**, un nou corp astral, un corp mental superior şi un corp spiritual, Fecioara Maria** a primit *Stăpânirea* şi *Domnia.* **Fecioara Maria** a devenit astfel *Stăpâna noului corp astral.* Sub atenta sa ocrotire şi îndrumare, toţi oamenii vor putea să-şi formeze **corpul mental superior** şi **corpul spiritual** direct din **corpul astral.**

Iisus Hristos nu va putea fi cunoscut decât de oamenii care-şi vor forma **corpul mental superior** şi **corpul spiritual,** prin intermediul **corpului astral.** Ceilalţi oameni, care îşi formează **corpul**

spiritual din **corpul mental inferior, nu-l** vor putea cunoaşte.

La mulţi dintre practicanţii tehnicilor yoga, **corpul mental superior** şi **corpul spiritual** nu se pot forma direct din **corpul astral,** ci din **corpul mental inferior.** De altfel, această categorie de oameni îl va considera mereu pe **Iisus Hristos** un simplu iniţiat şi nu-i vor putea înţelege Lucrarea.

Dacă, în urmă cu 2000 de ani, **Fecioara Maria** l-a născut pe **Iisus Hristos** în trup de carne, ea îl va naşte, ca **Stăpână a noului corpul astral, pe Iisus Hristos** în sufletul fiecărui om. Numai oamenii care îşi vor dezvolta **noul corp astral,** pe baza *imprintingului auric fundamental* sădit de **Fecioara Maria,** vor putea să-şi formeze, ulterior, un **corp mental superior** şi un **corp spiritual,** numai aceşti oameni vor deveni mântuibili, întrucât **Iisus Hristos** nu poate fi cunoscut cu adevărat decât de către cei care îşi formează un **corp spiritual** puternic şi bine structurat.

Astfel, **viaţa fiecărui om a devenit suprema formă de iniţiere,** *pentru că pune în faţa sa încercările şi evenimentele de care are nevoie pentru a evolua. Din acest punct de vedere, toate evenimentele existenţei reprezintă o iniţiere, pentru ca omul, chiar la diferenţă mare de timp, să poată avea aceleaşi sentimente şi trăiri – este drept, atenuate – pe care, acum 2000 de ani, le-a avut* **Fecioara Maria.**

De fapt, **noul corp astral** se poate forma doar în urma unor **suferinţe***:* aceasta este *prima treaptă a iniţierii creştine* – iniţiere pe care numai **Viaţa** o poate oferi omului.

În momentul în care redobândesc **Speranţa** şi decid să-şi înfrângă disperarea iniţială provocată de suferinţă – ceea ce corespunde momentului în care **Fecioara Maria** l-a văzut pe **Fiul Său înviat** –, oamenii îşi pot forma (cel puţin, în stare de germene) un **corp mental superior.** Aceasta este *a doua etapă a iniţierii creştine.*

În *a treia etapă,* prin **Iubire** şi prin **Iertare,** omul îşi poate forma germenele noului **corp spiritual**. Atunci apare **Credinţa.** Formându-şi **corpul spiritual**, prin care îl poate cunoaşte pe **Iisus Hristos,** omul înţelege că **Împărăţia cerurilor** nu este departe.

Iertarea izvorâtă din Iubire, Speranţa şi Credinţa *sunt pilonii de bază pe care se construieşte noul edificiu al* **Împărăţiei lui Iisus**

Hristos *în lumea oamenilor – sau, din punct de vedere al structurii aurice umane:* **noul corp astral, corpul mental superior şi corpul spiritual.**

Viaţa rămâne unica formă de iniţiere, iar cosmosul, prin intermediul tuturor fiinţelor angelice din categoria **Fiilor Luminii,** caută să pună în faţa oamenilor acele evenimente, care pot să transforme **corpul astral** într-un **corp spiritual** puternic – singurul „instrument" auric prin care omul îl poate cunoaşte pe **Iisus Hristos** în **Trupul de slavă** şi se poate conecta *duhual* (spiritual) la **Fiinţa Sa.**

De aceea, cei „săraci cu duhul", cei ce suferă intens, cei bolnavi sufleteşte, cei care ating neagra disperare, dincolo de care nu se află nimic, sunt mai aproape de **Dumnezeu** decât cei bogaţi şi fericiţi.

Actualmente, doar cei care posedă un corp mental „diluat"; doar cei slabi şi aflaţi în suferinţă; doar cei care au atins limitele suferinţei umane; doar cei care s-au îndoit de tot şi de toate; doar cei care au înţeles să ierte şi să iubească; doar cei care au devenit precum copiii mici; doar cei care au căzut şi au trecut printr-o durere sufletească ce reiterează oarecum durerea **Fecioarei Maria;** doar cei care au o bucurie şi o speranţă comparabile cu Bucuria şi Speranţa **Fecioarei Maria** când şi-a văzut **Fiul înviat** – pot exclama, împreună cu vechii profeţi, *Chemarea Dintâi: "***DIN STRĂFUNDURILE FIINŢEI MELE TE CHEM PE TINE DOAMNE"**!!!

Capitolul 7
CORPUL HARIC
AL PLASELOR MESIANICE

Ř Darul

Actele sacre săvârşite de Mântuitor acum 2000 de ani, **Naşterea** în lumea materială**, învăţăturile** expuse în pilde şi parabole, **Minunile, Crucificarea, Curgerea Sângelui Său pe pământ, Moartea, învierea a treia zi, Coborârea în Iad, înălţarea la Ceruri, Veghea permanentă asupra tuturor oamenilor** – *„Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacurilor"* –, au produs şi produc efecte importante datorită principiului cosmic omniprezent: **Principiul transmiterii informaţiei, Principiul candelei sau Principiul transmiterii Luminii.**

Prin actele sacre, paradigmatice, arhiereşti, săvârşite la începutul erei creştine, **Numele lui Iisus Hristos** a devenit **Numele** cu cea mai puternică încărcătură energetică din Terra aurica; sau, după cum se spune în *lumea eterică,* **Numele lui Iisus Hristos** a devenit **cel mai puternic Nume din Cer şi de pe Pământ**.

Prin Jertfa Sa, **Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat,** a plătit *Preţul sacrificiului.* Plătind *Preţul,* **Iisus Hristos** a dobândit *Puterea* şi *Domnia.* El a devenit **Domnul sau Cârmuitorul – Regele – tuturor oamenilor din Terra aurica.**

În *lumea eterică* se spune că, plătind *Preţul sacrificiului,* prin *Puterea* pe care a dobândit-o, **Iisus Hristos** a pus în toţi oamenii *Efigia Puterii Sale* şi a stabilit pentru umanitate **„o nouă Cârmuire"***.* Datorită acestui fapt, toate lucrările se fac prin **Iisus Hristos***.* De două mii de ani, tot ce se face în cer şi pe pământ se face doar prin **Iisus Hristos.**

Activitatea lui **Iisus Hristos** nu a încetat după înălţarea la cer, ci se perpetuează *în prezentul continuu,* în care se manifestă **Fiinţa Sa.** Mijlocul prin care, de 2000 de ani, **Iisus Hristos** ajută în mod efectiv omul, constă în formarea celui mai misterios corp auric: **corpul haric al plaselor mesianice.**

Acest corp auric se formează la orice om în momentul rostirii cu

voce tare a **Numelui lui Iisus Hristos** sau, firește, în cazul rugăciunii creştine. Dacă este rostit cu voce tare, **Numele lui Iisus Hristos** provoacă o reverberaţie intensă la nivelul aurei omului respectiv, iar omul se conectează auric **Fiinţei Sale** prin **formarea corpului haric al plaselor mesianice.**

După cum afirmă fiinţele din lumea eterică, **corpul haric al plaselor mesianice** este *darul fără plată* lăsat de **Iisus Hristos** oamenilor**. Corpul haric al plaselor mesianice** a apărut pentru prima dată în istoria umanităţii acum aproape două milenii, în acea zi de Rusalii, în care, sub forma unor limbi roşiatice ca de de foc, **Duhul Sfânt** s-a pogorât asupra Apostolilor, iar aceştia au început să vorbească „în limbi".

Din acel moment crucial al istoriei spirituale a umanităţii, **corpul haric al plaselor mesianice** apare instantaneu la toţi oamenii, indiferent de religie, care rostesc **Numele lui Iisus Hristos** – fie şi doar într-o discuţie.

Evident**, corpul haric al plaselor mesianice** apare mai ales în cazul rugăciunii creştine. Este foarte important de remarcat că, în cazul *Rugăciunii Domneşti,* **„Tatăl nostru",** adresată direct lui **Dumnezeu, linia divină** devine foarte luminoasă, de parcă s-ar activa brusc, iar **spiritul** omului se aprinde instantaneu, strălucind feeric.

În schimb**, corpul haric al plaselor mesianice** apare doar în cazul rostirii **Numelui lui Iisus Hristos** – cu atât mai mult, în cazul rostirii cu voce tare a *Rugăciunii Inimii:* **„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul".**

Ř Corpul haric

Corpul haric al plaselor mesianice nu face parte din sistemul auric uman, în sensul că nu este generat de vreunul dintre elementele componente ale fiinţei umane: **spirit, corp duh, corpul sufletului** etc.

Corpul haric al plaselor mesianice apare doar la oamenii care pronunţă **Numele lui Iisus Hristos,** chiar şi numai într-o discuţie, sau se roagă în sens creştin, dar numai pe durata rugăciunii. În mod concret, această structură aurică se manifestă doar în momentul în care omul rosteşte **Numele lui Iisus Hristos,** indiferent de limba pe care o foloseşte.

Este important de remarcat faptul că acesta structură aurică apare numai la oamenii care rostesc *prin intermediul vocii* **Numele lui Iisus Hristos,** deci nu şi la cei care îl pronunţă mental.

Corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca o cupolă energetică ce învăluie toate celelalte structuri aurice. El posedă o structură dublă: un strat interior şi un strat exterior. Stratul interior este orientat spre aura umană şi are culoarea metalului topit. Stratul exterior are culoarea albă strălucitoare.

Stratul de culoarea metalului topit, asemănător aramei – culoarea Soarelui la răsărit –, gros cam de un lat de palmă, este format din formaţiuni energetice ce par noroase. Al doilea strat, stratul exterior, are cam aceeaşi grosime, fiind compus din miliarde de biluţe, de forma atomilor materiali, care se deplasează foarte repede şi se ciocnesc neîncetat.

Aspectul stratului exterior este de o claritate excepţională, fiind oarecum asemănător cu mii şi mii de cristale foarte fine de gheaţă. Al doilea strat este legat de chakra iubirii, **Shainiah,** situată în dreptul plexului cardiac.

Foarte interesant este faptul că, atunci când se rosteşte numele **Iisus,** apare primul strat, de culoarea metalului topit, iar în momentul când se rosteşte numele **Hristos** apare şi cel de-al doilea strat.

După rostirea, *prin intermediul vocii,* a **Numelui lui Iisus Hristos** sau după ce s-a încheiat rugăciunea, **corpul haric al plaselor mesianice** dispare instantaneu, la fel cum a apărut, ceea ce dovedeşte

faptul că acest corp protector este împrumutat, prin inducţie, de la **Fiinţa** căreia îi este adresată rugăciunea şi cu care, în acele momente, omul intră în rezonanţă aurică. Mai întâi se formează stratul de culoarea metalului topit, iar apoi se formează stratul de culoare albă-argintie. Din amestecul celor două culori se formează culoarea galben-aurie, asemănătoare flăcării unei brichete. De aceea, privit de la depărtare prin clarvedere, corpul haric al plaselor mesianice are culoarea aurie.

La oamenii care nu se roagă prea des ori la oamenii care pronunţă rar **Numele lui Iisus Hristos,** corpul haric al plaselor mesianice se formează doar pentru câteva fracţiuni de secundă sau doar pentru câteva secunde. Pentru oamenii care pronunţă des **Numele lui Iisus Hristos,** în cadrul rugăciunii ori în cadrul unor discuţii, corpul haric al plaselor mesianice are o perioadă de manifestare mai lungă – de ordinul zecilor de secunde.

Cu cât pronunţă mai des **Numele lui Iisus Hristos,** cu atât durata de manifestare a corpului haric al plaselor mesianice este mai mare, iar acţiunea sa este mai profundă. De exemplu, la monahii din mănăstiri, care repetă neîncetat **Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice** se manifestă permanent, iar aura lor pare purificată de un foc viu, astfel încât, **prin clarvedere,** Eugen nu mai poate vedea niciun alt corp al aurei: toate corpurile aurei devin unul.

Iisus Hristos nu se conectează prin *darul Său* fiinţelor umane decât dacă este chemat. Omul trebuie să-l cheme pe **Iisus Hristos,** prin exercitarea liberului arbitru, iar chemarea cea mai eficientă este, repetăm, prin rostirea **Numelui Său,** care este cel mai puternic Nume din Cer şi de pe Pământ.

Rolul **corpului haric al plaselor mesianice** este de protecţie. El protejează omul de orice influenţă nefastă provenită din exterior. Învăluit de **corpul haric al plaselor mesianice**, omul este ca într-o cupolă de protecţie. Mai mult decât atât: corpul haric al plaselor mesianice are capacitatea de a influenţa benefic şi, în final, de a purifica toate corpurile aurice derivate ale omului, începând de la corpul spiritual, continuând cu corpul mental superior, corpul astral, corpul mental inferior, corpul emoţional, corpul eteric şi corpul fizic.

Astfel, acţiunea lui **Iisus Hristos** prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice se transmite succesiv pe toate nivelurile: *la nivelul mental,* ceea ce aduce o mai mare claritate în gândire, precum şi alegerea căilor juste de acţiune; *la nivelul emoţional şi astral,* ceea ce aduce o limpezire a aspectelor emoţionale şi sentimentale; *la nivelul corpului eteric şi fizic,* ceea ce generează sănătate; *la nivelul destinului individual* – al karmei – ceea ce generează prosperitate materială şi evitarea evenimentelor nedorite în existenţa cotidiană.

Totuşi, este de la sine înţeles că nu **Iisus Hristos** aduce omului prosperitate, sănătate, gândire limpede, alegere justă, sentimente luminoase. **Iisus Hristos,** prin intermediul plaselor mesianice, creează doar condiţiile ca omul singur să descopere în sine toate aceste caracteristici. Dacă **Iisus Hristos** ar acţiona în locul omului, acesta n-ar mai învăţa niciodată nimic.

Foarte mulţi oameni se plâng de faptul că, într-o acţiune oarecare, „n-au fost ajutaţi", uitând că n-au cerut ajutorul, direct, prin voce, către singura **Fiinţă** din cosmos care-i poate cu adevărat ajuta: **Dumnezeu făcut om – Iisus Hristos.** Apoi, acei oameni uită şi faptul că acţiunilor lor nu sunt dublate de dorinţa sinceră de a progresa spiritual ori de a prospera material în acord cu legile cosmice, ei cerând lucruri imposibile ori în dezacord cu *Ordinea lumii.* De aceea, este foarte important ca înainte de a cere ajutorul, omul să analizeze în detaliu esenţa cererilor sale şi să discearnă între necesitate şi pretenţii nejustificate.

Formarea **corpului haric al plaselor mesianice** la un singur individ, constituie premisa ca, acum sau în viitor, şi alţi oameni să facă acelaşi lucru. Dacă un singur om îşi formează, prin exercitarea liberului arbitru, **corpul haric al plaselor mesianice,** atunci devine un *focar haric* pentru cei din jurul său. Neştiut, de la câmpul său auric, după **principiul candelei, al transmiterii Luminii şi al continuităţii informaţiei,** *darul* oferit de către **Iisus Hristos** se întinde la toţi oamenii.

Omul care îşi formează singur **corpul haric al plaselor mesianice** apare ca inclus sub o cupolă mesianică, în interiorul căruia se poate observa **linia divină,** ca un stâlp luminos.

Dacă doi oameni rostesc împreună, conştient, prin exercitarea liberului arbitru, **Numele lui Iisus Hristos** – de exemplu, într-o discuţie sau se roagă în comun –, nu se formează două cupole mesianice, cum ar fi logic după sistemul nostru de gândire, **ci tot o singură cupolă mesianică.** Noua cupolă mesianică, mult mai mare, îi va cuprinde pe ambii oameni. În cazul în care doi oameni se roagă sau rostesc **Numele lui Iisus Hristos,** se mai produce însă un alt fenomen extraordinar: **apare o singură linie divină** situată exact în mijlocul cupolei mesianice nou formate.

Dacă zece, o sută, o mie sau o sută de mii de oameni rostesc **Numele lui Iisus Hristos** sau se roagă împreună (de exemplu, într-o biserică ori pe un stadion), atunci se formează o cupolă mesianică imensă, iar în centrul ei se formează, de asemenea, o **singură linie divină.**

Mai mult decât atât: dacă doi oameni vorbesc despre **Iisus Hristos** sau se roagă împreună – mai ales când cer ceva –, **Iisus Hristos** apare instantaneu lângă ei în **Trupul de Slavă.** În funcţie de împrejurări, **Iisus Hristos** rămâne alături de acei oameni atâta timp cât consideră necesar. Întotdeauna este foarte atent la ceea ce spun oamenii şi la ceea ce cer. După plecarea lui **Iisus Hristos,** la nivelul lumii eterice, locul respectiv rămâne scăldat de mii şi mii de irizări, datorită contactului, chiar şi de scurtă durată, cu **Trupul Său de Slavă.**

Prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice apare, astfel, o nouă posibilitate în cosmos: **dacă un singur om dobândeşte capacitatea de a trăi sub har, atunci toţi ceilalţi dobândesc aceeaşi capacitate prin inducţie.**

Iar dacă, în viitor, un singur om va dobândi capacitatea de a fi mântuit, atunci toţi oamenii, pe baza principiului transmiterii informaţiei, dobândesc capacitatea virtuală de a fi mântuiţi; un singur om îi poate trage după sine pe toţi ceilalţi, care sunt compatibili cu el din punct de vedere auric.

Capitolul 8
SHAINIAH, STÂNGA 4

Ř Crucea circumscrisă de cerc

Scopul suprem al cunoaşterii – şi, în acelaşi timp, scopul evoluţiei şi palingeneziei oamenilor în **Terra aurica** – este **cunoaşterea lui Dumnezeu.**

Din punct de vedere auric, cunoaşterea presupune modificarea tuturor corpurilor aurice, care se realizează în urma travaliului **corpului conştiinţei** şi **corpului conştienţei.** În acest context, interacţiunea structurii aurice a oamenilor cu mediul este aducătoare de cunoaştere. Acumulând cunoaştere, oamenii îşi modifică parametrii corpurilor aurice. Simultan, se împlineşte **paradigma evoluţiei** după **principiul termometrului evolutiv.**

Interacţionând energetico-informaţional cu mediul, oamenii dobândesc **cunoaşterea;** pe măsură ce acumulează **cunoaştere,** se dezvoltă **conştiinţa.** În fond, **cunoaşterea –** ca proces auric – are drept scop formarea acelei caracteristici fundamentale, care în lumea oamenilor poartă numele de **conştiinţă.**

Totodată, pe măsură ce acumulează **cunoaşterea,** oamenii îşi exercită **liberul arbitru.** Exercitându-şi liberul arbitru, oamenii se situează de o parte sau de alta a baricadei: de partea răului sau de partea binelui. Consecinţele acestei alegeri poartă numele de **karma.**

Aşadar, **cunoaşterea** este încercarea la care cosmosul supune toate fiinţele umane: acumulând **cunoaştere** prin manifestarea **liberului arbitru,** oamenii îşi dezvoltă **conştiinţa,** adică acea capacitate de a distinge binele de rău şi adevărul de fals. Străbătând căile cunoaşterii – încercările pe care cosmosul le pune în faţa tuturor fiinţelor umane –, oamenii aleg necontenit, exercitându-şi **liberul arbitru.** Primul pas al oamenilor pe *calea cunoaşterii* este **alegerea de a alege.**

Viaţa este suprema formă de iniţiere, *iar rezultatul final al procesului alchimiei aurice este* **cunoaşterea lui Dumnezeu.**

Dar, până la atingerea **cunoaşterii lui Dumnezeu,** oamenii trebuie să parcurgă un proces lent, ce trece prin etapele descrise anterior: **cunoaşterea de tip lumesc, cunoaşterea mixtă, cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală.**

Prin **cunoaşterea de tip lumesc**, realizată prin intermediul primelor trei chakre şi a corpurilor aurice corespondente, oamenii acumulează cunoaştere în urma interacţiunii aurice cu mediul: cu fiinţele vii – cu plantele şi animalele –, cu natura înconjurătoare. **Prin cunoaşterea de tip lumesc** se dezvoltă conştiinţa, iar oamenii devin capabili de a **alege** corect, prin exercitarea **liberului arbitru.**

Prin **cunoaşterea mixtă**, care presupune, pe lângă funcţionarea primelor trei chakre, şi funcţionarea plenară a chakrei anahata, oamenii acumulează atât o cunoaştere lumească, cât şi o cunoaştere realizată prin *inducţie spirituală.* În acest caz, cunoaşterea realizată prin *inducţie spirituală* este incompletă şi fragmentară. Formarea unei conştiinţe corespunzătoare se realizează doar în cazul **cunoaşterii realizată prin inducţie spirituală.**

Prin **cunoaşterea realizată prin inducţie spirituală,** datorită rezonanţei înalte a aurei proprii, oamenii se conectează la structurile cosmosului; simultan, conştiinţa lor se dezvoltă corespunzător.

Urmând vechea *Cale a Zeilor,* care se practica în vremurile străvechi, oamenii aveau posibilitatea de a ajunge rapid la punctul final: **cunoaşterea lui Dumnezeu.** Evenimentele dramatice petrecute de-a lungul timpului – *ştergerile* şi *diluviile* – au dovedit însă că modalităţile de cunoaştere specifice acestei căi au fost folosite de oameni în scopuri neconforme cu *Ordinea cosmică.*

Evenimentele petrecute acum 2000 de ani**, întruparea, Moartea şi învierea lui Iisus Hristos** au modificat din temelii tot ce exista înainte. Jertfa **Fiului lui Dumnezeu** a modificat atât structura aurei umane, cât şi structura cosmosului. Datorită modificărilor produse la nivelul structurii aurei umane, **cunoaşterea** a cunoscut un nou impuls.

Astfel, de 2000 de ani, se poate vorbi despre un nou tip de cunoaştere: **cunoaşterea întru Iisus Hristos.** *De 2000 de ani,* **cunoaşterea lui Dumnezeu** *nu mai poate fi atinsă decât prin*

intermediul lui **Iisus Hristos**.

Acest fapt este total necunoscut scrierilor de inspiraţie orientală, care încă reflectă, în virtutea inerţiei, o stare anterioară naşterii în lumea materială a lui **Iisus Hristos.** Vremurile s-au schimbat, oamenii s-au schimbat, iar acest fapt nu pare a fi observat de prea multe persoane. Unii oameni se comportă ca şi cum ar trăi cu trei mii de ani în urmă, ca şi cum ar fi structuraţi auric la fel ca şi strămoşii lor care au trăit înaintea erei creştine.

De aceea, odată cu *schimbarea vremurilor,* a devenit necesară practicarea unor tehnici de autoîmbunătăţire cu *suporturi* creştine. Repetarea **Numelui lui Iisus Hristos,** rugăciunea creştină, folosirea unor suporturi creştine, care nu sunt altele decât icoanele şi crucifixurile, deschid calea unei **cunoaşteri de tip nou,** în deplin acord cu ceea ce este omul în epoca actuală.

De asemenea, participarea, în biserici, la ritualurile anului liturgic ce reiterează etapele **Vieţii lui Iisus Hristos,** iar realizarea actelor ceremoniale de către cei îndrituiţi să le facă – preoţii creştini, cei care posedă *Harul* prin hirotonie – permit omului accesul la noul tip de cunoaştere.

Cunoaşterea întru Iisus Hristos se realizează în două etape. *Prima etapă* poate fi numită **cunoaşterea sub plasele mesianice,** iar *a doua etapă* poate fi denumită **cunoaşterea realizată prin intermediul activării chakrei inimii, Shainiah.**

Fiinţele din *lumea eterică* spun că, cele două etape desăvârşesc **Lucrarea lui Iisus Hristos** în om**: „HRISTOS ÎN OM ŞI OMUL ÎN HRISTOS".**

Prin expresia **„OMUL ÎN HRISTOS"** se înţelege **formarea plaselor mesianice,** iar prin expresia **„HRISTOS ÎN OM** se înţelege formarea şi activarea chakrei inimii **Shainiah.**

Despre *prima etapă* a **cunoaşterii întru Iisus Hristos, cunoaşterea sub plasele mesianice,** am vorbit în capitolul anterior.**Cunoaşterea sub plasele mesianice** este o cunoaştere realizată prin *inducţie spirituală.* Repetând des **Numele lui Iisus Hristos,** oamenii se conectează prin inducţie Fiinţei Sale.

Observat de la distanţă, un om care şi-a format **corpul haric al**

plasei mesianice apare ca un ax luminos – axul este **Linia divină** – înconjurat de un cerc format din lumină – plasele mesianice. Astfel, simbolul omului care-şi formează **corpul haric al plaselor mesianice** este *cercul ce circumscrie o linie verticală.*

A doua etapă a **cunoaşterii luminate întru Iisus Hristos** se realizează prin activarea, petală cu petală, a **chakrei inimii.**

Chakra inimii, Shainiah, se formează, intră în funcţiune şi se activează doar în urma unei iniţieri de tip creştin, în care *Rugăciunea inimii,* **„DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEŞTE-MĂ PE MINE PĂCĂTOSUL"** este indispensabilă.

În momentul în care chakra iubirii **Shainiah** este *activată,* apare instantaneu o linie orizontală de lumină, **a doua linie divină,** care străbate toate planurile cuantice, făcând legătura, prin om**,** între **Dumnezeu Tatăl şi Fiul Său, Iisus Hristos.**

A doua linie divină, linia orizontală ce trece exact prin chakra **Shainiah,** este identică ca luminozitate, culoare, sunet şi miros cu **linia divină** ce coboară din înalt şi trece prin **spiritul** omului.

Astfel, omul în care s-a desăvârşit ***Lucrarea*** **lui Iisus Hristos, „HRISTOS ÎN OM ŞI OMUL ÎN HRISTOS",** este reprezentat simbolic printr-o **cruce circumscrisă de un cerc.**

Cercul este semnul **plaselor mesianice,** ce înconjoară fiinţa aurică a omului ca un balon protector. *Braţul vertical al crucii* este **linia divină** şi, implicit, canalul **Sushumna,** iar *braţul orizontal* este **a doua linie divină** ce se formează prin activarea chakrei **Shainiah.**

Privit din profil, un om care a realizat activarea chakrei **Shainiah,** apare în mod concret ca o cruce luminoasă, foarte strălucitoare, circumscrisă într-un cerc la fel de luminos.

Cunoaşterea întru Iisus Hristos este posibilă, deocamdată, mai mult la oamenii care au ajuns la limita evolutivă a **corpului duh** auriu şi care s-au angajat pe drumul iniţierii. La aceşti oameni, **corpul duh** nu îşi va mai modifica culoarea, din auriu în albastru, atunci când vor pătrunde în a cincea clasă evolutivă. Corpul duh al acestor oameni va rămâne la stadiul de auriu pentru totdeauna. Culoarea aurie a corpului duh va fi din ce în ce mai diafană, transformându-se progresiv într-un auriu-alb. Desigur, această categorie de oameni va urca în a

cincea clasă evolutivă, dar nu şi sub aspect coloristic al **corpului duh,** ceea ce indică o modificare substanţială a traseului evoluţiei umane. Această categorie de oameni, nu foarte numeroasă în ziua de astăzi, formează ceea ce în *lumea eterică* se numeşte **Biserica lui Iisus Hristos.**

Cu toate acestea, **cunoaşterea întru Iisus Hristos** nu reprezintă *doar* apanajul oamenilor care, în decursul a numeroase existenţe, au evoluat pentru a atinge nivelul auriu al **corpului duh.** Ea este accesibilă şi oamenilor situaţi în clasa a doua sau a treia evolutivă – **corpurile duh** de culoare galbenă sau portocalie –, la fel cum este accesibilă şi oamenilor situaţi în clasa a patra sau a cincea.

De 2000 de ani, cunoaşterea întru **Iisus Hristos** *a devenit accesibilă tuturor claselor evolutive. Astfel, pentru prima oară în istoria spirituală a umanităţii, prin contactul haric cu* **Iisus Hristos,** *prin intermediul plaselor mesianice şi, ulterior, prin formarea chakrei* **Shainiah***, eliberarea – a se citi mântuirea – este accesibilă tuturor categoriilor de oameni, din toate clasele evolutive.*

Cunoaşterea harică întru Iisus Hristos, formarea plaselor mesianice şi activarea chakrei Shainiah*,* reprezintă astfel **Noua Cale Evolutivă Directă a Umanităţii** sau **Noua Paradigmă a Evoluţiei Umane.**

Paradigma evolutivă standard nu a fost abolită, dar, de 2000 de ani, oamenii au la dispoziţie o cale evolutivă mai scurtă. De 2000 de ani, oamenii nu mai au nevoie să străbată traseul anevoios al evoluţiei standard prin intermediul nenumăratelor şi dificilelor experienţe de viaţă, după cum nu mai au nevoie să urmeze *Calea zeilor.*

De 2000 de ani există o **Nouă Cale***,* prin care se poate pătrunde pe **Poarta** strâmtă a **Împărăţiei lui Dumnezeu** într-un răstimp mult mai scurt. **Noua Cale** este sub directa ocrotire şi îndrumare a **Celui care a învins Moartea: Iisus Hristos***.*

Ř Fiul Omului

În *era noastră,* de 2000 de ani, pentru omul generaţiei a patra,

accelerarea procesului evolutiv se realizează în alte condiţii decât în trecut.

Evident, la fel ca şi în trecut, punctul terminus al evoluţiei omului este urcarea lui **Kundalini** şi activarea totală a tuturor chakrelor. **Kundalini** nu urcă cu de la sine putere, ci doar datorită atracţiei **Duhului Sfânt. Duhul Sfânt** este cel care-l atrage pe **Kundalini** dinspre chakra muladhara, unde se spune că „dormitează", încolăcit ca un şarpe. Totuşi, **Duhul Sfânt** nu se manifestă decât în momentul în care **energia vitală** a pus în funcţiune toate chakrele până la chakra ajna, iar omul este pregătit pentru ultimul act al existenţei sale încarnate în **Terra aurica.**

În mod suplimentar, faţă de epocile trecute, în *era noastră,* paralel cu procesul descris anterior, accentul se pune pe activarea chakrei inimii **Shainiah** şi pe formarea **celei de-a doua linii divine,** prin care **Iisus Hristos** se uneşte cu **Dumnezeu Tatăl.**

Pentru atingerea acestui scop, indiferent de **Raza** pe care a lucrat până în acest moment, omul generaţiei actuale trebuie să dobândească treptat **cunoaşterea întru Iisus Hristos** – mai întâi **cunoaşterea prin intermediul plaselor mesianice,** apoi **cunoaşterea obţinută prin activarea chakrei inimii, Shainiah.**

Privit de la distanţă, un om care a atins acest tip de cunoaştere apare ca *o cruce circumscrisă într-un cerc. Axul vertical al crucii* este **linia divină**, iar la nivelul corpului eteric este **Sushumna** – de-a lungul căreia limba de foc roşiatică a **Duhului Sfânt** se uneşte cu energia incoloră a lui **Kundalini.** *Axul orizontal* este **a doua linia divină** care se formează în chakra inimii **Shainiah,** ca prelungire infinită a nimbului de lumină – care este *„Stăpânul fără margini peste marginile lumii".* Cercul este corpul haric al plaselor mesianice.

Ultimul act al existenţei fiinţei umane în Terra aurica este cucerirea rangului ontologic de Fiu al Omului. Până în acest moment, omul este doar un fiu al femeii.

Acordarea rangului de **Fiu al Omului** unei fiinţe umane are loc în cadrul unei ceremonii desfăşurate în *lumea eterică.* Această ceremonie se desfăşoară numai la răsăritul Soarelui.

Omul căruia i se face ceremonia de acceptare ca **Fiu al Omului**

este adus în faţa unei mulţimi de fiinţe din *lumea eterică:* fiinţe angelice, spirite ale naturii, oameni. Datorită puterilor la care a ajuns, omul respectiv poate observa – prin clarvedere – tot ce se petrece în jurul său. În centrul tuturor fiinţelor care iau parte la ceremonie stă **Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă.**

Alături de mulţimea de fiinţe spirituale – Îngeri, spirite ale naturii, oameni – care iau parte la ceremonie se află **Îngerul Gabriel** – *Cel ce ţine cheile Puterii.* Aşezat într-o poziţie simbolic-arhetipală, cu un picior pe pământ, celălalt picior pe apă, cu mâna dreaptă ridicată în sus, spre cer**, Îngerul Gabriel** ţine o alocuţiune chiar la începutul ceremoniei. În decursul alocuţiunii sale**, Îngerul Gabriel** cheamă drept martori elementele naturii: cerul, apa, pământul. După ce se încheie ceremonia de acceptare, toate fiinţele prezente cântă un cântec numit **ŞHONAH ŞAHEIII ONAŞ,** în traducere liberă: **Lumina din afară a devenit una cu Lumina dinăuntru.**

În limba *lumii eterice,* **numele** lui **Iisus Hristos** este **Şhonah.** Expresia **ŞHONAH ŞAHEIII ONAŞ** folosită în limba *lumii eterice* are o semnificaţie specială, fiind identică cu cuvântul **ŞŞHOO,** adică **EU, ACELAŞI.**

Este interesant faptul că, atunci când sunt întrebate care este numele lor, toate fiinţele din **Alaiul lui Iisus Hristos** răspund prin cuvântul **ŞŞHOO,** adică EU ACELAŞI, care înseamnă **„Eu sunt în toţi şi toţi sunt în mine, iar principiul care ne uneşte este Hristos".**

Omul respectiv este prezentat tuturor de către **Iisus Hristos,** pentru ca întregul cosmos să ştie că acel om a parcurs traseul evolutiv specific unui **fiu al femeii**. Evenimentul central al ceremoniei din *lumea eterică* are loc în momentul în care **Iisus Hristos,** aflat în **Trupul Său de Slavă,** se apropie de acel om şi se contopeşte auric cu el.

Pur şi simplu, **Iisus Hristos** pătrunde cu Fiinţa sa aurică în Fiinţa aurică a omului respectiv şi rămâne acolo. Structura aurică a omului se contopeşte cu structura aurică a lui **Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă.** Nimeni nu vede când iese **Iisus Hristos** din omul respectiv; imediat după aceea, **Iisus Hristos** apare lângă acel om, ca şi cum ar veni dintr-o altă dimensiune. Acest moment unic poartă

numele **„HRISTOS ÎN OM ŞI OMUL ÎN HRISTOS”.**

Omul care trece de la stadiul ontologic *de* **fiu al femeii** la stadiul ontologic de **Fiu al Omului** dobândeşte caracteristicile lui **Iisus Hristos.** Vocea omului devine asemănătoare cu vocea blândă şi dulce a lui **Iisus Hristos;** privirea sa devine asemănătoare cu a lui **Iisus Hristos:** blajină şi înţelegătoare, ca şi cum ar vedea dincolo de veacuri şi de spaţii; zâmbetul omului devine asemănător cu zâmbetul lui **Iisus Hristos:** suav şi liniştitor, emanând o profundă bunătate, iubire şi înţelepciune; mersul omului devine asemănător cu mersul lin şi maiestuos, puţin aplecat spre stânga, al lui **Iisus Hristos.** Mimica sa, precum şi micile gesturi cotidiene devin asemănătoare cu ale lui **Iisus Hristos** – aşa cum pot fi remarcate în *lumea eterică* şi, foarte probabil, aşa cum au fost remarcate de oamenii care l-au cunoscut direct pe **Iisus Hristos,** atunci când era în trup fizic, acum două milenii, în Galileea.

Din acel moment, la omul devenit **Fiu al Omului,** chakra ajna va deveni strălucitoare. Sfera mov din interiorul ajna chakra va începe să pulseze intermitent în culoarea aramei şi în culoarea argintie. În momentul în care pulsează lumina de culoarea aramei, se aud sunete asemănătoare a mii de tuburi ce se ating între ele în bătaia vântului. În momentul în care pulsează lumina de culoarea argintie se simte un miros asemănător pâinii înmuiate în vin roşu şi se aude un sunet asemănător clipocitului de apă.

Practic, în urma acestei ceremonii, în care omul este înălţat ontologic de la rangul *de* **Fiu al femeii** la rangul de **Fiu al Omului,** se poate spune că omul îl cunoaşte pe **Iisus Hristos; cunoscându-l pe Iisus Hristos, omul se cunoaşte pe sine prin Iisus Hristos.**

Abia în acest stadiu omul îl cunoaşte pe **Iisus Hristos.** Până în acest moment, tot ce cunoaşte omul despre **Iisus Hristos** este doar vorbă în vânt, vânare de vânt. A cunoaşte nu înseamnă numai a auzi sau a citi ceva despre o anumită fiinţă, ci înseamnă identificarea totală cu acea fiinţă. **Cunoaşterea întru Iisus Hristos** înseamnă identificarea cu **Fiinţa Sa.** Identificându-se cu **Iisus Hristos,** omul se identifică cu toţi cei care, până în acel moment, s-au identificat cu **El**, astfel încât, poate spune, la fel ca şi ceilalţi: **ŞŞHOO** sau **EU ACELAŞI**

*(***ŞHONAH** este numele dat lui **Iisus Hristos** în *lumea eterică).*

În acest stadiu, omul află o mulţime de taine. Astfel, află ce este omul cu adevărat şi de ce se încarnează pe pământ, cine este **Dumnezeu-Tatăl,** cine sunt îngerii şi celelalte fiinţe cosmice, cine este **Iisus Hristos** şi de ce au avut loc evenimentele de acum 2000 de ani din Galileea. De asemenea, omul află cine este Adversarul – Hallshithan – şi ce vrea el, cine este Lux sau Lucifer, de ce a căzut şi ce urmăreşte prin activitatea sa actuală.

Identificarea omului cu **Iisus Hristos,** în momentul celebrării ceremoniei de înălţare la rangul de **Fiu al Omului,** este o taină atât de mare şi de neînţeleasă, la fel cum sunt şi răspunsurile la problemele enumerate mai sus. Prin mintea noastră actuală, chiar dacă le-am afla explicate de cineva, nu le-am putea înţelege, căci numai *unirea în duh* cu **Iisus Hristos** poate conferi adevărata cunoaştere.

Activarea artificială a chakrelor prin tehnicile de tip yoga nu conferă omului forţa de a menţine conştiinţa şi conştienţa la cotele necesare înţelegerii unei astfel de trăiri. Chiar dacă o chakră se activează prin repetarea unei mantre sau prin vizualizarea unei yantre, cunoaşterea rezultată este fragmentară, deoarece nu este susţinută de înţelegerea fenomenului. Este ca şi cum un om l-ar întâlni pe **Iisus Hristos** pe stradă, l-ar privi în faţă, dar nu l-ar recunoaşte. **Iisus Hristos** nu poate fi recunoscut de un om decât interior, prin suflet.

Acesta este motivul principal pentru care, atunci când a fost întrupat, acum 2000 de ani, în Galileea, **Iisus** nu a fost recunoscut ca fiind **Hristos**, adică **Unsul lui Dumnezeu, Mesiah, Unicul Fiu al lui Dumnezeu.**

Abia în momentul în care s-au contopit *în duh* cu **Iisus Hristos** prin coborârea **Duhului Sfânt** în *Ziua Cincizecimii* – moment descris în detaliu în *Noul Testament* –, Apostolii au înţeles cu adevărat cine a fost **Iisus din Nazareth,** fiul tâmplarului Iosif şi al Mariei.

Ř Corpul de diamant

Dincolo de cucerirea rangului ontologic de **Fiu al Omului** mai

există doar o treaptă în procesul evolutiv uman. Această treaptă evolutivă, ce presupune o stare de conştienţă şi conştiinţă care nu are nimic în comun cu ce se cunoaşte actualmente pe pământ, presupune activarea chakrei **sahasrara.**

Activând chakra **sahasrara** prin acţiunea directă a **Duhului Sfânt,** fiinţa umană introduce un element nou în cosmos – cunoaşterea completă.

În momentul activării chakrei **sahasrara** se produc o serie de fenomene aurice de mare amploare. Petalele de pe margini ale sahasrarei – petale care arată ca nişte pâlnii – îşi schimbă strălucirea, în timp ce petalele de pe mijloc se sting. Deasupra petalelor din mijlocul chakrei sahasrara se formează o sferă strălucitoare de lumină aurie. Această lumină aurie este amplificată de lumina **Duhului Sfânt.**

În momentul activării chakrei sahasrara, **Duhul Sfânt** se uneşte complet cu energia **Kundalini,** formându-se un fir de energie luminoasă pe toată lungimea canalului **Sushumna,** de la baza coloanei vertebrale până în creştetul capului. Canalul **Sushumna** – de fapt canalul **Citrini** – este inundat de acest fir luminos ca de un fulger orbitor. Cel de-al treilea aspect al Treimii, **Duhul Sfânt,** coboară în om, atrăgând, chiar în momentul în care pătrunde în **sahasrara,** energia situată la baza coloanei vertebrale.

În acel moment, toate planurile cuantice şi toate corpurile aurei se contopesc şi formează un singur conglomerat auric – pe care **Îngerii Veghetori** din *lumea eterică* îl numesc **Corp de diamant.**

Fulgerul luminos al **Duhului Sfânt** va rămâne permanent în om, chakrele îşi vor modifica aspectul, devenind bulgări de lumină orbitoare. Atingând această stare ultimă, omul – devenit **Fiu al Omului** – va deveni nemuritor şi va dobândi viaţa veşnică.

Capitolul 9
ODISEEA SPIRITULUI

La începutul anului 1805, în oraşul *Iena* din Germania, apărea o carte scrisă de – pe atunci – un obscur profesor de filosofie. Cartea se numea *Fenomenologia spiritului,* iar autorul ei era **Georg Wilhelm Friedrich Hegel**. După aproape două sute de ani de la publicarea ei, *Fenomenologia spiritului* rămâne unul din pilonii de bază ai filosofiei universale.

Împărţirea cărţii este grăitoare: **Hegel** a încercat să surprindă evoluţia conştiinţei omeneşti şi autodezvăluirea omului ca Eu şi conştiinţă de sine atât din punct de vedere individual, cât şi colectiv, istoric. *Fenomenologie,* pentru **Hegel**, înseamnă teoria formelor de apariţie ale cunoaşterii şi ale evoluţiei omului.

Evoluţia spiritului care se descoperă pe sine ca spirit are, în opinia lui **Hegel**, mai multe etape: *etapa conştiinţei simple, etapa conştiinţei de sine, etapa intelectului, etapa raţiunii, etapa spiritului care se descoperă pe sine, etapa spiritului religios, etapa spiritului care atinge cunoaşterea absolută.*

Plecând de la *conştiinţa simplă* – care cuprinde atât senzaţia, cât şi percepţia –, la *conştiinţa de sine,* cea în care omul se descoperă pe sine ca Eu, **Hegel** urmează traseul individual şi colectiv – cel colectiv este exemplificat prin personalităţi istorice – al evoluţiei fiinţei umane. De la *nivelul intelectului,* fiinţa umană trece *în etapa raţiunii,* apoi în *etapa spiritului care se dezvăluie pe sine.* În etapa *spiritului,* fiinţa umană se cunoaşte pe sine în trei ipostaze: ca *spirit adevărat în acţiunea etică,* ca *spirit înstrăinat de sine în cultură,* ca *spirit cert de el însuşi în moralitate.*

Ulterior, pentru a se înţelege pe sine, în *etapa spiritului religios,* fiinţa umană parcurge treptele devenirii religioase în ceea ce **Hegel** denumea *religia naturală,* care cuprinde vechile forme religioase ale umanităţii, în *religia artei* şi în *religia revelată,* creştinismul. În final,*cunoaşterea absolută* reprezintă punctul terminus a odiseei spiritului; sau pentru a folosi expresia lui **Hegel**, a fenomenologiei

spiritului.

Desigur, nu se poate face analiza unei cărţi de o asemenea amploare doar în câteva rânduri. La fel ca multe alte comori ale spaţiului cultural occidental, *Fenomenologia spiritului* este o carte uitată, iar în epoca actuală oamenii nu mai au răbdarea necesară pentru a se apleca asupra marilor comori ale înţelepciunii.

Referindu-se la această mare carte, filosoful român **Constantin Noica** afirma următoarele: *„Fenomenologia* (spiritului) *e cartea peripeţiilor adevărate din fiecare conştiinţă individuală. Ai vrea să nu citeşti cartea aceasta, dar ea e dintre cele care nu pot fi ignorate nepedepsit.*

Dacă nu citeşti cartea, atunci rişti s-o scrii, într-un fel, adică să desfăşori traiectoria vieţii proprii de conştiinţă potrivit unora sau altora din capitolele ei. Şi riscul cel mai mare e de-a o scrie prost, de a rămâne blocat în câte un capitol şi a te stinge acolo…

Dar nu e şi un risc de a o citi, sau mai ales în a-ţi închipui că ai înţeles-o? Este unul, firește, unul exact opus: riscul de a nu o mai scrie, închipuindu-ţi că ai devenit atât de lucid…"

Să scrii despre peripeţiile spiritului sau să nu scrii? este întrebarea pe care, împreună cu **Hegel** şi cu **Constantân Noica**, ne-o punem şi noi. Au devenit oamenii de azi atât de lucizi încât nu mai doresc să se aplece asupra cărţii lui **Hegel**? Sau asupra altor cărţi ce dezvăluie – unele filosofic şi încifrat, altele direct – etapele prin care trece spiritul şi conştiinţa omului atât la nivel individual, cât şi la nivel colectiv? Ori au devenit atât de comozi, încât s-au poticnit într-una dintre etapele fenomenologiei conştiinţei descrise de **Hegel,** şi nu mai vor să iasă de acolo?

Indiferent de răspuns, este totuşi uimitoare analogia perfectă între ceea ce marele filosof german – care nu cunoştea nimic despre aură sau despre chakre – definea a fi **„fenomenologia spiritului"** şi ceea ce, în urma experienţelor extrasenzoriale ale lui Eugen, am definit în cartea de faţă drept **paradigma evoluţiei umane.**

Căci, ce altceva reprezintă urcarea energiei de viaţă prin nadisuri, de-a lungul celor şapte chakre după **principiul termometrului evolutiv** – fiecare chakră corespunzând unei clase

evolutive – decât *o* **fenomenologie a spiritului** şi, implicit, o scriere, de către fiecare om, a **Marii Cărţi a Evoluţiei.**

Ce altceva reprezintă prima treaptă evolutivă – care corespunde „omului roşu", adică culorii roşii a **corpului duh** şi urcării energiei de viaţă până la chakra manipura – decât *„omul senzaţiilor"* descris de **Hegel**?

Ce altceva reprezintă a doua treaptă evolutivă decât culoarea portocalie a **corpului duh,** descris atât de bine de **Hegel** ca *om al percepţiei*?

Ce altceva reprezintă a treia treaptă a scării evolutivă – definită prin culoarea galbenă a **corpului duh** şi activarea chakrei manipura, prin urcarea corespunzătoare a energiei de viaţă, echivalentă formării corpului mental inferior – decât *omul intelectului* despre care amintea **Hegel**?

Ce altceva reprezintă a patra treaptă evolutivă – definită prin culoarea aurie a **corpului duh,** activarea chakrei anahata situată pe **Sushumna** şi formarea corpului mental superior – decât *omul raţiunii* descris de **Hegel**?

Ce altceva reprezintă a cincea treaptă evolutivă – definită prin culoarea albastră a **corpului duh,** activarea plenară a chakrei vishuddi şi formarea corpului spiritual – decât *etapa omului religios* descris de **Hegel**?

Ce altceva reprezintă a şasea treaptă evolutivă – definită prin culoarea violetă a **corpului duh** şi centrarea în ajna chakra – decât ceea ce definea **Hegel** a fi *omul spiritual, spiritul care se regăseşte pe sine drept spirit*?

Ce altceva reprezintă activarea chakrei inimii, **Shainiah**, decât ultima treaptă a evoluţiei, definită de marele filosof german drept *etapa spiritului care atinge cunoaşterea absolută.*

Din păcate, **Fenomenologia spiritului,** la fel ca şi multe alte perle ale gândirii, a fost demult uitată; perlele vremurilor de odinioară nu mai sunt astăzi cercetate decât ca simple curiozităţi.

La fel de uitată a fost şi **Apocalipsa lui Ioan,** cea mai misterioasă, dar şi cea mai profundă scriere inspirată creştină, în care comentatorii moderni nu mai regăsesc decât ameninţarea numărului

fiarei şi fenomenele conexe, abil exploatate în articolele unor ziare în căutare de senzaţional sau în filmele horror.

Căci, ce altceva este descris în **Apocalipsa,** decât destinul spiritual al omului, înfăţişat ca o veritabilă **fenomenologie** desfăşurată în şapte etape evolutive, etape ce corespund deschiderii celor şapte peceţi, adică a celor şapte chakre?

De 2000 de ani, parcurgerea celor şapte etape evolutive, deschiderea celor şapte peceţi şi scrierea de către fiecare om a **Marii Cărţi a Evoluţiei** – *care corespunde fenomenologiei spiritului ce se regăseşte ca spirit în cunoaşterea absolută* –, nu se poate realiza decât sub atenta ocrotire a lui **Iisus Hristos cel Viu, care se manifestă în prezentul continuu, în Trupul de Slavă, acelaşi în care le-a apărut şi Apostolilor, consfinţind astfel cele ce Le-a spus la scurt timp după înviere (Matei 28; 19 – 20):**

„TOATĂ PUTEREA MI-A FOST DATĂ ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT… ŞI IATĂ, EU SUNT CU VOI, PÂNĂ LA SFÂRŞITUL VEACULUI. AMIN”.